

يا باغي الخير اقبل
Come On For Charity

അൽ ഇസ്തിഗാത്:

കെ. പി.

മുഹമ്മദുബ്നു അഹ്മദ്

الاستغاثة

ك. بي. محمد بن أحمد

Cooperative Office For Call & Guidance to Communities at Rawdhah Area
Under the Supervision of Ministry of Islamic Affairs and Endowment and
Call and Guidance - Riyadh - Rawdhah

Tel. 4918051 Fax 4970561 - P.O. Box 87299 Riyadh 11642

المليارية

١٠٠

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ
الْتَّمَائِلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ۖ
قَالُوا وَجَدْنَاهَا آبَاءَنَا لَهَا عَاكِفِينَ ۖ
قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ
فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۖ (٢١ - ٥١ ، ٥٢ ، ٥٣)

ك. بى. محمد بن احمد
(امين العام لندوة المجاهدين - كيرالا)

الاستغاثه

ناشر - كيرالا ندوة المجاهدين
(مجلة المنار)

مركز المجاهدين . كاليكوت - ٢

بمساعدة : احياء التراث الاسلامى - الكويت

കെ. പി.

മുഹമ്മദുബ്ബനു അഹ്മദ്

അൽ ഇസ്തിഗ്നാ:

AL ISTHIGASATHU

(MALAYALAM)

K. P. MUHAMMED BIN AHMAD

(General Secretary

Nadvathul Mujahideen - Kerala)

Printed at:

Mujahid Printery, Calicut - I

Published by :

Kerala Nadvathul Mujahideen

(Al Manar Monthly)

Mujahid Centre, Calicut - 2.

(Copy Right Reserved)

Copies 3000/'87

വിഷയ വിവരം

വിഷയങ്ങൾ

പേജ്

1	ആമുഖം	1
2	അഭ്യർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥനയും	7
3	പ്രാർത്ഥന തന്നെ ആരാധന	13
4	ഒരു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലും മറുപടിയും	31
5	മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും	34
6	'ഖലീബ്' സംഭവം	43
7	'അയ്യൂഹന്നബി'യിലെ ഇസ്തിഗാസ:	53
8	ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതം	60
9	മരിച്ച മൂസാ നബി (അ) യും ജീവിക്കുന്ന മുഹമ്മദ് നബി (സ) യും	69
10	പണ്ഡിതൻമാർ എന്തു പറയുന്നു?	80
11	ഖുർആൻ വചനത്തിന്നു ഒരു ഭൂർവ്വാഖ്യാനം	85
12	അവിശ്വാസികളുടെ നിരാശ	95
13	സത്യവിശ്വാസികളുടെ സഹായം	101
14	ഇസാ നബിയുടെ സഹായാഭ്യർത്ഥന	113
15	മുഴുവൻ കഴിവും അല്ലാഹുവിന്ന്	118
16	വസ്അൽ മൻ അർസൽനാ	142

രണ്ടു വാക്ക്

കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ച വിവാദവിഷയമാണ് അൽ ഇസ്തിഗ്നാസ്. ഇസ്ലാമിന്റെ മൂലശിലയായ തഹ്റീദുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയമെന്ന നിലക്ക് മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരും പാമരൻമാരും ഒരുപോലെ അതിൽ താൽപര്യം കാണിക്കുന്നു.

അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാമോ; മരിച്ചവർ കേൾക്കുമോ; അവർക്ക്, മററുള്ളവരെ സഹായിക്കാനും ആപത്തുകളിൽ രക്ഷിക്കാനും കഴിയുമോ?

“അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരേയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാം; അവരോടു സഹായത്തിനും രക്ഷക്കും അപേക്ഷിക്കാം; മരിച്ചവർ കേൾക്കും; അവർക്കു മററുള്ളവരെ സഹായിക്കാനും ആപത്തുകളിൽ രക്ഷിക്കാനും കഴിയും... കേരളത്തിലെ ഒരു വലിയ വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാർ ഇങ്ങനെയെല്ലാം വാദിക്കുന്നു. തെളിവുകളും ന്യായീകരണങ്ങളും നൽകുന്നു!

“പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിന്നുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്താണ്; ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്. അതുകൊണ്ടു

അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെവിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും തൗഹീദിനു നിരക്കാത്ത മഹാപാപമാകുന്നു. മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല അവർക്ക് ആരെയും സഹായിക്കാനോ രക്ഷപ്പെടുത്താനോ കഴിയുകയില്ല.....'' എന്നിങ്ങനെ മരൊറു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരും സമർത്ഥിക്കുന്നു. തെളിവുകളും പ്രമാണങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഇസ്തിഗ്നാസയെ അനുകൂലിച്ചും പ്രതികൂലിച്ചുമുള്ള വിരുദ്ധ വാദങ്ങളും തെളിവുകളും പരിശുദ്ധ ഖുർആനീനേറയും നബിചര്യയുടേയും, പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരമൂല്യകൃതിയാണു അൽ ഇസ്തിഗ്നാസ: സത്യം കണ്ടെത്താനും ഉരുകൊള്ളാനും സന്ന്യസ്തുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്ന വിജ്ഞാനപ്രദമായ കൃതി.

കേരളനടവത്തൂർ മുജാഹിദീൻ ജനറൽ സിക്രട്ടറി **ജ: കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി** എഴുതിയതും, അൽ മനാർ മാസികയിൽ ഖണ്ഡശ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ലേഖനപരമ്പരയുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ കൃതി. ഇതു പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സസന്തോഷം സമ്മതമേകിയ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനേയും, ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ സാമ്പത്തികസഹായം നൽകിയ 'ഇഹ്യാഉ - ആറാസിൽ ഇസ്ലാമി (കുവൈത്ത്)' യേയും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ഞങ്ങളിവിടെ അനുകൂലിക്കട്ടെ. കടലാസിന്റെ വിലയും അച്ചടിക്കുലിയും എല്ലാം വളരെ വർദ്ധിച്ച ഈ പരിതസ്ഥിതി

തിയിലും, ആപേക്ഷികമായി ചുരുങ്ങിയ വിലക്ക് ഇതു ഞങ്ങൾക്ക് വിൽക്കാൻ കഴിയുന്നതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റേയും ഇഹ്യാഉത്തുറാസിൽ ഇസ്ലാമിയുടേയും സഹായംകൊണ്ടാണ്. തക്ക പ്രതിഫലം നൽകി അല്ലാഹു അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുമറാകട്ടെ.

ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ അൽ മനാർ ഇതു സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാഹു അക്ബർ.

— മൂസാ, വാണിമേൽ.

പത്രാധിപർ.

അൽ മനാർ മാസിക,

മുജാഹിദ് സെൻറർ

കോഴിക്കോട്—2

അൽ ഇസ്തിഗാസ

ആമുഖം

കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന രണ്ടു അറബിപദങ്ങളാണു തവസ്സുലും ഇസ്തിഗാസയും. (التواضع والرجاء) ഇതിൽ തവസ്സുലിനെ കുറിച്ചു സാമന്തം സമഗ്രമായി നടത്തിയ പഠനം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു. തുടർന്നു ഇസ്തിഗാസയെക്കുറിച്ചും സമഗ്രമായി നടത്തിയ ഒരു പഠനമാണ് ഈ പുസ്തകം. മുസ്ലിംകളുടെ വിശ്വാസവുമായി അഗാധ ബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഈ വിഷയവും മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കുകയും, മുൻ തീരുമാനങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു ആദ്യംതന്നെ ഉണർത്തട്ടെ. ഇസ്തിഗാസയുടെ അർത്ഥവും ആശയവും അതിലെ അനുവദനീയവും അല്ലാത്തതുമായ വശങ്ങളും എല്ലാം ഗൗരവപൂർവ്വം ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇസ്തിഗാസ എന്നപദം, 'സഹായം' എന്നർത്ഥമുള്ള 'ഗൗസി' (الغوى) ൽ നിന്നും, 'മഴ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'ഗൈസി' (الغوى) ൽ നിന്നും ഉത്ഭവിക്കാം. അപ്പോൾ, 'സഹായം തേടൽ', 'മഴ തേടൽ' എന്നിങ്ങനെ ഇസ്തിഗാസക്ക് രണ്ടർത്ഥം വരുന്നു. മഴ തേടുന്ന നമസ്കാരത്തിന്നു التواضع എന്നും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷെ

സാധാരണയായി *استغنى* എന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നു. 'അൽറാഗിബുൽ ഇസ്ഫഹാനി' തന്റെ 'അൽമുഹ്മദാത്ത്' എന്ന നിലണ്ടുവിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

استغنى؛ طلبت الغوث والغيث فأغاني من الغوث وغاني
من الغيث - (المفردات)

'ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ഇസ്തിഗാസ ചെയ്തു എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സഹായം തേടിയെന്നോ മഴ തേടി എന്നോ അർത്ഥം വരാവുന്നതാകുന്നു. സഹായം നൽകി എന്നർത്ഥത്തിലാണെങ്കിൽ 'അഗ സാനി' (*أغى*) എന്നും മഴ നൽകി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെങ്കിൽ 'ഗാസനി' (*غى*) എന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും മഴ തേടി എന്നർത്ഥത്തിൽ ഇസ്തിഗാസയുടെ പ്രയോഗം വളരെ വിരളമാകുന്നു. ഇനി മഴ തേടലും ഒരു നിലക്ക് സഹായം തേടൽ തന്നെയാണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു ഭാഷാപരമായി തെറ്റല്ല. ഏതായാലും, സഹായം തേടുകയെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇസ്തിഗാസയെക്കുറിച്ച് നാം ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ, തന്റെ സുഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ അല്ലാഹുവിന്നു പുറമെ മറുപലരോടും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും സഹായം തേടുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. 'ഇസ്തിഗാസ' എന്ന പേര് നൽകി ഇതിനെ ന്യായീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമവും നടന്നുവരുന്നു. മുമ്പു കാലങ്ങളിൽ, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോടു 'സഹായം തേടൽ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടായി

രുന്നു ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിച്ചിരുന്നു. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോട് “പ്രാർത്ഥിക്കുക” എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അതിനെ ന്യായീകരിക്കാനുള്ള ‘യെര്യം’ ആരും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചും പരലോകജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെയുണ്ടായമാറ്റമാണു ഈ ‘യെര്യ’ത്തിന്നു പ്രധാനകാരണം.

22 കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പ്—1964ൽ—സമസ്ത കേരള ജംഇയ്യത്തുൽ ഉലമയുടെ സിക്രട്ടറി ജ: ഇ കെ. അബൂബക്കർ മുസലൂർ വളവന്നൂരിൽവെച്ചു നടത്തിയ ഒരു ‘വയസ്’ പരമ്പരയിൽ ഇസ്തിഗാസയെ ശക്തിയായി ന്യായീകരിക്കുകയുണ്ടായി. മുസ്ലിമാരുടെ ന്യായീകരണം അങ്ങേയറ്റം തെറ്റാണെന്നും, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കൽ ‘ശിർക്കും’ കുഫ്റുമാണെന്നും മുസ്ലിമാരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽതന്നെ അതു തെളിയിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധമാണെന്നും വിനീതനായ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ‘വയസ്’ കമ്മിറ്റിയെ അറിയിച്ചു. അതിനെതുടർന്ന് ‘വയസ്’കമ്മിറ്റി അങ്ങേയറ്റം ശ്രമിച്ചിട്ടും “അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു സഹായം തേടാ” എന്നല്ലാതെ, ‘പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നു’ സമ്മതിക്കാൻ മുസ്ലിമാർ തയ്യാറായില്ല. അബൂബക്കർ മുസ്ലിമാർ മാത്രമല്ല; അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിക്കാൻ അന്നു ഒരു മുസ്ലിമാരും യെര്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ; ഇന്നിതാ പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിക്കാനും, ഇസ്ലാമിൽ അതു അനുവദനീയം മാത്രമല്ല; ആവശ്യമാണെന്നുകൂടി സ്ഥാപി

ക്കാനും. അതേ സമയം കേരള ജംഇയ്യത്തുൽ ഉലമയിലെ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും വെമ്പൽ കാണിക്കുകയാണ്! യാതൊരു മടിയോ മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തോ ഇല്ലാതെ വളരെ പരസ്യമായും ഉറക്കെയും അവരങ്ങിനെ വാദിച്ചു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏകദേശം എട്ടുപത് കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് കോഴിക്കോടു (കുറിച്ചിറ) വെച്ചു നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിലും അനന്തരം കൊട്ടപ്പുറത്ത് വെച്ചു നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിലുമെല്ലാം സമസ്ത കേരള ജംഇയ്യത്തുൽ ഉലമയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു സംസാരിച്ച പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം മുഖ്യമായും വാദിച്ചതു അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരേയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നു തന്നെയായിരുന്നു. രണ്ടു സദസ്സുകളിലും ആദ്യത്ത് പങ്കെടുത്ത പരലക്ഷം മുസ്ലിംകൾ ഇതിനുസാക്ഷികളായി. വിവരമില്ലാത്ത ബഹുജനങ്ങൾ പിന്നിലുണ്ടെന്ന ഏക അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഇസ്ലാമിന്റെ കരളും കാതലുമായ തൗഹീദിനു നേരെ നടത്തുന്ന പരസ്യമായ ഈ അക്രമണം എന്തുമാത്രം ധിക്കാരമല്ല.

സമസ്ത കേരള ജംഇയ്യത്തുൽ ഉലമയുടെ വാദത്തിൽ വന്ന പ്രകടമായ ഈ മാറ്റത്തിന്റെ ആരംഭം, ഏകദേശം പതിനാലു കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് - 1974ൽ ഒരു വാദപ്രതിവാദത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥ നിശ്ചയിക്കാൻ തലശ്ശേരി ടി. ബി. യിൽ ചേർന്ന സംയുക്ത യോഗത്തിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ശീർക്കാനെന്നു മുജാഹിദ് പക്ഷം പ്രസ്താവിക്കുകയും, അതെക്കുറിച്ചുള്ള മറുപക്ഷത്തിന്റെ വാദം എന്താണെന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ ആചാര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, നമുക്കിടയിലുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചല്ല, സഹായം തേടലി

നെക്കുറിച്ചാണെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കൽ ശിർക്കാണെന്നു നിങ്ങൾ തുറന്നു സമ്മതിക്കുക, അനന്തരം, സഹായം തേടലിനെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് ചർച്ച ചെയ്യാമെന്നു മുജാഹിദു പക്ഷം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു പ്രാർത്ഥിക്കൽ ശിർക്കാണെന്നു തുറന്നു സമ്മതിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അനുവദനീയമാണെന്നു ഏറ്റു പറയുക - രണ്ടിലൊന്നിന്നു സമസ്തയിലെ പണ്ഡിതൻമാർ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. ശിർക്കാണെന്നു സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതോടെ സമസ്തയുടെ കാര്യപോകുമെന്നു അവർക്കറിയാം. അനുവദനീയമാണെന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ അത് വ്യക്തമായ ഒരു ശിർക്കിന് പരസ്യമായ അംഗീകാരം നൽകുന്ന കഠിന വൃത്തിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഈ നിർണ്ണായക ഘട്ടത്തിൽ എ. പി. അബൂബക്കർ മുസല്യാർ (കാന്തപുരം) പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ 'പ്രാ' കൂടിച്ചേർന്ന അർത്ഥനയും, 'അർത്ഥന'യെന്നാൽ സഹായം തേടലുമാണെന്നും, അപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയെന്നു പഠ്ഞാലും സഹായം തേടൽ തന്നെയാണെന്നും ദൂർവ്യാഖ്യാനിച്ചു, അങ്ങനെ പരേതനായ ഇ. കെ. അസ്സൻ മുസല്യാരുടേയും മറ്റും സമ്മതത്തോടെ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു പ്രാർത്ഥിക്കലും അനുവദനീയമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴും, വലിയൊരു മനഃശ്ലേശം അവരിൽ പലരും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു, ഇതു കഴിഞ്ഞു, കൊല്ലങ്ങൾക്ക് ശേഷം നടന്ന ചിലവാദ പ്രതിവാദങ്ങളിലും പ്രാർത്ഥനയെ പ്രാ + അർത്ഥനയെന്ന നിലക്ക് 'പ്ലാസ്റ്റിക് സർജ്ജറി' നടത്തിയിട്ടു വേണ്ടിവന്നു അതനുവദനീയമാണെന്നു അവർക്ക് വാദിക്കാൻ,

ഇങ്ങനെ തലശ്ശേരി സംഭവത്തിന്നു ശേഷം മാത്രമാണു അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കൽ അനുവദനീയമാണെന്നു സമസ്ത കേരള ജം ഇയ്യത്തുൽ ഉലമാ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു തുടങ്ങിയത്. എന്നിരുന്നാലും, ഒരു കാര്യം വളരെ വ്യക്തമായി ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു അനുവദനീയമാണെന്നു തുറന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാൻ, സമസ്ത കേരള ജം ഇയ്യത്തുൽ ഉലമയിലെ പല പണ്ഡിതന്മാരും ആദ്യം ധൈര്യം കാണിക്കാതിരിക്കുകയും; പിൻകാലത്തു, എന്തുചെയ്യാനും എന്തു പറയാനും മടിതോന്നാത്ത പണ്ഡിതന്മാർ രംഗത്തു വന്നിട്ടുകൂടി, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന അനുവദനീയമാണെന്നു നേർക്കുനേരെ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ധൈര്യം കാണിക്കാതിരിക്കുന്നതും ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നുമാത്രമുള്ള ഒരാപത്തു അതിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടു. അത് തൗഹീദിന്റെ അടിവേര നശിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു.

"അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇസ്തിഗാസ: ശിർക്കും കുഫ്റുമാണെ"ന്നത്രേ നമ്മുടെ വാദം. അതു അനുവദനീയമാണെന്നു മറുപക്ഷവും വാദിക്കുന്നു. അനുവദനീയമെന്നല്ലാതെ വാജിബാണെന്നോ സുന്നത്താണെന്നോ ഇപ്പോൾ അവർക്കും വാദമില്ല. അനുവദനീയമെന്നനിലക്ക് അല്ലാഹുവിൽനിന്നു പ്രതിഫലം കിട്ടുമെന്ന നിലക്ക് അല്ലാഹുവിൽനിന്നു പ്രതിഫലം കിട്ടുന്ന കാര്യമാണെന്നു കൂടി അവരും വാദിക്കുന്നില്ല. (ഇനിയും ഈ വാദങ്ങളിൽ അവർക്ക് മാറ്റമുണ്ടായിക്കൂടെന്നു പറയാവുന്നില്ല.) ഏതായാലും ഇസ്തിഗാസ ചെയ്യു

തിരിക്കുന്നതു തെറ്റോ കുറ്റമോ അല്ല. ഒരാളുടെ ഇസ്^{ഘ്}ലാമിലോ ഈമാനിലോ വല്ല കുറ്റവും അതു മുഖേനെയുണ്ടാകുന്നുമില്ല. എങ്കിൽ, ബുദ്ധിയിയും വിവേകവും ആവശ്യപ്പെടുന്നതു വിഷമുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും പാമ്പിന്റെ മടയിൽ കയ്യിടാതിരിക്കണമെന്നാണു.

അദ്വർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥനയും

ബുദ്ധിയിയും വിവേകവുമുള്ള സാമൂഹ്യ ജീവിയാണ് മനുഷ്യൻ. തന്റെ ബുദ്ധിപരമായ കഴിവും വിവേചന ശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു അവൻ വളരുകയും വിവിധ തലങ്ങളിൽ പുരോഗതിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. വളർച്ചയുടേയും പുരോഗതിയുടേയും ഈ എല്ലാഘട്ടങ്ങളിലും പലരുടേയും സഹായങ്ങളും സഹകരണങ്ങളും അവനു ആവശ്യമായി വരുന്നു. മാതാപിതാക്കൾ, സഹോദരസഹോദരികൾ, ഭാര്യ സന്താനങ്ങൾ, തുടങ്ങി അയൽവാസികൾ, നാട്ടുകാർ, വിവിധതരം തൊഴിലാളികൾ, ഡോക്ടർമാർ, എഞ്ചിനീയർമാർ, ഭരണകർത്താക്കൾ ഇങ്ങിനെ പതിനായിരങ്ങളുടെ നേരിട്ടും അല്ലാതെയുമുള്ള സഹായ സഹകരണങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടാണ് അവൻ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നതുമെല്ലാം. ഈ നിലകളിലെല്ലാം അന്യരുടെ സഹായവും സഹകരണവും ആവശ്യമായതു കൊണ്ടാണ് അന്യോന്യം സഹായിക്കണമെന്നും സഹകരിക്കണമെന്നും പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും.

وَتَوَدَّ الْمُؤْمِنُ الْإِنْسَانَ عَلَى إِلَهِهِ وَأَلْفَيْ مَوْءِي وَلَا تَنَالُوا الْبِرَّ وَلَا تَنَالُوا الْبِرَّ

الإِسْمَ وَالْعُدْوَانَ وَاتَّقُوا اللَّهَ - (المائدة)

“ പുണ്യത്തിന്റെയും കേ്തിയുടെയും കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ അന്യോന്യം സഹായിക്കുക; പാപത്തിന്റെയും അധികൃതത്തിന്റേയും കാര്യങ്ങളിൽ അന്യോന്യം സഹായിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക - അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുക.” അപ്പോൾ മനുഷ്യരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഇവിടെ ജനിക്കാനും വളരാനും പുരോഗതിപ്പെടാനും ആർക്കും സാധ്യമല്ല. കുറ്റകരവും നാശകരവുമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങളിലല്ലെങ്കിൽ, അന്യരെ സഹായിക്കുന്നതും അന്യരിൽനിന്നു സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതും ഇസ്ലാമിൽ വിരോധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്നല്ല, പ്രേമാത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് ഇസ്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്നു മേലുദ്യോഗി വുർആൻ വചനത്തിൽ നിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം.

സധാരണഗതിയിൽ സമൂഹത്തിൽ അനസ്യൂതം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സഹായ സഹകരണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരാം, മറ്റുവല്ലവരോടും എന്തെങ്കിലും സഹായമാവശ്യപ്പെടുന്നതിന്നു അറബിഭാഷയിൽ ‘ ഇസ്തിഗാസത്ത് ’ (إِيْتِصَان) എന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ടു്. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയുള്ള അതിന്റെ പ്രയോഗം പരിശുദ്ധ വുർആനിലും കാണാം. ഫി മൂസാ (അ)യോടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗോത്രത്തിൽ (ബനുഇസ്രായേൽ)പെട്ട ഒരു വ്യക്തി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുവിനെതിരിൽ സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ച ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുമ്പോൾ ഇസ്തിഗാസ (إِيْتِصَان)

എന്ന പദമാണ് വൂർത്തുനിൽപ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു. 'സൂരത്തുൽഖസസി'ൽ ആഭാഗം ഇങ്ങിനെ കാണാം.'

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَى حِينٍ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا
فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ
شِيعَةِ وَهَذَا مِنْ عَدُوٍّ فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ
شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوٍّ الآية

“ ആ പട്ടണത്തിലെ (ഈജിപ്ത്) ആരക്കാരും അശ്രദ്ധമായിരുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹം (മുസാ.അ) അവിടെ പ്രവേശിച്ചു. തദവസരത്തിൽ രണ്ടുപേർ ശണ്ഠം കൂട്ടുന്നതു അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഒരാൾ തന്റെ കക്ഷിയിൽ (ബന്ധു ഇസ്രാഇൽ) പെട്ടവനും അപരൻ ശത്രുക്കക്ഷിയിൽ (ഖിബ്ത്തി) പെട്ടവനുമായിരുന്നു. ആ നിലക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കക്ഷിക്കാരൻ ശത്രുക്കക്ഷിയിൽ പെട്ടവനെതിരിൽ മുസാ(അ)നോടു സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചു...”

ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ സ്വന്തക്കാരിൽനിന്ന് ആരും ആവശ്യപ്പെടുന്ന സാധാരണ സഹായം തന്നെയാണ് ഇവിടെ മുസാ (അ)യോടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കക്ഷിയിൽപെട്ടവനും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആ നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനക്കാണ് വൂർത്തുനിൽ 'ഇസ്തിഗാസത്ത്' എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഈ അർത്ഥത്തിൽ, അതായത് സാധാരണയായി മനുഷ്യർ നടത്തിവരുന്ന സഹായാഭ്യർത്ഥ

നയുടെ അർത്ഥത്തിൽ 'ഇസ്തിഗാസ' ഇസ്ലാമിൽ നിഷിദ്ധമല്ല. നിഷിദ്ധമാണെന്ന് ആർക്കും വാദവുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇസ്തിഗാസ കൂടാതെ ഒരാൾക്കും ഇവിടെ ജീവിക്കുവാനും സാധ്യമല്ല. മാതാ പിതാക്കളോട് മക്കളും, ഭർത്താവോട് ഭാര്യയും, ഡോക്ടർമാരോട് രോഗികളും, ഭരണകർത്താക്കളോട് ഭരണീയരും.....ഇങ്ങനെ പലരും പലരോടും ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇസ്തിഗാസ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനി, മറ്റൊരു നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനക്കും മനുഷ്യർ നിർബ്ബന്ധിതരാകാറുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് തന്റെ വാഹനമോടിക്കാൻ ഒരു ഡ്രൈവറുടെ സഹായം ഒരാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, വഴിക്കു വെച്ച് ഭരതന്റെ ബ്രൈക്ക് പൊട്ടുകയും വാഹനം നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാതെ ഡ്രൈവർ നിസ്സഹായനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ; അതുപോലെ കുട്ടിയുടെ രോഗശമനത്തിന് ഡോക്ടറുടെ സഹായമാവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, ഡോക്ടർക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുമ്പോൾ; മകൻ പരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കാനുള്ള എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്; വമ്പിച്ച ശത്രു സൈന്യത്തെ നേരിടാൻ കഴിവിന്റെ പരമാവധി ആയുധങ്ങളും യോദ്ധാക്കളും ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്; കേസിൽ വിജയിക്കാൻ സമർത്ഥനായ അഭിഭാഷകനെയും തെളിവുകളും സാക്ഷികളേയും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്.....ഇങ്ങനെയെല്ലാമുള്ള എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും സാധാരണ നിലക്കുള്ള സഹായികളെയും സഹായങ്ങളേയുമാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. പ്രൈവറ്റ് ഡോക്ടറേയും പബ്ലിക് ഡോക്ടറേയും റെയ്ഡ്

ക്കളോടും അഭിഭാഷകരോടും സാക്ഷികളോടുമെല്ലാം ചെയ്തതു സഹായാഭ്യർത്ഥന തന്നെയാകുന്നു. എന്തിന്, ഇതിനെല്ലാം ശേഷം, നിയന്ത്രണം വിട്ട വാഹനാപകടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനും, ഡോക്ടർ കയ്യൊഴിഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽ മകനെ രക്ഷപ്പെടുത്താനും മകൻ പരീക്ഷയിൽ ജയിക്കാനും, യൂദ്യത്തിൽ പരാജയപ്പെടാതിരിക്കാനും, കേസിൽ വിജയിക്കാനുമൊക്കെ മനുഷ്യർ ചില അഭ്യുദ്യവും അഭൗതികവുമായ ശക്തികളോട് സഹായം തേടുന്നു. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അതായത്, അസാധാരണമായ സഹായം അത്യാവശ്യമായിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഏകദൈവ വിശ്വാസികൾ ദൈവത്തോടും (അല്ലാഹുവിനോടും) അല്ലാത്തവർ ദൈവേതര ശക്തികളോടും (അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മറ്റു ദൈവങ്ങളോടും) സഹായം തേടുന്നു. യേശു ക്രിസ്തു, കന്യാമറിയം, ഗുരുവായൂരപ്പൻ, ശബരി മല ശാസ്താവ്, മുഹ്യിദ്ദീൻ ശൈഖ്, റിഫാ ഈ ശൈഖ്, ഹുസൈൻ, മമ്പുറത്തെത്തങ്ങൾ..... തുടങ്ങി പലരേയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, അവരുടെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതും സഹായാഭ്യർത്ഥന തന്നെയാണ് എങ്കിലും ആദ്യം വിവരിച്ച നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയും (സാധാരണ നിലക്കുള്ള സഹായം) രണ്ടാമതായി വിവരിച്ച നിലക്കുള്ള ഈ സഹായാഭ്യർത്ഥനയും തമ്മിൽ വളരെ പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് കാണാം. ആദ്യത്തേത്, മനുഷ്യന് നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടു നടത്താൻ കഴിയുന്ന ഭൗതിക മാർഗ്ഗഗത്തിലൂടെയുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണ്. രണ്ടാമത്തേത് ആ നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയല്ല, നേരിൽ ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത ശക്തികളോടും വ്യക്തികളോടും അഭൗതികമായ മാർഗ്ഗഗത്തിലൂടെ

ചെയ്തു കിട്ടാൻവേണ്ടിയുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണു്. ഈ വ്യത്യാസം കണക്കിലെടുത്ത് ആദ്യത്തേതിന്നു അഭ്യർത്ഥന എന്നും രണ്ടാമത്തേതിന്നു പ്രാർത്ഥനയെന്നും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ആദ്യത്തേത് ആരോടാകുന്നതും അനുവദനീയവും, രണ്ടാമത്തേത് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരോടാകുന്നതും ശിർക്കുമായിത്തീരുന്നു. ആദ്യത്തേത് അഭ്യർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് സഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതും രണ്ടാമത്തേത് അഭ്യർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് (അല്ലാഹു അല്ലാത്ത) സഹായിക്കാൻ കഴിയാത്തതുമാകുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം 'ആദ്യകാലത്ത് സമസ്ത കേരള ജംഇയ്യത്തുൽ ഉലമാ' അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു അനുവദനീയമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ തെല്ലൊക്കെ അറച്ചു നിലക്കുക സഹായം തേടുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതും. പിൽക്കാലത്ത്, നിലനിലപ്പിന്റെ പ്രശ്നം വന്നപ്പോൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും അനുവദനീയമാണെന്നു അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു! ഏതായാലും, ഇസ്തിഗാസയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചർച്ച, അതിന്റെ ഈ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കുമെന്നു ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കട്ടെ.

ഇസ്തിഗാസയെന്ന പദം, രണ്ടാമതായി വിവരിച്ച പ്രാർത്ഥനയെന്ന അർത്ഥത്തിലും പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَبْ لَكُمْ

أَبَى مُعِزُّكُمْ بِأَلْفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْفَعِينَ

(അഖ്ശാല - ൧)

(ബദർ യുദ്ധഘട്ടത്തിൽ) "നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് (അല്ലാഹുവിനോട്) ഇസ്തിഗാസ ചെയ്ത (സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ച) സന്ദർഭം ഓർക്കുക. അപ്പോൾ, തുടരെത്തുടരെ ഇറങ്ങുന്ന ആയിരം മലക്കുകളെക്കൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്നു നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് നിങ്ങൾക്കുത്തരം നൽകുകയും ചെയ്തു." (അൻഫാൽ . ൧)

നബി (സ)യും സ്വഹാബത്തും കഴിയുന്ന എല്ലാ ശക്തികളും ആയുധങ്ങളും സംഭരിച്ചു ബദർ യുദ്ധം രംഗത്തിറങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കയ്യിലുള്ള ആയുധങ്ങളും മററു യുദ്ധോപകരണങ്ങളും സന്ദർഭോചിതം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ശത്രു പക്ഷം എണ്ണത്തിൽ തന്നെ മുന്നിരട്ടി വരുമായിരുന്നു. ആയുധായോധനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും തമിമവ. ഈ സന്നിഗ്ത ഘട്ടത്തിലാണ് നബി (സ) ക്കും അനുയായികൾക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാകുന്നതും അതിനായി അവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും. അപ്പോൾ, അഭൂതികവും സാധാരണ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയല്ലാത്തതുമായ സഹായത്തിന്നു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനക്കും 'ഇസ്തിഗാസത്ത്' എന്ന പദം തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് കാണാം. ഈ നിലക്കുള്ള ദൈവിക സഹായം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഓരോ മുസ്ലിമും ദിവസം പതിനേഴ് പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അല്ലാഹുവോട്

ആവർത്ഥിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്; പ്രാർത്ഥിച്ചു നിന്നോട് മാത്രം ഞങ്ങൾ സഹായമർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണ നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ അല്ലാഹുവോട് മാത്രമല്ല, ദിവസവും പലരോടും പല സഹായങ്ങൾക്കും നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് ആ നിലക്ക് "നിന്നോട് മാത്രം ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുന്നു" എന്നു പറയാനുള്ള അവകാശം ആർക്കുമുണ്ടായിരിക്കുകയുമില്ല.

ഇത്രയും വിവരിച്ചതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത് ഇതാണ്. സാധാരണ നിലക്ക് മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അന്യോന്യം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങളും സഹായാഭ്യർത്ഥനകളും അനുപേക്ഷണീയങ്ങളും അനുവദനീയങ്ങളുമാണ് 'സഹായം തേടുക; സഹായത്തിനായി അഭ്യർത്ഥിക്കുക' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ആ ആശയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. രോഗശാന്തിക്ക് ഡോക്ടറുടെ സഹായം തേടുന്നതും മേലധികാരികളുടെ സഹായത്തിനായി അപേക്ഷകൾ സമർപ്പിക്കുന്നതും മറ്റും മറ്റും ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്. എന്നാൽ, അജ്ഞാതമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനകൾ 'പ്രാർത്ഥന'യെന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. രോഗശാന്തിക്ക് വേണ്ടി ഡോക്ടറോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു; അധികാര സ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥന സമർപ്പിച്ചു എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നടപ്പിലില്ലാത്തത് പ്രാർത്ഥനയുടെയൊക്കെയുള്ള ഈ അർത്ഥവും ആശയവും കണക്കിലെടുത്തുമാണ്. അപ്പോൾ, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോടു സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ഇ

സ്ലാമിൽ നിഷിദ്ധവും ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തലുള്ള ശിർക്കുമായിത്തീരുന്നു. ഇസ്തിഗാസയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചർച്ചയിൽ തെറ്റുധാരണയുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ അർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രാർത്ഥനതന്നെ ആരാധന

പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥകല്പനയിൽ ഇസ്ലാമിഗാസയുടെ പര്യായപദമായി 'ദുആ' (عِبَادَة) എന്ന പദവും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. 'അൽറാഖിബുൽ - ഇസ്ഫഹാനിയുടെ 'മുഹ്റാത്തീ'ൽ ഇങ്ങനെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകാണാം. *الدعاء، العبادة : العباد* "നീ അവനോട് ഇസ്തിഗാസ ചെയ്തു ചോദിച്ചു എന്നാൽ നീ അവനോടു 'ദുആ' ചെയ്തുവെന്നർത്ഥം." അതായതു, പ്രാർത്ഥന ചെയ്തു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ദുആ' യും പ്രധാനമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു സാരം. അപ്പോൾ, പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു വല്ലാത്തവരോടു 'ദുആ' ചെയ്യുന്നതും ശിർക്ക് തന്നെയായിത്തീരുന്നു. മറിച്ചു പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥമുൾക്കൊള്ളാത്ത 'ദുആ' അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു ചെയ്യുന്നതും ശിർക്കുകുന്നില്ല.

പ്രാർത്ഥന, അപേക്ഷ, വിളി, ക്ഷണം, പ്രബോധനം, പേരിടൽ, പ്രേരണ നൽകൽ തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം 'ദുആ' (عِبَادَة) സന്ദർഭങ്ങളെ സൂചിപ്പിച്ചു ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. സ്വഹീഹിൽ ബുഖാരിയുടെ പ്രസിദ്ധ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥമായ 'ഫത്തഹുൽ ബാരി'യിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

والدعاء الطلب، والدعاء إلى شيء الحث على فعله
ودعوت فلانا سألته ودعوته استغثته ويطلق أيضا على
رفعة القدر كقوله تعالى لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا
فِي الْآخِرَةِ كَذَا قَالَ الرَّاعِبُ ويمكن رده إلى الذي قبله
ويطلق الدعاء أيضا على العبادة . (١١ - ٩٤)

“ദുആഉ” എന്നാൽ ആവശ്യപ്പെടുക, പ്രേരണ നൽകുക, അപേക്ഷിക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുക; സാധനമുയർത്തുക, ആരാധിക്കുക എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.”

എന്റെ മകനു നാമകരണം ചെയ്തു എന്നതിന്നു دعوت ابني فلان എന്നു പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു. (റാഗിബ്) ഇങ്ങനെ, ദുആഉ എന്ന പദത്തിന്റെ പല അർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനയുടേയും ആരാധനയുടേയും അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോഴാണു അതു അല്ലാഹുവല്ലാത്ത വരോടു നടത്തുന്നതു ശിർക്കായിത്തീരുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നത് കാണുക :

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ . (غافر)

“നിങ്ങളുടെ രക്ഷാപിതാവു പറയുന്നു: നിങ്ങൾ എന്നെ വിളിക്കുക (പ്രാർത്ഥിക്കുക) ഞാൻ നിങ്ങൾ

ക്കുത്തരം ചെയ്യും. എന്നെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ (എന്നോടു ഭൂഭൂആചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു, അഥവാ എന്നോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ നിന്നു) ആർ അഹങ്കാരം നടിക്കുന്നുവോ അവർ നിന്ദ്യരായി നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാകുന്നു." ഈ വചനത്തിൽ 'ഭൂഭൂആ' എന്ന പദം പ്രാർത്ഥനയുടേയും ആരാധനയുടേയും അർത്ഥങ്ങളിലാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. പ്രാർത്ഥന ആരാധന തന്നെയാണെന്നും അതിൽനിന്നു മനസ്സ് സിലാക്കാം. സാധാരണാർത്ഥത്തിലുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയിൽ നിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ് പ്രാർത്ഥനയെന്നു നാം മുമ്പ് വിവരിച്ചതാണല്ലോ? ഇമാം തുറുമുദി(റ) നിവേദനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹദീസ് വളരെ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു.

عن النعمان بن بشير رضى الله عنه قال : سمعت النبی ﷺ يقول الدعاء هو العبادة ثم قال قال : وقال ربكم ادعوني أستجب لكم إن الذين يستكبرون عن عبادتي سيّدخلون جهنم دّٰخِرِينَ وقال هذا حديث حسن صحيح . (ترمذی ٢ - ١٥٧)

"നൂറുമാനുബ്നു ബശീർ(റ)വിൽ നിന്നു നിവേദനം. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: പ്രാർത്ഥന—അതുതന്നെയാണ് ആരാധന' എന്നു നബി(സ) പറയുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടു. തുടർന്നു നബി(സ) ഈ വുർആൻവാക്യം ഓതിക്കേൾപ്പിച്ചു: നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് പറഞ്ഞു, നിങ്ങൾ എന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക—ഞാൻ നിങ്ങളെക്കുത്തരം ചെയ്യും....." അപ്പോൾ, മേലുദ്യോഗി

ചുവർത്തൻ വചനത്തിലെ 'ദ.ആള' പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥമാണുൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നും, പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്താണെന്നും ഈ നബി വചനം നല്ലപോലെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

'ദ.ആള' പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രയോഗം 'സൂറത്തുൽ ബഖറ'യിലും കാണാം.

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ
دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِي فَأَنسِتُ الَّذِي بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ
بِأَنَّهُمْ يُرَشِدُونَ (البقرة)

"എന്റെ അടിമകൾ എന്നെക്കുറിച്ചു നിന്നോടന്വേഷിച്ചാൽ നി പറയുക ഞാൻ വളരെ അടുത്തുള്ളവൻതന്നെ, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ പ്രാർത്ഥനക്ക്—അവൻ എന്നോടു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഞാൻ ഉത്തരം ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് എന്നെ എന്റെ ആജ്ഞകൾക്ക്, അവരും ഉത്തരം ചെയ്യുകയും എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. അപ്പോൾ അവർ സന്തോഷം പ്രാപിക്കുന്നവരായേക്കാം." ഈ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായും ഇമാം തുറുമുദീറ, 'പ്രാർത്ഥന - അതുകൊണ്ടാണ് ആരാധന'യെന്ന ഹദീസുട ധരിക്കുന്നു. (തുറുമുദീ 2.121)

ഇതേ ഹദീസുതന്നെ 'അദ്ദഅവാത്ത' (الدعوات) എന്ന അദ്യായത്തിലും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചു കാണാം. പക്ഷെ, അവിടെ, അനസുബ്നു മാലിക്ക്, റശീനിന്നു നിവേദനം ചെയ്യാപ്പട്ട 'പ്രാർത്ഥന ആരാധനയു

ടെ മജ്ജയാകുന്നു'' (പാലി: മജ്ജി) എന്ന ഹദീസാണു ദ്വയരിച്ചതെന്നു മാത്രം. ഇതുപോലെ പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥത്തിൽ വർണ്ണനിലും ഹദീസിലും ധാരാളം സ്ഥലങ്ങളിൽ 'ദുആഉ' എന്നു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു കാണാവുന്നതാകുന്നു. അപ്പോൾ ചില കാര്യങ്ങൾ നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1. പ്രാർത്ഥനയെന്ന അർത്ഥത്തിൽതന്നെ 'ദുആഉ' എന്ന പദം വർണ്ണനിലും ഹദീസിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.
2. പ്രാർത്ഥന ആരാധനയാണ്. എന്നല്ല; ആരാധനയുടെ മജ്ജയാണ് പ്രാർത്ഥന. അപ്പോൾ, പ്രാർത്ഥനാസ്വഭാവമുള്ള എല്ലാം ആരാധനയായിത്തീരുന്നു.
3. ആരാധനകളിൽപ്പെടുന്ന യാതൊന്നും അല്ലാഹുവിന്നല്ലാതെ മററാർക്കും ചെയ്തുകൂടാത്തതാകുന്നു.
4. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്നതു ശിർക്കായിത്തീരുന്നതുപോലെതന്നെ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ശിർക്ക്തന്നെയായിത്തീരുന്നു.
5. പ്രാർത്ഥനക്ക് അറബിയിൽ ദുആഉ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതുപോലെതന്നെ ഇസ്തിഗാസത്ത് എന്നും പറയപ്പെടാറുണ്ട്.
6. അതുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥനയുൾക്കൊള്ളുന്ന ഇസ്തിഗാസയും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടാണെങ്കിൽ അതു ശിർക്കായിത്തീരുന്നു എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ, പ്രാർത്ഥനയെന്ന അർത്ഥത്തിൽതന്നെ 'ഇസ്തി

ഗാസ'യേയും പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രയോഗം വന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനൊരുദാഹരണമാണ് 'സൂറത്തുൽ അഹ്'ഖാഫി'ലെ പതിനേഴാം വചനം.

وَالَّذِي قَالَ لِيَا أَبِئْبَنِي أَفَ لَكُمْ أَنْتَعِدَانِي أَنْ
أُخْرِجَ وَقَدْ خَلَلْتُ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَمَا
يَسْتَفِيئُونَ اللَّهَ وَيُؤْمِنُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (احفاف ١٧)

'തന്റെ മാതാപിതാക്കളോടു (ഇങ്ങനെ) പറഞ്ഞ ഒരാരം - മെമ, നിങ്ങൾക്ക് നാശം - മരണശേഷം ഞാൻ എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നിക്കുമുമ്പ് പല നൂറ്റാണ്ടു (കാർ) കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. (അവരാരും മരണശേഷം എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി എന്റെ അറിവിലില്ല) അവർ (മാതാപിതാക്കൾ) ആകട്ടെ, അല്ലാഹുവിനോടു 'ഇസ്തിഗാസത്ത്' (പ്രാർത്ഥന) ചെയ്യുന്നു. (മകനെ) നിനക്ക് നാശം; നീ വിശ്വസിക്കുക—അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദത്തം സത്യമാകുന്നു. (മകൻ പറഞ്ഞു) ഇതെല്ലാം പൂർവ്വികരുടെ കെട്ടുകഥകൾ മാത്രമാകുന്നു.'

ഈ വചനത്തിൽ, മാതാപിതാക്കൾ അല്ലാഹുവിനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഇസ്തിഗാസ' ചെയ്തു എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

മുശ്റിക്കുകൾ (ബഹുദൈവാരാധകർ) അവരുടെ ആരാധ്യവസ്തുക്കളോടു നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക്

ഇസ്തിഗ്നാസത്താ എന്നു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും പ്രയോഗിച്ചതിന്നു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ചിലതു മാത്രം ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കാം.

وَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِ لَكَ دَعْوَا اللَّهِ مُخْلِصِينَ لَهُ
الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ
(العنكبوت)

“അവർ കപ്പലിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ നിഷ്കളങ്കരായി അല്ലാഹുവിനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അല്ലാഹു അവരെ കരയിലേക്ക് രക്ഷപ്പെടുത്തിയാൽ അവരതാ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കു ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഈ വചനമുൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയം വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ഇബ്നു ജരീറുത്താബ്ദീ(റ) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: الطبري لم يستغثوا بالله - അതായതു ‘കടൽയാത്രയിൽ ഭയങ്കര വിപത്തിലകപ്പെടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബഹുദൈവാരാധകരും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് ഇസ്തിഗ്നാസത്താ (പ്രാർത്ഥന) നടത്തിയിരുന്നില്ല! അപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇസ്തിഗ്നാസയെന്ന പദം ഇമാം താബ്ദീ(റ) ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നുവരുന്നു.

മറെറാരുദാഹരണം:

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ
الضَّرُّ فَأَيُّ آيَةٍ تُجَآرُونَ • ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ

عَنْكُمْ إِذَا فَرِقَ مِنْكُمْ بِرَبِّكُمْ يُشْرِكُونَ.
(النحل)

“നിങ്ങളിലുള്ള ഏതനുഗ്രഹവും അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. പിന്നെ വല്ല ബുദ്ധിമുട്ടും നിങ്ങളെ ബാധിക്കുമ്പോൾ അവനെതന്നെ നിങ്ങൾ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടു; നിങ്ങളുടെ വിഷമം അവൻ അകറ്റത്തരുമ്പോൾ നിങ്ങളിലൊരു വിഭാഗം നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിൽ പങ്കു ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഈ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇബ്നു കസീർ(റ) എഴുതുന്നു: (൧൪-൨) وَلَوْ أَنَّهُمْ فَرَّقَ مِنْكُمْ بِرَبِّكُمْ يُشْرِكُونَ

‘നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോടു ഇസ്തിഗാസത്ത് (പ്രാർത്ഥന) നടത്തുന്നവരായി അവനോടു ചോദിക്കുകയും അവനോടുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ ഇവിടെ പ്രാർത്ഥനയെ ഇസ്തിഗാസയെന്ന പദമുപയോഗിച്ചാണ് ഇബ്നു കസീർ(റ) വ്യവഹരിക്കുന്നത്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ‘ഒറ്റത്തു’, ഇസ്തിഗാസ: എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളും പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥത്തിലും ധാരാളമായി പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ അർത്ഥമുൾപ്പെടുന്ന വിധം അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിക്കലും (ഒറ്റത്തു) സഹായം തേടലും (ഇസ്തിഗാസത്ത്) ശീർക്കായിത്തീരുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. മറിച്ചു; പ്രാർത്ഥനയുടെ അംശമുൾക്കൊള്ളാത്ത വിധം ആരെങ്കിലും വിളിക്കലും (ഒറ്റത്തു) ആരോടെങ്കിലും സഹായ-

തേടലും (ഇസ്തിഗാസ:) ശീർക്കായിത്തീരുകയില്ല. മരിച്ചവരേയും, (അവർ ആരുതന്നെയായിരുന്നാലും) സാധാരണഗതിയിൽ നമ്മുടെ വിളിയും ശബ്ദവും കേൾക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം മറഞ്ഞും ഒരപ്പെട്ടും നില്ക്കുന്നവരേയും വിളിക്കുന്നതും സഹായം തേടുന്നതും (ഭൂആയും ഇസ്തിഗാസയും) ആദ്യത്തെ ഇനത്തിലും (ശീർക്ക്) എന്റെ കൈപിടിച്ചുതരൂ, നല്ല മരുന്നു തന്നു രോഗം മാറിത്തരൂ..... എന്നുണ്ടെന്നുള്ള സാധാരണ അഭ്യർത്ഥനകളും വിളികളും രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിലും (ശീർക്കല്ലാത്തത്) പെടുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

അജ്ഞാതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സഹായമെത്തിക്കാനും ആപൽ ഘട്ടങ്ങളിൽ രക്ഷ നൽകാനും മൺമറഞ്ഞ മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നതാണ് 'ഇസ്തിഗാസ'കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. മഹാത്മാക്കളോടുള്ള അതിരുകവിഞ്ഞ ബഹുമാനവും കേ്തിയും സ്നേഹവും, അതുപോലെ അവരുടെ അറിവിലും കഴിയിലും ഉള്ള വിശ്വാസവുമാണ് ഇതിന്റെ തുടക്കത്തിന് കാരണം. എവിടെ നിന്നും ഏത് ഭാഷയിലും ആ വിളിച്ചാലും ആ വിളി അവർ കേൾക്കുകയും വിളിച്ചവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും വിചാര വികാരങ്ങൾ പോലും വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉറക്കമോ ഉണർച്ചയോ മാത്രമോ പകലോ ഭാഷയോ ദേശമോ കടലോ കരശ്ശോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ഏത് ഭാഷയിലും, ഏതു സമയത്തും ആര് വിളിച്ചാലും അതു കേൾക്കുകയും വിളിക്കുന്നവന്റെ ആവശ്യമറിയുകയും അപന്ന് സഹായമെത്തിക്കാൻ കഴിയുക എന്നത് അല്ലാഹുവിൽ മാത്രം

പരിമിതമായ വിശേഷ ഗുണങ്ങളിൽ പെട്ടതാണെന്ന് ഏതു സത്യവിശ്വാസിയും ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യമാണല്ലോ? അഥവാ അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കൽ അവർക്കു നിർബ്ബന്ധവുമാണ് ഈ കഴിവ് ഒരു സൃഷ്ടിയുടെയും വിശേഷ ഗുണമല്ല. ഒരു മഹാത്മാവിനും, ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പോലും മേൽപറഞ്ഞ പോലെ എല്ലാം കേൾക്കുവാനും അറിയുവാനും കഴിയുകയില്ല. എങ്കിൽ മരണ ശേഷമുള്ള സ്ഥിതി പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇസ്തിഗാസ ചെയ്യുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ മഹാത്മാക്കളെ, അല്ലാഹുവിൽ മാത്രം പരിമിതമായ ഗുണങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതായത് അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവിന് തുല്യമായ അറിവും കാഴ്ചക്ക് തുല്യമായ കാഴ്ചയും കേൾവിക്ക് തുല്യമായ കേൾവിയും മഹാത്മാക്കൾക്കും ഉണ്ടെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു വരികയും ധരിച്ചു വശാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്.

അനന്തരം ആ ഗുണങ്ങളുടെ ഏറ്റക്കുറവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മഹാത്മാക്കൾക്ക് സ്ഥാനം സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

القطب، الغوث، قطب الاقطاب، الغوث الاعظم، النجباء،
الخلفاء، النقباء، الابدال، الازداد

തുടങ്ങിയ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. 'ശാഇറുൽ ബറാദി' (عزيرى)യുടെ വരികൾ എത്ര അർത്ഥവത്താണ്.

ما القطب ما الخلفاء ما الجباء ؛؛ ما الغيث ما الاوتاد ما النقباء

“എന്താണീ ഖുത്തുബെന്നു പറഞ്ഞാൽ? എന്താണീ ഖലീഫമാർ, എന്താണീ നുജബാളു്. ആരാണീ ‘ഗൗസു’ ‘ഔതാദു’മൊക്കെ?

ما هذه الاسماء ماذا خلفها ؛؛ لا شئ الا انها اسماء

“ഏതൊക്കെയാണീ നാമങ്ങൾ, ഇതിന്റെയൊക്കെ പിന്നിൽ എന്താണ് സാമിതി ചെയ്യുന്നത്? കുറെ നാമങ്ങൾ എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഇതിലൊന്നുമില്ല. ഈ വ്യത്യസ്ത പദവികൾ നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള യാതൊരു സാമനപ്പേരുകളും പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ, തിരുസുന്നത്തിലോ കാണുകയില്ല. ഇസ്മതിഗാസ : (الاستنباط) പ്രേമികളുടെ നിർമ്മിതം തന്നെ.

പൂർവ്വിക കാലങ്ങളിൽ, ബഹുദൈവാരാധകർ അവരുടെ ആരാധ്യ വസ്തുക്കൾക്ക് നൽകിയ സാമന നാമങ്ങളെക്കുറിച്ചു അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു;

إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاءُكُمْ
مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ
وَمَا تَهْوِي الْأَنْفُسُ - النجم

“നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരും നിർമ്മിച്ചു നൽകിയ കുറെ നാമങ്ങൾ മാത്രമാണ് (നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നത്) ഈ വസ്തുക്കൾ. ഇതിന് യാതൊരു തെ

ഉീവു. അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.. ദേഹേച്ഛ കളും ഉഹങ്ങളും മാത്രമാണ് അവർ പിൻപറുന്ന ത് (നജ്ം)

മൺമറഞ്ഞ മഹാത്മാക്കൾക്ക് സ്ഥാനം കൽപിച്ച് നൽകുന്ന ഇത്തരം നാമങ്ങൾക്കൊന്നും തന്നെ പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ നബി വചനങ്ങളിലോ യാതൊരടിസ്ഥാനവും അംഗീകാരവുമില്ല. പക്ഷേ, മഹാത്മാക്കൾക്ക് സ്വന്തം മനസ്സിൽ നൽകുന്ന സ്ഥാന പദവി കൾക്കനുസരിച്ച് ആരാധകർ പല പേരുകളും നൽകി വരികയാണ്. കൊച്ചുകുട്ടികൾ അവരുടെ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾക്ക് സങ്കല്പത്തലുള്ള പല ജീവികളുടെയും വസ്തുക്കളുടെയും ആളുകളുടെയും പേരുകൾ നൽകുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യമൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത്തരം സ്ഥാനപ്പേരുകൾക്കുമില്ല.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിലും സംവിധാനത്തിലും പരിപാലനത്തിലും ഈ മഹാത്മാക്കൾക്കും കയ്യുണ്ടെന്നും അവരുടെ ഇംഗിതവും ഇഷ്ടവും അനുസരിച്ചാണ് അല്ലാഹു കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നും വരെ ധരിച്ചു വശാകുന്നു. ഈ ധാരണയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും മദ്ഹ് ഗാനങ്ങളും മത ഗ്രന്ഥങ്ങളായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നു. അങ്ങനെ, മഹാത്മാക്കളുടെ ജാറങ്ങളും മഖ്ബറകളും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും അയേകേന്ദ്രങ്ങളുമായി മാറുന്നു. ആണ്ടു നേർച്ചകൾ കൊടികുത്തുൽസവങ്ങൾ, ഉറൂസാഘോഷങ്ങൾ, ചന്ദനക്കുടങ്ങളുടെ എഴുന്നള്ളിപ്പുകൾ, തുടങ്ങിയവയെല്ലാം വളരെ കേ്തിയോടും കണശമായും ആഘോഷിക്കുകയും എല്ലാം പുണ്യകർമ്മങ്ങളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ പ്രീതിയും സാധിപ്പുവും

സമ്പാദിക്കാൻ ആടുമാടുകളും കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളും ഭവ്യങ്ങളും വഴിപാടുകളായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം അവർ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, തൽഫലമായി അവരിൽനിന്ന് സഹായവും സംരക്ഷണവും ലഭിക്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിലും ബഹുദൈവാരാധനയിലും കൂതിർന്ന ഇത്തരം ആചാരങ്ങൾക്കൊന്നും ഇസ്ലാമിൽ യാതൊരടിസ്ഥാനവും അംഗീകാരവും ഇല്ല. കൽപിച്ചുകൂട്ടി കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ സങ്കല്പങ്ങളും അതിൽനിന്നുടലെടുത്ത ദുരാചാരങ്ങളും മാത്രമാണിവ.

മഹാത്മാക്കളുടെ വെബ്സൈറ്റുകളിൽ ജ്ഞാനം കെട്ടിപ്പൊക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഹിജ്റ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷമാണ് ഉടലെടുക്കുന്നത്.

ولم يكن على عهد الصحابة والتابعين وتابعهم في شيع من بلاد الاسلام — لا الحجاز واليمن ولا اشّام والعراق ولا مصر ولا خراسان ولا مغرب — مشهد لا على قبر نبي ولا على صحابي ولا على احد من اهل البيت ولا على صالح بل عامّة المشاهير محدثة بعد ذلك وكان ظهورها وانتشارها حين ضعفت بنوا العباس وتفرقت العامة وكثرت فيهم الزنادقة المنصوبون الى الاسلام وغلبت فيهم كلمة اهل البدع وذلك في دولة المقتدر في اواخر المائة الثالثة (رأس الحسن ١١٦٨)

“സഹാബത്തിന്റെയോ താബിഉകളുടെയോ അ
വരുടെ പിൻഗാമികളുടെയോ കാലങ്ങളിലൊന്നും ഹി
ജാസ്, യമൻ, ശാം, ഇറാഖ്, ഈജിപ്ത്, ഖുറാസാൻ,
മഗ്റീബ് തുടങ്ങിയ ഒരു മുസ്ലീം രാജ്യത്തും
ജാറങ്ങളോ മഖ്ബറകളോ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.
നബി (സ) യുടേയോ സഹാബത്തിന്റെയോ പ്രവാച
കകുടുംബത്തിൽ ആരുടെയോ പുണ്യപുരുഷന്റെയോ
ജാറമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഖബറുകളിന്മേൽ ജാറം നിർ
മ്മിക്കുന്ന സ്വഭാവം അതിനുശേഷം നിലവിൽവന്ന
പുതിയ ആചാരമാണ്. അബ്ബാസിയ ഭരണകൂടം ബ
ലഹീനമാകുകയും മുസ്ലിം സമുദായം ഭിന്നിക്കുകയും
മുസ്ലിം നാമങ്ങളിൽ നിർമ്മത വാദികൾ അധികരിക്കുക
യും ബിദ്അത്തുകാരുടെ ശബ്ദത്തിന് പ്രാബല്യം
കൂടുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങിയ കാലത്താണ് ജാറ
ങ്ങൾ വെളിപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത്. ഹിജ്റ മൂന്നാം നൂ
റ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ മുഖ്തദിറിന്റെ ഭരണകാല
ത്തിലായിരുന്നു ഇത്.”

മഹാത്മാക്കൾക്ക് മരണശേഷവും നിരുപാധിക
മായ കാഴ്ചയും കേൾവിയും കഴിവും ഉണ്ടാകുമെന്ന
കാര്യം ഒഴിച്ചു നിർത്തിയാൽതന്നെ സാധാരണ ഗതിയി
ലുള്ള കാഴ്ചയും കേൾവിയും കഴിവും അവർക്കു
ണ്ടാകുകയില്ലെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഇക്കാര്യം പരി
ശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تُسْمِعُ الشُّمَّ
الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ (نمل - ٨٠)

“മരിച്ചവരെ നീ കേൾപ്പിക്കുകയില്ല. ബധിരൻ

മാർ പിന്തിരിഞ്ഞു പോകുകയാണെങ്കിൽ അവരെയും നീ കേൾപ്പിക്കുകയില്ല. (നംല^൦ 80)

മരൊറു സ^൦ഥലത്തു വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെ യാണ്:

وَلَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ
مَنْ يَشَاءُ وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ (فاطر - 22)

“ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരണപ്പെട്ടവരും സമമാകുകയില്ല. അല്ലാഹു ഇച്ഛിക്കുന്നവരെ അവൻ കേൾപ്പിക്കുന്നു. ഖബറുകളിലുള്ളവരെ നീ കേൾപ്പിക്കുകയേഇല്ല.” (ഫാത്തിർ. 22)

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْقَىٰ يَبْعَثُهُمُ
اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ۝
انعام 32

“കേൾക്കുന്നവർ മാത്രമേ ഉത്തരം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. മരണപ്പെട്ടവരെ അല്ലാഹു പുനർ ജീവിപ്പിക്കുകയും അനന്തരം അവർ അവനിലേക്ക് മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഈ ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും മറന്നേകം തെളിവുകളിൽ നിന്നും മരിച്ചു പോയവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെപ്പോലെ മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്നും സംശയത്തിനിടമില്ലാത്തവിധം വ്യക്തമാകുന്നു. എന്നാൽ മരിച്ചമഹാത്മാക്കളോട് സഹായത്തിന്നപേക്ഷിക്കുകയും അവരെ വിളിച്ച് രക്ഷ

ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാകട്ടെ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് പോലുമില്ലാത്ത നിരുപാധികമായ കഴിവും ശക്തിയും കാഴ്ച ശക്തിയുമാണ് മരിച്ചവർക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത്. ആനിലക്കാണ് അവരോട് 'ഇസ്തിഗാസ്' നടത്തുന്നതും. കേവലം, അന്യമായ വിശ്വസവും ബുദ്ധിപരമായ പാപരത്നവും എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഇതിന്ന് മറ്റൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല.

ഒരു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലും മറുപടിയും

മതപരമായി വിവരം കുറഞ്ഞവരെയും സാധാരണക്കാരെയും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഇസ്തിഗാസയെന്നായികരിക്കുവാൻ ചില നെറികെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾതൽപര കക്ഷികൾ സ്വീകരിക്കാറുണ്ട് അബൂജഹൽ, ഉത്തുബത്ത്, ശൈബത്ത് അടങ്ങിയ മക്കയിലെ പ്രമുഖരായ മുശ്ശറിക്കുകൾ ഇസ്ലാം സ്വീകരിക്കാത്തതിൽ വലിയ ദുഃഖവും മനഃപ്രയാസവും നബി തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെകൂടി സഹായത്തിലും, സഹകരണത്തിലും ഇസ്ലാം അതിവേഗം വളർന്നും, വികസിച്ചും കാണാൻ തിരുമേനി അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇക്കാര്യം സുറത്തുൽ കഹ്ഫിൽ അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. തൽസംബന്ധമായ മനഃപ്രയാസത്തിൽനിന്ന് നബിതിരുമേനിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും സമാധാനിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള ഉപദേശങ്ങളും പരിശുദ്ധവൃർത്തനിൽ കാണാം. മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന മുൻ ചൊന്ന ആയത്തുകൾ എല്ലാം ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

“കേൾക്കുന്നവർ മാത്രമേ ഉത്തരം ചെയ്യുകയുള്ളൂ” എന്ന മേലുദ്ധരിച്ച പാശ്വ (അൽഅൻആ 32) വ

ചന്ദനത്തിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പുള്ള വചനങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണമാണ്

وَإِنْ كَانَ كَبِيرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ قَبْلِ اسْتَظْنَةٍ
 أَنْ تَبْتَغِيَ نَفْعًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلْطًا فِي السَّمَاءِ
 فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْيَهْدَى
 فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْخَاطِلِينَ (الأنعام ٣٥)

“അവർ ഇസ്ലാം സ്വീകരിക്കാതെ തിരിഞ്ഞുകളയുന്നതു വലിയ ഭാരമായി നിനക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിനക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തേക്കു് വല്ല ഗുഹയോ അല്ലെങ്കിൽ ആകാശത്തേക്കു് വല്ല കോണിയോ അന്വേഷിക്കുക. എന്നിട്ടു് അവർക്കു് (മതിയായ) വല്ല ദൃഷ്ടാന്തവും നീ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരെ മൃഗവൽ അവൻ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏകോപിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നീ വിവേകമില്ലാത്തവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോകരുതു്.” (അൻആം 35)

അതുപോലെ “മരിച്ചവരെ നീ കേൾപ്പിക്കുകയില്ല” എന്ന الله (അന്നം.ലം 80) വചനത്തെ തുടർന്നും 81ൽ ഈ ആശയമടങ്ങുന്ന ഒരു പ്രസ്താവം കാണാം.

وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمْمَىٰ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تُسْمِعْ
 إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُونَ (النمل ٨١)

“അന്ധന്മാരെ, അവരുടെ വഴികേടിൽ നിന്ന് സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് തിരിയ്ക്കുന്നവനല്ല നീ. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരെ മാത്രമേ നീ കേൾപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ അവരാണ് മുസ്ലിംകൾ.” (നം. 81)

സുറത്തുൽ ഫാതിഹിലെ “ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചവരും ഒരുപോലെയാണല്ലോ” എന്ന 22-ാം വചനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലവും ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാണ്.

മരിച്ചവരെയും ബധിരന്മാരെയും നിനക്കു കേൾപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത പോലെ തന്നെ സത്യ നിഷേധികളെ നേർമാർഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനും നിനക്കു സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് പ്രവാചകനെ തെരുപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ വചനങ്ങളിലൂടെ അല്ലാഹു ചെയ്യുന്നത്. അതായത് ഹൃദയം മരവിച്ചവരേ യഥാർത്ഥത്തിൽ മരിച്ചവരോടു ഉപമിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഈ വചനങ്ങളിലെല്ലാം. അല്ലാതെ മരിച്ചവർ കേൾക്കുമോ ഇല്ലേ എന്ന് വിധിപറയുകയല്ല ഈ വചനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഇതാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇസ്തിഗ്നാസയുടെ വക്താവായ മറുപടിയായി പറയുന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. ഇതു നാമും അംഗീകരിക്കുന്നു. ഖുറൈശി പ്രധാനികൾ ഇസ്ലാമിനു നേരെ കാണിച്ച വിമുഖതയിൽ മനപ്രയാസമനുഭവിച്ച നബി (സ)യെ സമാധാനിപ്പിക്കുക തന്നെയാണ് ഈ വചനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. മരവിച്ച ഹൃദയങ്ങൾ ഉള്ളവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ മരിച്ചവർക്ക് തുല്യമാണെന്നും, സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രബോധനം കേൾക്കുവാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അവർക്കു കഴിയില്ലെന്ന് സാരം.

പക്ഷെ ഇവിടെ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരീപ്പിക്കൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടു. അത് വിവരിക്കാം. ഈ യഥാർത്ഥ്യം ഉപമകളിലൂടെയാണ് വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതായത് ഹൃദയം മരവിച്ചുപരെ (ചിന്ത നശിച്ചു ദുർ മാർഗ്ഗികളെ) യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ മരിച്ചുപരോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപമയിൽ (പക്ഷ) സ്വഭാവ വികലമായും മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഒന്നു ഉപമിക്കപ്പെട്ടതു (പക്ഷ) രണ്ടു ഏതിനോടാണോ ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ വസ്തു (പക്ഷ) മൂന്നു : ഉപമിക്കപ്പെട്ടകാര്യം (പക്ഷ) ഒരു ഉദാഹരണത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കാം. അറിവ് പ്രകാശം പോലെയാണ് (പക്ഷ) ഇവിടെ അറിവിനെ പ്രകാശത്തോട് വെളിച്ചം നൽകുന്നതിൽ ഉപമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ വെളിച്ചത്താൽ അറിവിനേക്കാൾ പ്രകാശം മൂന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. അതു പോലെ കേൾക്കാത്ത വിഷയത്തിൽ ഹൃദയം ചത്തവൻ, ശരിക്കും മരിച്ചുപരെ പോലെയാണെന്ന് ഉപമിച്ചാൽ കേൾക്കാൻ കഴിയായ്ക ഹൃദയം ചത്തവരേക്കാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ മരിച്ചുപർക്കായതുകൊണ്ടാണ് അവരെ മരിച്ചുപരോടു ഉപമിച്ചത്. അപ്പോൾ മരിച്ചുപർക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നത് സർവരും അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു പൊതു സത്യമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു ഹൃദയം മരവിച്ചുപർക്കു സത്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടി, അവരെ തീരെ കേൾക്കാത്ത ആ പൊതുതത്വം ഈ ഉപമയിൽ എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. സിംഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും ശരഭവും എതിർപ്പില്ലാതെ അംഗീകരിക്കുന്നത് കൊണ്ടാണ് അതി ധീരനായ ഒരു യോദ്ധാവിനെ സാധാരണ സിംഹത്തോടു ഉപമിച്ചുപറയുന്നത്. അതുപോലെ വിജ്ഞാനത്തെ വെളിച്ചം

നൽകുന്നതിൽ പ്രകാശത്തോടുപമിക്കുന്നതും അപ്പോൾ യോദ്ധാവിനേക്കാൾ പ്രകടമായ ധൈര്യം സിംഹത്തിനും വിജ്ഞാനത്തേക്കാൾ പ്രകടമായ വെളിച്ചം പ്രകാശത്തിനും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. എങ്കിൽ 'കേൾക്കാതിരിക്കുക' എന്ന വിശേഷണം ഹൃദയം മറച്ചുപറേക്കാൾ പ്രകടമായുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് മരിച്ചവർക്കാണ് എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഏതർത്ഥത്തിൽ ഏതുന്നിലക്കും വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന സത്യം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം ആയിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇസ്തിഗാസയെ ഈ നിലക്ക് ന്യായീകരിക്കാനും കഴിയില്ലെന്നു വരുന്നു.

മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും

മരണപ്പെട്ടവർക്ക് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ വിളിയും അപേക്ഷകളും കേൾക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് മേലുദ്ധരിച്ച ഒന്നിലേറെ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിലൂടെ നാം മനസ്സിലാക്കി. വളരെ ശക്തമായ ശൈലിയിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ മുഖേനയുമാണ് അക്കാര്യം അല്ലാഹു ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും.

മൺമറഞ്ഞ മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്ന ഇസ്തിഗാസ ന്യായീകരിക്കുവാൻ പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ദൂർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും സമ്മമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ വിളിച്ചു സഹായം തേടാമെങ്കിൽ മരിച്ചവരെയും വിളിച്ചു സഹായം തേടാമല്ലോ. ഇതെല്ലാം ഒത്തുചേരുമ്പോൾ സാധാര

ണക്കാർ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ ആകുകയും ശീർക്ക് എന്ന മഹാപാപം സമുദായ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാദത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ചവരും ജീവിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെയാണെന്ന് സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ ഇസ്തീഗ്നാസക്ക് അതൊരു തെളിവു ന്യായീകരണവും ആകുകയില്ല.

ബദ്റീങ്ങളും ഉഹദ്റീങ്ങളും കടലുകൾക്കപ്പുറം സൗദി അറേബ്യയിലും മുഹ്യിദ്യീൻ ശൈഖ് ഇറാഖിലെ ബഗ്ദാദിലുമാണല്ലോ മറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതും വളരെ നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ്. എന്നാലും അവരെല്ലാം ഇപ്പോഴും ബദ്റിലും ഉഹ്ദിലും ബഗ്ദാദിലും ജീവിക്കുന്നവർക്ക് തുല്യമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു എന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക; എന്നാൽതന്നെ, വിശാലമായ ഈ ഭൂമിയുടെ അനന്ത വിദൂരങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന്, പരകോടി വ്യക്തികൾ ഒരേ സമയം പരസഹസ്രം ഭാഷകളിലൂടെ ഉയർത്തുന്ന വിളികളും സഹായാഭ്യർത്ഥനകളും യഥാസമയങ്ങളിൽ കേൾക്കാനും യഥായോഗ്യം ഉത്തരം ചെയ്യാനും അവർക്ക് കഴിയുമോ? മഹാൻമാർ മരണമടഞ്ഞാലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് തുല്യമാണെന്നാണെങ്കിൽ ബദ്റിലും ഉഹ്ദിലുമൊക്കെ ഇപ്പോഴും യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കും അതിനു കഴിയേണ്ടതില്ലേ? അങ്ങനെ കഴിയുമെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും വിശ്വാസവും വാദവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഇക്കാര്യം ഒരു പരീക്ഷണത്തിലൂടെ നമുക്കറിയാൻ കഴിയുന്ന സത്യവുമാണ്. അപ്പോൾ മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും തുല്യമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നത് കൊണ്ടും ഇസ്തീഗ്നാസ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

ശൈഖ് മുഹ്‌യ്യുദ്ദീൻ അബ്ദുൽ ഖാദർ ജീലാനി(റ) ഇന്ന് ജീവനോടെ ഇരിക്കുകയാണെങ്കിലും വല്ല നിലത്തിന്നും അവരെ വിളിക്കുന്നവർക്ക് വാച്ച് കൂടാതെ ഉത്തരം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് അവകാശപ്പെടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു വ്യക്തി - പ്രവാചകൻ തന്നെയാണെങ്കിലും - ജീവിച്ചിരിക്കെ തന്നെ എല്ലാ വിളിയും കേൾക്കുകയില്ല. എല്ലാവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും അറിയാൻ കഴിയുകയില്ല. എല്ലാ ഭാഷകളും മനസ്സിലാക്കുകയുമില്ല. എങ്കിൽ പിന്നെ, മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും തുല്യരാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നത് കൊണ്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. പാമരൻമാരെ കബളിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭരതീകമായ ചില കാര്യലാഭങ്ങൾ നേടാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷ വർദ്ധിപ്പിക്കാനേ അതുപകറിക്കൂ.

ഏതു സ്ഥലത്തുനിന്നും, ആര്, എപ്പോൾ, എന്തിനു വേണ്ടി, ഏതുഭാഷയിൽ വിളിച്ചാലും ആ വിളി കേൾക്കാനും, വിളിച്ചവരെ തിരിച്ചറിയാനും, ആവശ്യമെന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കാനും, സഹായമെത്തിക്കാനുമെല്ലാമുള്ള കഴിവ് സർവ്വശക്തനും സർവ്വജ്ഞനുമായ അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പലവചനങ്ങളിലും ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യമാണിതു.

ഉദാഹരണത്തിന് ചില വചനങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (الشعراء ٦٥)

“ പറയുക - അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആകാശങ്ങളിലോ ഭൂമിയിലോ ഉള്ള യാതൊരാളും മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിയുകയില്ല, (മരിച്ചു മൺമറിഞ്ഞ ഖബറാളിപ്പുകളാകട്ടെ) തങ്ങൾ എപ്പോഴാണ് എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുകയെന്നു പോലും അറിയുന്നില്ല”

يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورِ

(غافر 19)

“കണ്ണുകളുടെ കട്ടുനോട്ടവും ഹൃദയങ്ങൾ മറച്ചു വെക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും അല്ലാഹു(മാത്രം) അറിയുന്നു” അതായതു, രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഒരുപോലെ അറിയാനുള്ള കഴിവ് അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമുള്ളതും അവന്റെ മാത്രം വിശേഷണവുമാകുന്നു.

قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَالِمُ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ (الزمر - 46)

“പറയുക - ആകാശങ്ങളേയും ഭൂമിയേയും സൃഷ്ടിച്ച, അദ്വൈതങ്ങളും ദ്വൈതങ്ങളുമറിയുന്ന അല്ലാഹുവേ, നീന്റെ അടിമകൾ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അവർക്കിടയിൽ നീ തീരുമാനമെടുക്കുന്നു,”

وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ (الشعراء - 74)

“അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഗോപ്യമാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും അവർ പരസ്യമാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും എല്ലാം തീർച്ചയായും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് അറിയുന്നു”

ഇങ്ങനെ നിരവധി വചനങ്ങളിലൂടെ അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമുള്ളതാണെന്നു വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ സാഫാപിക്കപ്പെട്ട കഴിവും ഗുണ വിശേഷണങ്ങളുമാണു ‘ഇസ്തിഗാസാ വാദികൾ’ സൃഷ്ടികളിൽ പലർക്കു മൂണ്ടെന്നു സാഫാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു. **أَمْ يَدْرِكُونَ** അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നു പറയും?

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചവരും സമമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെപ്പോലെതന്നെ മരിച്ചവരും കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിലക്ക് ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിച്ചെടുക്കാൻ തൽപരകക്ഷികൾ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു ഖുർആൻ വചനം ഇതാണു:

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمُ
كَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءٌ مَحْيَاهُمْ
وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (الجاثية - ٢١)

“കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവർ കരുതിയിരിക്കാൻ നാം അവരെയും; വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തവരെയും ഒരേ പോലെ തന്നെ ആക്കുമെന്നു? അഥവാ അവരുടെ ജീവിതവും മരണവും സമമായ വിധത്തിൽ. അവരുടെ ഈ തീരുമാനം വളരെ ഹീനമായിരിക്കുന്നു.”

സത്യവിശ്വാസികളും സൽകർമ്മികളുമായവരെ പോലെതന്നെ ഇഹലോകത്ത് അവിശ്വാസികളും ദുഷ് കർമ്മികളും ജീവിച്ചു വരുന്നു. സുഖങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും മാറി മാറി അനുഭവിക്കുന്നു. കച്ചവടത്തിലും കൃഷിയിലും ഉദ്യോഗപദവികളിലും മറ്റനേകം അവസ്ഥകളിലും രണ്ടു വിഭാഗവും ഒരുപോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് മുഴുവൻ സുഖവും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുക; സത്യനിഷേധികൾക്ക് മുഴുവൻ ദുഃഖവും അധഃപതനവുമായിരിക്കുക - ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഇഹലോകത്തില്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ നിലതന്നെ മരണശേഷം പരലോക ജീവിതത്തിലും തുടരുമെന്നും, അവിടെയും രണ്ടു വിഭാഗവും തുല്യാവസ്ഥയിലായിരിക്കുമെന്നും ചിലമുസ്ലിമാർ കരുതി വശാകുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ധാരണ ശരിയല്ലെന്നും പരലോക ജീവിതത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് സ്വർഗ്ഗീയ സുഖവും സത്യനിഷേധികൾക്ക് നരകീയശിക്ഷയുമാണുണ്ടാകുകയെന്നും വിവരിക്കുകയാണ് ഈ വചനം. ഇതിന്റെ ശരിയായ വിവക്ഷയും വ്യാഖ്യാനവും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. തഹ്സീർ ഇബ്നുനുകസീറിൽ വന്ന വിവരണം കാണുക;

يقول تعالى : لا يستوى المؤمنون والكَافِرُونَ كما قال عز وجل
 لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ
 الْجَنَّةِ هُمْ الْفَائِزُونَ (الحشر - ٢٠) وَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى
 (ام حسب الذين اجترحوا السيئات اى عملو ما ركسبوها ان جعلهم
 كالذين آمنوا وعملوا الصالحات سواء مجباء ومماتهم)

أَيُّ نَسَائِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ (سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ) أَيُّ سَاءَ مَا
ظَنُّوا بِنَا وَبَعْدَ مَا أَنْ تَسَاوَى بَيْنَ الْإِبْرَارِ وَالْفَجَّارِ فِي الدَّارِ الْآخِرَةِ
وَفِي هَذِهِ الدَّارِ (٤ - ١٥٠)

“ നരകവാസികളും സ്വർഗ്ഗവാസികളും സമമാകുകയില്ല- സ്വർഗ്ഗ ഗവാസികൾ തന്നെയാണ് വിജയികൾ ” എന്നു അല്ലാഹു പത്തതുപോലെ തന്നെയാണ് സത്യവിശ്വാസികളും സത്യനിഷേധികളും സമമാകുകയില്ലെന്ന് ഇവിടെയും അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും ഈ രണ്ടു വിഭാഗത്തെയും നാം സമമാക്കുമോ, നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അവരുടെ ഈ തീരുമാനം വളരെ ചീത്തയായി.....” (ഇബ്നുകസീർ 4. 150) മറ്റു ഖുർആൻ വ്യഖ്യാതാക്കളും ഈ നിലക്ക് തന്നെയാണ് മേൽ ഖുർആൻ വാക്യം വ്യഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകാരാന്തരേണ ഈ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ധാരാളം വചനങ്ങൾ ഖുർആനിൽ കാണാൻ കഴിയും. ഒരു ഉദാഹരണം കാണുക:

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ۖ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ
(غافر - ٥٨)

“വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തവരും ദുഷ്കർമ്മികളും, (അതുപോലെ) കാഴ്ചയുള്ളവരും കാഴ്ചയില്ലാത്തവരും സമസ്ഥരാകുകയില്ല. വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ നിങ്ങൾ

ചിന്തിക്കുന്നുള്ളൂ. (ഗാഫിർ. 58) കണ്ണുള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും സമന്മാരാകാത്തതുപോലെ തന്നെ സൽകർമ്മികളും ദുഷ്കർമ്മികളും സമന്മാരാകുകയില്ലെന്ന പ്രകടമായ തത്വവും സത്യവുമാണ് ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മുമ്പുദ്യരിച്ച വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ ആശയവും ഇതു തന്നെയാണല്ലോ. ? അതായത്, സത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും നല്ല കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സജ്ജനങ്ങളും, സത്യം നിഷേധിക്കുകയും തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദുഷ്ടജനങ്ങളും ഇഹലോകത്ത് പ്രത്യേക വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ തുല്യ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ അവസ്ഥയായിരിക്കുകയില്ല പരലോക ജീവിതത്തിൽ, അവിടെ സാരമായ വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. സജ്ജനങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗീയ സുഖത്തിലും ദുഷ്ടജനങ്ങൾ നരക ശിക്ഷയിലും കഴിയുന്നു. ഇക്കാര്യം ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ തെരുപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ഏല്ലാ ഖുർആൻ വചനങ്ങളും. വക്രതയില്ലാത്ത സാധാരണ ബുദ്ധികൾക്ക് പോലും ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന തത്വവും അതു തന്നെയാണ്.

നേരെമറിച്ചു, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചവരും തുല്യരാണെന്ന ആശയമാണ് ഈ വചനങ്ങളുൾക്കൊണ്ടതെന്നതിന്നു ഒരു സൂചനപോലും കാണപ്പെടുകയില്ല. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ ആരും അങ്ങനെ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുമില്ല. പക്ഷെ, പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നും തിരുസ്സുന്നത്തിൽനിന്നും ദൈർഘ്യമേറെ ആശയങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ആ നിലക്ക് പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴാണ് ഏലാർക്കും

“അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തി”ന്റെ ആരംഭം രൊഴിച്ചുള്ള പലരും, തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനും ന്യായീകരിക്കാനും ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളും നബി വചനങ്ങളും തറിച്ചും മുറിച്ചും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തതിന്നു ചരിത്രത്തിൽ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. ഖുർആൻ വചനങ്ങളും ഹദീസുകളും മുഴുവനുമോ, അഥവാ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളോ സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നുമാറ്റിയെടുത്തു, നേരെ വിപരീതമായ അർത്ഥങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഒപ്പിച്ചെടുക്കുകയും അങ്ങനെ അവയുടെ ലക്ഷ്യം അന്യവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മരിച്ചവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ‘ഇസ്തിഗാസ’ക്കാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുകയാണ്.

മേലുദ്യരിച്ച ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗവും അവസാനഭാഗവും മാറ്റിവെച്ചു **سَوَاءٌ** **مُحْيَا وَمُتًّا** (അവരുടെ മരണവും ജീവിതവും തുല്യമാണ്.) എന്ന മദ്യഭാഗം മാത്രമുദ്യരിച്ചു ഇസ്തിഗാസക്ക് തെളിവുണ്ടാക്കുന്ന അവരുടെ കുത്സിത വൃത്തി ഇതിനെ റുദാഹരണമാണ്. “അമ്പിയാക്കളും ഔലിയാക്കളും സ്വാലിഹീങ്ങളും, അവരുടെയൊക്കെ ജീവിതവും മരണവും ഒരുപോലെയാണെന്നും, രണ്ടവസ്ഥകളിലും അവർ എല്ലാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും വരുത്തിത്തീർക്കുകയാണു ഇതു മുഖേനയവർ സാധിക്കുന്നത്. ഈ നിലക്കുള്ള വ്യാഖ്യാനം കേട്ടാൽ തോന്നുക അവർ മരിച്ചാലും മറവു ചെയ്യാനും, അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അനന്തിരാവകാശികൾക്കിടയിൽ വിഹി

തിക്കാനും, അവരുടെ വിധവകളെ പുനർ വിവാഹം നടത്താനും, അവരുടെ ജോലികളിൽ മറ്റൊരാളെ നിയമിക്കാനുമെന്നും പറുകയില്ലെന്നാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവരുടെ ജീവിതവും മരണവും സമമാണല്ലോ? ഒരു വൂർത്തൻ വചനത്തിന്റെ തുണ്ടുമാത്രമുൾരിച്ചാണു ഈ വ്യാഖ്യാനക്കുസരണങ്ങൾ മുഴുവൻ. വചനം മുഴുവനുമുദ്രിതമാക്കുകയാണെങ്കിൽ മഹാ അപകടമാണെന്നു അവർക്ക് തന്നെയറിയാം. എന്തെന്നാൽ, **بُذِّبَ فِي الْمَاءِ** (അവരുടെ തീരുമാനം എത്ര ചീത്തയാണു) എന്നുണർത്തിക്കൊണ്ടാണല്ലോ ആ വചനമുപസാനിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഇസ്തിഗ്നാസക്കാർ പറയുന്നതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ 'അവർ' എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു അന്വിയാക്കളും ഔലിയാക്കളും സ്വാലീഹിങ്ങളും മൊക്കെയായിത്തീരും. എങ്കിൽ അവരുടെ തീരുമാനം വളരെ ചീത്തയാണെന്നു വൂർത്തൻ വിശേഷിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നു ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ! അതിനാൽ, ആ ഭാഗം ബോധപൂർവ്വം മാറ്റിവെച്ചു "അവരുടെ ജീവിതവും മരണവും സമമാണെന്നതിന്നു തെളിവുദ്രിതമാക്കുകയാണവർ? എന്തൊരു കരളുറപ്പ്! കൂടാതെ അവർ **ءِ** (സമമായ വിധത്തിൽ) എന്ന പദം" **ءِ** (സമമാകുന്നു) എന്നാക്കി അന്ത്യാക്ഷരത്തിലെ ഏകാരം, ഉകാരമായി മാറ്റി വായിക്കുന്നതും പതിവായിട്ടുണ്ട്.

“ഖലീബ്” സംഭവം

'മരിച്ചവർ കേൾക്കും' എന്നതിന്നു തെളിവായി, ഇസ്തിഗ്നാസ വാദികൾ സാധാരണ ഉദ്രിതമാക്കുന്നുള്ള

ഒരു സംഭവമാണു "ഖലീബ്." 'ബദർ' യുദ്ധം
ദിവസം കൊല്ലപ്പെട്ട ഏതാനും ഖുരൈശി പ്രധാനിക
ളുടെ മൃതശരീരങ്ങൾ കൂഴിച്ചു മുടംപ്പട്ട 'ഖലീബ്'
എന്ന പൊട്ടക്കണ്ണിനടുത്തു ചെന്നു, നബി തിരുമേ
നി അവരുടെ പേരെടുത്തു വിളിക്കുകയും അവരെ അ
ഭീഷംബോധനം ചെയ്തു സംസാരിക്കുകയുമുണ്ടായി.
ഇതാണ് ഖലീബ് സംഭവം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്.
എന്നാൽ, 'മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല' എന്നതിന്നു് തെ
ളിവായിട്ടാണ് മഹാനുമാരായ പൂർവ്വ പണ്ഡിതന്മാർ
ഈ സംഭവം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ശുദ്ധ ഹൃദയർ
ക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതും അങ്ങനെയാണ്.
അബൂ തപൽഹത്ത് (റ) വിൽ നിന്നു ഇമാം ബുഖാരി
(റ) യും ഇമാം മുസ്ലിം (റ)വും ഉദ്ധരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത
സംഭവം ആദ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

عن ابي طاحه رضى الله عنه ان النّبى ﷺ امر يوم بدر
باربعة وعشرين رجلا من صايد قريش وقذفوا في طي من اطواء
بدر خبيث مجبث وكان اذا اظهر على قوم اقام بالمرصة ثلاث
ليال ولما كان ببدر اليوم الثالث امر براجلته فشد عليها رحلها ثم
مشى فاتبه اصحابه وقالوا ما نرى ينطق الا لبعض حاجته حتى قام
شفة الركي فجعل يناديهم باسمائهم واسماء ابائهم يا فلان بن
فلان ويا فلان ابن فلان ايسركم انكم اطعم الله ورسوله فاما قد
وجدنا ما وعدنا ربنا حقا فهل وجدتم ما وعد ربكم حقا قال قتال
هم يا رسول الله ما تكلم من اجساد لا ارواح لها فقال رسول الله

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ مَا أَنْتُمْ بِأَسْمَعَ مَا أَقُولُ عَنْهُمْ قَالَ
قَتَادَةُ أَحْيَاكُمْ اللَّهُ حَتَّى أَسْمَعَهُمْ قَوْلَهُ تَوْبِيخًا وَتَصْغِيرًا وَنَقِيبَةً وَحَسْرَةً
وَنَدَامًا - متفق عليه (كتاب المغازی)

“ബദർ ദിവസം ഖുറൈശി പ്രധാനികളിൽ ഈ പത്തി നാലുപേരുടെ ശവശരീരങ്ങൾ, അവിടെയുള്ള ഏറാബം വൃത്തികെട്ടതും ചീത്തയുമായ ഒരു പൊട്ട കിണറ്റിയിട്ടു മുട്ടുവാൻ നബി (സ) കല്പിച്ചു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനവിഭാഗവുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ വിജയിച്ചാൽ അതിനു തൊട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തു മൂന്നു ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടുക നബി (സ) യുടെ പതിവായിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു, ബദർ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു മൂന്നാം ദിവസമായപ്പോൾ തന്റെ വാഹനമൊരുക്കാൻ തിരുമേനി കല്പിക്കുകയും തുടർന്നു വാഹനത്തിൽ യാത്ര ആരംഭിക്കുകയും സ്വഹാബത്തു തിരുമേനിയെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്തു. എന്തോ കാര്യത്താണെന്ന് ഈ യാത്രയെന്നു സഹാബത്ത് തമ്മിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ, തിരുമേനി ശവം മുടിയ കിണറ്റു വക്കിൽ വന്നു നിൽക്കുകയും അവരെ പിതാക്കളുടെ പോർ കൂട്ടിച്ചേർത്തു വളിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു തിരുമേനി തുടർന്നു: അല്ലാഹു വിനേയും അവന്റെ പ്രവാചകനേയും അനുസരിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷകരമാകുമായിരുന്നല്ലോ? എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് (അല്ലാഹു) ഞങ്ങളോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു ഞങ്ങൾക്ക് സത്യമായി പുലർന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് നിങ്ങളോട് വാഗ്ദത്തം ചെയ്തത് നിങ്ങൾക്കും സത്യമായി പുലർന്നോ? ഇതുകേട്ടു ഉമർ (റ) ചേദിച്ചു. അല്ലാഹു

വിന്റെ ദൂതരെ; ജീവനില്ലാത്ത ശവശരീരങ്ങളോടാണ് ല്ലോ താങ്കൾ സംസാരിക്കുന്നത്? നബി(സ) പറഞ്ഞു: എന്റെ ആത്മാവു ആരുടെ കയ്യിലാണോ — അവൻ സത്യം— ഞാൻ പറയുന്നതു അവരേക്കാൾ നിങ്ങളല്ല കേൾക്കുന്നതു. ഖത്താദ: (റ) (റിപ്പോർട്ടർ) പറയുകയാണ്. നബി (സ)യുടെ സംസാരം, ഭീഷണിയും നിസ്സാരപ്പെടുത്തലും, ശിക്ഷയും, വേദവുമൊക്കെയായി അന്യഭവിക്കാൻ വേണ്ടി അവരെ അല്ലാഹു അപ്പോൾ ജീവിപ്പിച്ചു." (ബുഖാരി, മുസ്ലിം.)

ഇതു സംബന്ധിച്ചു ഇബ്നു ഉമർ(റ) (عبد الله بن عمر) (വിൽ നിന്നു സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരിയിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരു റിപ്പോർട്ടു ഇങ്ങനെയാണ്.

عن ابن عمر رضى الله عنه قال : وقف النبي ﷺ على قليب بدر فقال هل وجدتم ما وعد ربكم حقا ثم قال انهم الآن يسمعون ما اقول فذكر لعائشة رضى الله عنها فقالت انما قال النبي ﷺ انهم الان ليعلمون ان الذى كنت اقول لهم هو الحق ثم قرأت (انك لا تسمع الموتى) حتى قرأت الآية (صحيح البخارى كتاب المغازى)

സാരം: നബി (സ) ബദറിലെ ഖലീബിന്റെ കരയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് നിങ്ങളോടു ചെയ്ത വാഗ്ദത്തം സത്യമായി നിങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെട്ടുവോ? എന്നിട്ടു തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ഞാനീ പറയുന്നതു ഇപ്പോൾ അവർ കേൾക്കുന്നു! ഈ

സംഭവം ആയിശ: (റ)യോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: എന്നുവെച്ചാൽ ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു സത്യമായിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ അവർ അറിയുന്നു. എന്നാണ് (അവർ കേൾക്കുന്നു) എന്നു തിരുമേനി പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിനു തെളിവായി ആയിശ: (റ) മരിച്ചവരെ നീ കേൾപ്പിക്കുകയില്ല എന്നു തുടങ്ങുന്ന സൂക്തം ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു'' (ബുഖാരി)

ഇബ്നു മസ് ഉരു (റ) (عبد الله ابن مسعود رضى الله عنه) - ന്നിന്നു തപബുറാനി (الطبراني) ഉദ്യരിച്ച റിപ്പോർട്ടു കൂടി താഴെ ചേർക്കുന്നു:

٣ عن ابن مسعود رضى الله قالوا يا رسول الله وهل يسمعون قال يسمعون كما تسمعون ولكنهم اليوم لا يجيبون
(فتح الباری ٧ - ٣٥٤)

''സ്വഹാബത്ത് (റ) നബി (സ)യോടു ചോദിച്ചു: അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, (താങ്കൾ പറയുന്നതു) അവർ കേൾക്കുമോ? തിരുമേനി പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതു പോലെ അവരും കേൾക്കുന്നു. പക്ഷെ, അവരിപ്പോൾ മറുപടി പറയുകയില്ല.'' (ഫത്തഹുൽ ബാരി: 7—354)

അനസ് (റ) വിൽ നിന്ന് ഇമാം അഹമദ് (റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടു കൂടി കാണുക.

٤ وعن انس رضى الله عنه قال ... فسمع عمر صوتہ فقال : يا رسول اتناديهم بعد ثلاث وهل يسمعون يقول الله عز وجل

(انك لا تسمع المولى ...) فقال والذي نفسى بيده ما اثم
باسمع ما اقول منهم ولكنهم لا يستطيعون ان يجيبوا ... الحديث
(رواه احمد مقدمة الآيات البينات ٤)

“നബി (സ) അവരെ വിളിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് ഉമർ(റ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, മരണം കഴിഞ്ഞത് മൂന്ന് ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം അവരെ താങ്കൾ വിളിക്കുകയാണോ? “താങ്കൾ, മരണപ്പെട്ടവരെ കേൾപ്പിക്കുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ ഏങ്കിൽ പിന്നെ അവരെങ്ങിനെ കേൾക്കും? നബി(സ) പറഞ്ഞു: എന്റെ ആത്മാവ് ആരുടെ കയ്യിലാണോ, അവൻ സത്യം; ഞാനി പറയുന്നത് അവരേക്കാൾ അധികം കേൾക്കുന്നവരല്ല നിങ്ങൾ. പക്ഷെ, അവർക്ക് മറുപടി പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല (അഹമദ്)

ഖലീബ് (ബമ്റിലെ പൊട്ടക്കിണർ) സംഭവപുരമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാലു റിപ്പോർട്ടുകൾ ഇപ്പോൾ വായനക്കാർ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു: മരിച്ചവർ വിളിക്കേണ്ടതല്ലെന്നതിനാണ് ഈ സംഭവം തെളിവാകുന്നത് എന്ന് താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായിക്കുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

1) നബി (സ)യുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഉമർ(റ) ഉൾപ്പെടെയുള്ള സഹാബികൾ മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ആ കാര്യം അവർ നബി(സ)യുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അത് തെറ്റാണെന്നു പറഞ്ഞു തി

രുമേനി അവരെ തിരുത്തുകയോ, 'ഇപ്പോൾ അവർ കേൾക്കുമെന്ന്' പറയുകയല്ലാതെ മരിച്ചവർ കേൾക്കുമെന്ന് പൊതുവായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയോ ചെയ്തില്ല. ഇമാം ബുഖാരി(റ)ന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ 'ഇപ്പോൾ അവർ കേൾക്കും' എന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ ഈ പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിലും പ്രശ്നത്തിലുമൊഴികെ മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന് തന്നെയാണ് നബി(സ) അംഗീകരിച്ച അഭിപ്രായമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. ഇക്കാര്യം പ്രസിദ്ധ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവായ സയ്യിദ് ശിഹാബുദ്ദീൻ മഹ്മൂദുൽ ആലൂസി(റ) سيد شهاب الدين محمود الوسى തന്റെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥമായ رح المعاني യിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (6 - 400). ഇതുകൊണ്ട് മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല എന്ന അടിസ്ഥാന തത്വമാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്. സ്വഹാബികൾ, മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ നബി(സ) അതു തിരുത്താതെ. ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു മൗനം ഭീഷ്മിച്ചതിൽ നിന്ന് അത് മനസ്സിലാക്കാം. നബി(സ)യുടെ വിളി കേൾക്കുവാനായി അല്ലാഹു അവരെ താൽക്കാലികമായി ജീവിപ്പിക്കുകയും തിരുമേനിയുടെ വചനങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തതെന്ന താബിഖുകളിൽ പ്രമുഖരായ ഖതാബ(റ) വിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇമാം ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും ഉദ്യരിച്ച ആദ്യ റിപ്പോർട്ടിൽ വന്നതുമാണ്. മാത്രമല്ല, അതൊരു ശിക്ഷയെന്ന നിലക്കും വേദിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയും മറ്റുമുമാണെന്നും ആ റിപ്പോർട്ടിൽ തന്നെ വിവരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഖതാബ(റ) വിന്റെ അഭിപ്രായവും ഈ ഹദീസിനോടു ചേർത്തിരിക്കാൻ ഇമാം ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും ഉദ്യരിച്ചതിൽ നിന്ന് അത് നബി

(സ)യുടെ ഒരു അമാനുഷിക സംഭവം (incident) ആണെന്നും കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിലും ഒരു പ്രത്യേക പ്രശ്നത്തിലും അല്ലാഹു തന്റെ പ്രവാചകൻ മുഖേന വെളിപ്പെടുത്തിയ ഒരു അമാനുഷിക സംഭവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വിഭാഗം മുശ്റിക്കുകൾ നബി തിരുമേനിയുടെ വിളികേട്ടു എന്നതു കൊണ്ടു എല്ലാ മരിച്ചവരും എല്ലാവിളികളും കേൾക്കുമെന്ന് വാദിക്കുന്നത് എന്തുമാത്രം അർത്ഥകരമാണ്? മാത്രമല്ല, ഇവിടെ മുശ്റിക്കുകളെയാണ് നബി(സ) വിളിച്ചതും കേൾപ്പിച്ചതുമെന്നതെളിവിൻമേൽ മുസ്ലിം പുണ്യാളൻമാരെ മാത്രമല്ല; സന്യാസികളെയും പാതിരിമാരെയും സ്വാമികളെയുമൊക്കെ, അവരുടെ മരണശേഷവും വിളി കേൾപ്പിക്കാനും സഹായം ചോദിക്കാനും കഴിയുമെന്നും വാദിക്കുമല്ലോ?

മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനമായ ഖുർത്തുബിയിലും (تفسير القرطبي) ഈ സംഭവം നബി തിരുമേനിയുടെ 'മുഅജിസത്താ' യി വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (12 . 232) 'മിശ്കാത്തി'ൽ 'അൽ ഖമ്മീ ബുത്തിബ്' രീസിയും ' 'മുഅജിസത്താ' ' ന്റെ അർദ്ധായത്തിലാണ് ഈ സംഭവം ഉദ്യരികുന്നത്. അങ്ങനെ ചെയ്തത് അതൊരു മുഅജിസത്താണെന്ന് വരുത്താനും ഉണർത്താനും വേണ്ടിയാണെന്ന് 'മിശ്കാത്തി'ന്റെ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥമായ 'ലംഹാത്തി'ൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടു.

أراد هذا الحديث في هذا الباب بما يشعر بأن سمعهم كان

(هامش المشكوة: ٢ - ٥٠٢)

مجازة لرسول الله ﷺ

ബുഖാരിയുടെ വ്യഖ്യാനമായ "ഫത്ഹുൽബാരി" യിലും ഈ സംഭവം തിരുമേനിയുടെ 'മുഅ്ജിസത്തി'ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഇമാം സുഹൈലിയ്യിൻ നിന്നു ഇങ്ങനെ ഉദ്യരികുന്നു.

وقال السهيلي : ان في نفس الخبر ما يدل على خرق العادة بذلك لا ينبغي للفقهاء لقول الصحابة اتخاطب قوما قد جفوا .

"ഇമാം സുഹൈലി പറയുന്നു ! ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ മുതലേകളോടാണോ അവിടുന്ന് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന സ്വഭാവത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ ഈ സംഭവം മുഅ്ജിസത്താണെന്ന് തെളിയുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ഖലീഫിലെ ശവശരീരങ്ങളെ നബി(സ) വിളിക്കുകയും അവർ തിരുമേനിയുടെ വിളി കേൾക്കുകയും ചെയ്തത് തിരുമേനിയുടെ ഒരു മുഅ്ജിസത്ത് ആകുന്നു. മുഅ്ജിസത്ത് മററു സൂഷ്ഠികൾക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല എന്നതും, പ്രവാചകന്മാർക്ക് തന്നെ തോന്നുമ്പോഴെല്ലാം വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന കർമ്മമല്ലെന്നതും ഏത് സാധാരണക്കാരനും അറിയുന്ന ഇസ്ലാമിന്റെ ബാലപാഠമാണ്.

2) മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്നതിന്ന് തെളിവായി തിരുമേനിയുടെ സന്നിധിയിൽ വെച്ചു തന്നെ ഉമർ (റ) ഖുർആൻ സൂക്തം ഉദ്യരികയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത ഖുർആൻ ആയത്തിന്റെ ആശയവും അർത്ഥവും മനസ്സിലാക്കിയതിൽ ഉമറി (റ) ന് തെറ്റ് പറ്റിയിരുന്നുവെങ്കിൽ തിരിമന്ത്രി അപ്പോൾ തന്നെ അതു തിരുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ, തിരുമേനി അതംഗീകരിക്കുകയും, 'ഇപ്പോൾ അവർ കേൾക്കുമെ'

ന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഖലീഫ് സംഭവം മാത്രം അതിൽ നിന്നൊഴിച്ച് നിർത്തുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അപ്പോൾ ഉമർ (റ) വും സഹാബത്തും മനസ്സിലാക്കിയത് പോലെ തന്നെ മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന് തന്നെയാണു പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ ആശയമെന്ന് തെളിയുന്നു.

3) ഈ സംഭവം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടപ്പോൾ 'അവർ കേൾക്കുന്നു' എന്നത് 'അവർ അറിയുന്നു' എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഹിസത്ത് ആയിശ(റ) യെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. മാത്രമല്ല, ഉമർ(റ) ഉദ്യരിച്ച അതേ ഖുർആൻ വചനം തന്നെ- " മരിച്ചവരെ നീ കേൾപ്പിക്കുകയില്ല"- ആയിശ(റ)യും തെളിവായി ഉദ്യരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ചേർത്ത് വായിക്കുമ്പോൾ 'മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന്' പൊതു തത്വത്തിൽ നബി(സ) നും സഹാബത്തിനും മിടയിൽ യാതൊരുഭിപ്രായ വ്യത്യാസവുമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. മരിച്ച അവിശ്വാസികൾ പരലോക ശിക്ഷ അനുഭവിച്ച് തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് തിരുമേനി അവരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ " കേൾക്കുകയല്ല " അനുഭവിച്ചറിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന നിലക്കാണ് ഹി ആയിശ (റ) അത് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഈ വ്യാഖ്യാനം സംഭവത്തിന്റെ പൊരുൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആയിശ (റ)യുടെ വിജ്ഞാന പാടവത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഇമാം ഇസ്ഹായീലി(റ)ന്റെ അഭിപ്രായം ഫത്ഹുൽബാരിയിൽ എടുത്തുദ്യരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (7 . 304)

ചുരുക്കത്തിൽ മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്നതിന്നു് തെളിവായി നബി (സ)യുടെ മുമ്പിൽ ഹസ്രത്ത് ഉമർ (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഖുർആൻ വചനം തന്നെയാണു് ശേഷം ഹ. ആയിശയും തെളിവായി ഉദ്യോഗിക്കുന്നതു്. നബി (സ) അതംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ, “ഇപ്പോൾ അവർ കേൾക്കുമെ”ന്ന തിരുമേനിയുടെ പ്രസ്താവന, “ഇപ്പോൾ അവർ അറിയുന്നു” എന്ന നിലക്കും അതു തിരുമേനിയുടെ ഒരു മുഅ്ജിസത്തു് ആണെന്ന നിലക്കുമാണു് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടും മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയേ ഇല്ലെന്ന സത്യം അങ്ങനെയെന്ന നിലനിർത്തുന്നു. എങ്കിൽ ഖലീഫ് സംഭവം തെളിവായി ഉദ്യോഗിച്ചു് മരിച്ചവർ കേൾക്കും എന്നു് വാദിക്കുന്നതിന്നു് യാതൊരുടിസ്ഥാനവും ഇല്ലെന്നു് വ്യക്തമാവുന്നു. മാത്രമല്ല, മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല എന്നതിന്നു് ഒരൊന്നാന്തരം തെളിവുകൂടിയായാണു് അതെന്നും വരുന്നു. ഇനി കേൾക്കുമെന്ന് സങ്കല്പിച്ചാൽ തന്നെയും വിളിക്ക് ഉത്തരം ചെയ്യാനോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്കു് സഹായം നൽകാനോ അവർക്കു് കഴിയുകയുമില്ല. “അവരെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ വിളി അവർ കേൾക്കുകയില്ല. കേൾക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ നിങ്ങൾക്കവർ ഉത്തരം ചെയ്യുകയുമില്ല” എന്ന ഖുർആൻ വചനവും ഇക്കാര്യം നന്നായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“അയ്യൂഹന്നബിയ്യീ” ലെ ഇസ്തിഗാസ!

മരിച്ചവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാം, അവർ പ്രാർത്ഥനയും വിളിയും കേൾക്കും എന്നതിന്നു് തെളിവായി ഉദ്യോഗിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥ രേഖയാണു്

“തശഹ് ഹൂദ്” (അത്തഹിയ്യാത്തു.....)ലെ അയ്യൂഹന്ന ബിയ്യൂ (عيسى) എന്ന അഭിസംബോധനം. അതായത് “ഓ നബി അങ്ങയ്ക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷയും കരുണയും ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്ന ആശംസ. ഇതു പൂണ്ടി ക്കാണിച്ചും വിശാലമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചും സാധാരണ ക്കാരെ തെറ്റുദ്ധരിപ്പിക്കുകയും കബളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഓ നബിയേ.....” (عيسى) എന്ന് മരിച്ചു പോയ നബി (സ) യെ ആണല്ലോ വിളിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ആ വിളി നബി കേൾക്കുമെന്നല്ലേ വരുന്നത്? അതുകൊണ്ടു അമ്പിയാക്കളെയും ഔലിയാക്കളെയും അവരുടെ മരണശേഷവും നമുക്കു വിളിക്കാം, സഹായത്തിനും രക്ഷക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം എന്നു വരുന്നില്ലേ എന്നിങ്ങനെയൊക്കെയാണ് വാദം.

ഇവിടെ ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു. “അയ്യൂഹന്നബിയ്യൂ” എന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സാധാരണ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു വിളി തന്നെയാണോ? നബി (സ) കേൾക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാണോ അങ്ങനെ വിളിക്കുന്നത്? ആ വിളി നബി (സ) കേൾക്കുന്നുണ്ടോ? നബി(സ)യിൽ നിന്ന് വല്ല ഉത്തരവും സഹായവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ തിരുമേനി തന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചവർക്ക് വല്ല ഉത്തരവും സഹായവും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഇതു സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള ഒരു വിളി തന്നെയാണെന്നും, ആ വിളി നബിതിരുമേനി കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിൽ നബി(സ)യിൽ നിന്നുള്ള ഉത്തരവും സഹായവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നും നബിതിരുമേനി അതു കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉത്തരം ചെയ്യുമെന്നുമൊക്കെ സാമാധാനപരമായി മാത്രമേ വിമർശന വിധേയമായ ഇസ്

തിഗ്നാസയ്ക്ക് അതൊരു തെളിവു പ്രമാണവുമാകുകയുള്ളൂ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ 'അയ്യൂഹന്ന ബിയ്യൂ' സാധാരണ അർത്ഥത്തിലും സമ്പ്രദായത്തിലുമുള്ള ഒരു വിളിയല്ല. ഒരു സഹായാഭ്യർത്ഥനയും അതുകൊള്ളുന്നുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, നബി(സ)ക്ക് വേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോടു നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനയാണത്. ഇബ്നു ഹജറുൽ അസ്ഖലാനി (റ) ഫത്ഹുൽ ബാരിയിൽ ഇക്കാര്യം വളരെ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

(٢٥ - ٢) وَمَنِي قَوْلِنَا السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا عِيسَى

(അസ്സലാമുഅലൈക: എന്നു നാം പറയുന്നതിന്നർത്ഥം രക്ഷയും കരുണയും തിരുമേനിയുടെമേൽ ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന് അല്ലാഹുവോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്) അപ്പോൾ നബി(സ) ഉത്തരം ചെയ്യുന്ന പ്രശ്നവും ഇവിടെ ഉൽഭവിക്കുന്നില്ല, എന്നിരുന്നാലും സാധാരണക്കാരെ തെറ്റുദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ഇസ്തിഗ്നാസാവാദികൾ ഇതുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് കൊണ്ട് അതു സംബന്ധിച്ച് കുറച്ചു കൂടി വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1) ഇസ്തിഗ്നാസാ വാദികളുടെ നേതാവും ഇസ്തിഗ്നാസ നിഷേധികളുടെ ബദ്യ ശത്രുവുമായി അറിയപ്പെടുന്ന 'ശൈഖ് അഹമദ് സൈനി ദഹ്ലാൻ' തന്നെ 'അയ്യൂഹന്ന ബിയ്യൂ' എന്ന വചനത്തിൽ വിളിയുടെ രൂപമുണ്ടെങ്കിലും വിളിയുടെ അർത്ഥമോ ഉദ്ദേശമോ ഇല്ലെന്ന് തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു.

'ഐല്ലാ നമസ്'കാരത്തിലുമുള്ള തശ്വഹ്ഫുദിൽ

(അത്തഹിയ്യാത്തു.....) അയ്യൂഹന്നബിയ്യു' എന്നു പറയുന്നതിൽ വിളിയുടെ രൂപം (سورة) വന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാണു് ദഹ്ലാൻ വാദിക്കുന്നതു്. അതായതു വിളിയല്ല വിളിയുടെ രൂപം മാത്രമാണു് വന്നതെന്നു്. കേവലമായ ഒരു വിളി എന്നുപോലും അതിനെ അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. വിളിപോലുമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയെങ്ങനെ അതിൽ ഉത്തരം പ്രതീക്ഷിക്കലും സഹായം തേടലും രക്ഷയ്ക്കു് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കലും മൊക്കെ ഉൾപ്പെടും? 'വിളിയുടെ രൂപം' മാത്രമാണു് എന്നു് പറയുന്നതുകൊണ്ടു്, അതു اخصا (ഉദ്ദേശിച്ചതിനെ പ്രത്യേകമാക്കി എടുക്കൽ) മാത്രമാണെന്നു് ദഹ്ലാനും സമ്മതിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. അതായതു് "അങ്ങയ്ക്കു് അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷയും കർണയുമുണ്ടാവട്ടെ" എന്ന പ്രാർത്ഥന നബി(സ)യെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടു് മാത്രമാണെന്നു് വ്യക്തമാക്കലാണു് 'അയ്യൂഹന്നബിയ്യു' കൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതു എന്നർത്ഥം. വാക്കിന്റെ രൂപം കൊണ്ടു് നിദാഉ(വിളി) പോലെ തന്നെയാണു് اخصا (പ്രത്യേകപ്പെടുത്തൽ) യെന്നു് പ്രസിദ്ധ വ്യാകരണ പണ്ഡിതനായ 'മുഹമ്മദ്ബനു മാലിക്', "അൽ അൽഫിയ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

الاختصاص كداء دون يا - كأيها الفتى باثر ارجونيا

"യാ (يا) എന്ന അവ്യയം കൂടാതെ 'അയ്യൂഹ' (اَيُّ) എന്നു് മാത്രമുപയോഗിച്ചുള്ള "ഇഖ്ത്തിസാസ്" (പ്രത്യേകപ്പെടുത്തൽ), വിളിപോലെത്തന്നെയാണു് രൂപത്തിൽ." അതായതു് കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നിനെ മാത്രം കുറിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രയോഗമെന്നർത്ഥം. പലതിനേയും

മുറക്കൊള്ളുന്ന വ്യാപകത്വത്തിൽ നിന്നു ലക്ഷ്യം ഒന്നിൽ മാത്രമാക്കിയെടുക്കുന്ന പ്രയോഗമാണ് “ഇഖ് തിസാസ്” എന്നു വ്യാകരണ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഉത്തമ പുരുഷനിലാണ് ഇത് സാധാരണ പ്രയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളതെങ്കിലും ചിലപ്പോഴെല്ലാം മദ്യമ പുരുഷനിലും ഈ നിലക്കുള്ള പ്രയോഗം വരാറുണ്ട്. ഇവിടെ മദ്യമ പുരുഷനായ ച (നിങ്ങൾ) എന്നത്, ‘അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു’ കൊണ്ട് നബിയിൽ പരിമിതമാക്കി എടുത്തിരിക്കുകയാണ്. ഈ നിലക്കാണ് ‘സൈനീ ദഹ് ലാൻ പോലും ‘അയ്യു ഹന്നബിയ്യു’ എന്ന സംബോധനയെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ‘അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു’ എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ ഒരു വിളിയും, വിളിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവുമില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു.

2 “അസ്സലാമു അലൈക അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു” (السلام عليك يا ابي) എന്ന് തിരുമേനി ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ അവിടുത്തെ അരികിൽ വെച്ചും ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചും നമസ്കാരങ്ങളിൽ സ്വഹാബത്തു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവല്ലോ? എന്നാൽ ആ വിളി തിരുമേനി കേൾക്കുകയോ ഉത്തരം ചെയ്യുകയോ സഹായം നൽകുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിൽ മരണശേഷം തിരുമേനി ആ വിളി കേൾക്കുകയും വിളിച്ചവർക്കു സഹായമെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രശ്നം ഉൽഭവിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, തിരുമേനി സ്വന്തം തന്നെയും ദിവസം പല പ്രാവശ്യങ്ങളിൽ ആ പ്രാർത്ഥന ആ നിലക്കു തന്നെയാണ് (നബിയേ, അങ്ങയുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷയും കരുണയും ഉണ്ടാവട്ടെ എന്ന് പാർവ്വതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ്) നിർവ്വഹിച്ചു പോ

ന്നിരുന്നത്. അപ്പോൾ നബി (സ), തന്നെത്തന്നെ വിളിച്ച് സഹായത്തിന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നത് ഏതായാലും പരിഹാസ്യമാണ്.

3. അതിനുപുറമെ, ഈ തെളിവ് അടിസ്ഥാനം തന്നെ, കേവലമായ ഒരനുമാനം മാത്രമാണ്. വ്യക്തമായ ഒരടിസ്ഥാനവും അതിനില്ല. അതെ അവസരം, മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്ന മുർത്തുനിന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളും, പ്രബലമായ ഹദീസുകളും ഇതിനെതിരിൽ വളരെ വ്യക്തവും ശക്തവുമായ തെളിവുകളായി നില നിൽക്കുമ്പോൾ കേവലമായ അനുമാനത്തിന് യാതൊരു പ്രസക്തിയുമുണ്ടാവുന്നില്ല.

4. ചന്ദ്രക്കലയെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തു കൊണ്ട് “റബ്ബീ വറബ്ബുകല്ലാഹ്” (എന്റെയും നിന്റെയും രക്ഷിതാവ് അല്ലാഹുവാണ്) എന്നും, ഭൂമിയെ വിളിച്ച് “റബ്ബീ വറബ്ബുകല്ലാഹ്” (ഭൂമീ, എന്റെയും നിന്റെയും രക്ഷിതാവ് അല്ലാഹുവാകുന്നു) എന്നും ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രനെയും ഭൂമിയെയും വിളിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് ആ വിളി അവ കേൾക്കുന്നുണ്ട് എന്നോ അവയിൽ നിന്നുള്ള സഹായം ആ വിളിയിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ അർത്ഥം വരുന്നില്ല, സാഹിത്യപരമായ ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങൾ മാത്രമാണ് അതെന്ന് ആർക്കുമറിയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെത്തന്നെയാണ് ‘അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു’ എന്ന പ്രയോഗവും മറിച്ച് സൂര്യനെയും ചന്ദ്രനെയും കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഈ നിലക്കാണെന്നും, അവയോടുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥന ആ വിളിയിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും വരികയാണെങ്കിൽ അത് അവയെ

ആരാധിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു വലിയ തെളിവും ലക്ഷ്യവുമായിത്തീരും.

5. സ്വഹാഹുൽ ബറാരിയുടെ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥമായ 'ഫത്ഹുൽ ബറാരി'യിൽ ഇബ്നുനു ഹജർ (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നതു കാണുക:

فان قيل ما الحكمة في العدول عن الغيبة الى الخطاب في قوله عليك ايها النبي ، ان لفظ الغيبة هو الذي يقتضيه السياق كان يقول السلام على النبي ... اجاب الطيبي بما حصله نحن نتبع لفظ الرسول بغيبته الذي كان عليه الصحابة (الفتح ... ٢ - ٢٥٠)

"നബി (സ)യെ പ്രഥമ പുരുഷനിൽ നിന്ന് മദ്യമ പുരുഷനിലേക്ക് മാറ്റി (عليك = അങ്ങയുടെ മേൽ) പറയുന്നതിൽ എന്ത് യുക്തിയാണുള്ളത്? സന്ദർഭം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് മദ്യമ പുരുഷനാണു താനും. ഇതിന് ഇമാം തപീബീ മറുപടി പറയുന്നതിങ്ങനെയാണ്: സ്വഹാബത്തിന് തിരുമേനി പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്ത പദം അങ്ങിനെ തന്നെ നാമും പിന്തുടരുന്നു എന്ന് മാത്രം.

അപ്പോൾ 'അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു' എന്ന സംബോധന പ്രയോഗത്തിൽ വിളിയും സഹായഭൂതത്വമനയും ഉത്തരം പ്രതീക്ഷിക്കലുമൊക്കെയുണ്ടെന്നു പൂർവ്വ പണ്ഡിതന്മാരിൽ ആരും ചിന്തിക്കുക പോലും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു.

6. ഫത്ഹുൽ ബറാരിയിൽ വീണ്ടും തുടരുന്നു:

قد ورد في بعض طرق ابن مسعود هذا ما يقتضي المعاصرة

بين زمانه **عليه السلام** يقال بلفظ الخطاب واما بعده فيقال بلفظ الغيبة ...
 فلما قبض قلنا السلام يعني على النبي كذا وقع في البخارى واخرجه
 ابو عوانة في صحيحه والستراج والجوزقي وابو نعيم الاصبغنى
 والبيهقى في طرق متعددة الى ابى نعيم شيخ البخارى
 (فتح البارى ٢ - ٢٥٠)

“തിരുമേനി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തിന്റേതിൽ നിന്നും വ്യത്യാസമായി അവിടുത്തെ മരണ ശേഷം തിരുമേനിയെ വിളിച്ച് ‘അങ്ങയുടെ മേൽ’ എന്ന് പറയുന്നതിന്ന് പകരം നബിയുടെ മേൽ എന്ന് ഞങ്ങൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) വിൽനിന്ന് വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ നിവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.”

ആകയാൽ ‘അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു’ എന്നത് രൂപത്തിൽ വിളിയാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും അതിൽ സാധാരണ വിളിയുടെ അർത്ഥമോ ഉദ്ദേശമോ ഇല്ലെന്നും, സഹായമോ ഉത്തരമോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ലെന്നും ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. എങ്കിൽ ‘അയ്യു ഹന്ന ബിയ്യു’ എന്നതു ഇസ്ലാഹാസക് ഒരു തെളിവോ പ്രമാണമോ ന്യായീകരണമോ ആകുന്നില്ല.

ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതം

“അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധർമ്മസമരം നടത്തി രക്ത സാക്ഷികളായ ശുഹദാക്കൾ, അവർ അല്ലാ

ഹുവീന്റെ അടുക്കൽ ജീവിക്കുന്നവരാകുന്നു. അവർക്ക് ആഹാരം നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. "എന്ന് പരിശുദ്ധ ഖർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അവരെ നമുക്ക് വിളിക്കാം സഹായം തേടാം. പ്രാർത്ഥിക്കാം....." എന്നൊക്കെ ഇസ്തിഗാസാ വാദികൾ പറയാറുണ്ട്. ശുഹദാക്കൾ ജീവിക്കുന്നു. ക്ഷണം കഴിക്കുന്നു എന്നെല്ലാം കേൾക്കുമ്പോൾ സാധാരണക്കാർ തെറ്റുദ്ധരിക്കാനും ഇടയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും അവർ ക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം ഖർആനിന്റെയും ഹദീസുകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

ധർമ്മ സമരത്തിൽ കൊലചെയ്യപ്പെടുന്ന രക്തസാക്ഷികളെക്കുറിച്ചാണ് സാധാരണ ശുഹദാക്കൾ എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, വേറെ ചിലരെക്കുറിച്ചും ഇസ്ലാമിൽ ശുഹദാക്കൾ എന്നുതന്നെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അബൂഹുറൈറ(റ)വിൽനിന്ന് ഇമാം ബുഖാരി(റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ ഇങ്ങിനെ കാണാം.

عن أبي هريرة رضى الله عنه قال قال رسول الله ﷺ الشهداء خمسة المطعون ، والمبطون ، والغريق ، وصاحب الهدم ، والشهيد في سبيل الله (الصحيح البخارى 1 - 97)

"ശുഹദാക്കൾ 5 വിഭാഗമാകുന്നു. പ്ളേഗ് രോഗത്തിൽ മരിച്ചവർ, ഉദരരോഗംകൊണ്ടു മരിച്ചവർ, മുങ്ങി മരിച്ചവർ, വീട് മുതലായ വല്ലതും ശരീരത്തിൽ വീണു ചതഞ്ഞു മരിച്ചവർ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ

ഘുള്ള ധർമ്മസമരത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളായവർ.

(ബുഖാരി 1 - 96)

ശുഹദാക്കൾ ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിലുമുണ്ടെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്ത് മൃതിയടഞ്ഞവരാണ് ഇവിടെ നമ്മുടെ പ്രതിപാദ്യം. ഷപ്പഗ് പിടിച്ചു മരിച്ച ശുഹദാക്കളെയൊന്നും ആരും സഹായത്തിന് വിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാറുമില്ല. ശുഹദാക്കളെപ്പംബന്ധിച്ച് സൂറത്തുൽ ബഖറയിൽ അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

ولا تقولوا لمن يقتل في سبيل الله أموات بل أحياء ولكن

لا تشعرون • (البقرة - 104)

“അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ച് അവർ മരിച്ചവരാണെന്ന് നിങ്ങൾ പറയരുത്. എന്നാൽ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാകുന്നു. പക്ഷെ നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല.” (അൽബഖറ 154) അവരെക്കുറിച്ച് തന്നെ സൂറത്തു ‘ആലി ഇംറാനി’ൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله أمواتا بل أحياء عند

ربهم يرزقون • (ال عمران 169)

“അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊലചെയ്യപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ച് അവർ മരിച്ചവരാണ് എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതരുത്. പക്ഷെ, അവർ അവരുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ ആഹാരം നൽകപ്പെടുന്ന ജീവനുള്ളവരാകുന്നു.” (ആലുഇംറാൻ 169)

ആദ്യത്തെ ആയത്തിൽ ശുഹദാക്കൾ മരിച്ചവരല്ല ജീവനുള്ളവരാണെന്നും പക്ഷെ അവരുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് അറിയാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ആയത്തിൽ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നും ഇഹലോകത്തിലേം ഇഹലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കൊണ്ടോ അല്ലെന്നും വിശദമാക്കുന്നു. അപ്പോൾ ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതം അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലാണെന്നും ഭൂവാസികൾക്ക് ആ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അറിയുവാനോ അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുവാനോ സാധ്യമല്ലെന്നും വ്യക്തമായിരിക്കുകയാണ്. രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിക്കുന്നതോടെ ഇഹലോകത്ത് അവരുടെ ജീവിതം അവസാനിച്ചെന്നും പരലോക ജീവിതം ആരംഭിച്ചുവെന്നും അർത്ഥം. പരലോകവാസികളുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ഇഹലോക വാസികൾക്കോ ഇഹലോകവാസികളുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ പരലോക വാസികൾക്കോ സാധ്യമാവുകയില്ല. ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് നബി(സ) എന്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കാം.

[പ്രസിദ്ധ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥമായ ഇബ്നു കസീർ(റ)വിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

يخبر تعالى انّ الشهداء في برزخهم احياء يرزقون كما جاء في صحيح مسلم انّ ارواح الشهداء في حواصل طيور خضر تروح في الجنة حيث شاءت ثم تأوى الى قناديل معلقة تحت العرش فاطلع عليهم ربك اطلاعة فقال ماذا تبغون فقالوا يا ربنا وای

شيعي نفي، وقد اعطينا ما لم تعط احد من خلقك ثم عاد عليهم
بمثل هذا فلما رأوا انهم لا يتركون من ان يسألوا قالوا نريد ان
تردنا الى الدار الدنّيا فنقاتل في سبيلك حتى نقتل فيك مرة اخرى
لما يرون من ثواب الشهادة فيقول الله جل جلاله اننى كتبت انهم
لا يرجعون (ابن كثير ١ - ١٩٤)

“ശുഹദാക്കൾ പരലോകത്ത് ജീവിക്കുന്നവരും ആഹാരം നൽകപ്പെടുന്നവരുമാണെന്ന് അല്ലാഹു പറയുന്നു. ഈ കാര്യം സ്വഹീഹ് മുസ്ലിമിൽ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കപ്പെടുന്നു:- ശുഹദാക്കളുടെ ആത്മാക്കൾ പച്ചനിറമുള്ള പാവകളുടെ മേടകളിൽ കഴിയുന്നു. അവ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം വിഹരിക്കുന്നു. അനന്തരം ‘അർശി’ ന്റെ താഴെ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട ദീപയഷ്ടികളിലേക്ക് അവ ചെന്നുവരുന്നു, അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണമെന്ന് അല്ലാഹു അവരോടന്വേഷിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ രക്തപ്പിതാവെ, നിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ മററാർക്കും ലഭിക്കാത്തതെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇനിയും ഞങ്ങൾക്ക് മറെറന്തു വേണം? എന്നു അവർ മറുപടി പറയും. അല്ലാഹു വിന്റെ ഈ അന്വേഷണം പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടാതെ നിർവ്വാഹമില്ലെന്ന് വരുമ്പോൾ അവർ പറയും — ഭൂമിയിലേക്ക് നീ ഞങ്ങളെ തിരിച്ചയച്ചു തരിക. എങ്കിൽ, ഒരിക്കൽ കുടി നിന്റെ മാഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്തു വീണ്ടും ഞങ്ങൾ കൊല്ലപ്പെട്ടെട്ടെ — രക്തസാക്ഷികളുടെ പ്രതിഫലം അവർ തിരിച്ചുവിട്ടു കണ്ട

തിനാലത്ര ഈ ആഗ്രഹം. പക്ഷെ, അല്ലാഹു പറയും, ഇനിയൊരിക്കലും അവർ ഭൂമിയിലേക്ക് തിരിച്ചയക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു." (ഇബ്നു കസീർ (1 . 194)

ശുഹദാക്കളുടെ മരണശേഷമുള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു—അതിന്റെ സ്വഭാവവും രൂപവും എങ്ങനെയെന്നതിനെക്കുറിച്ചു മേലുദ്യരിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽനിന്നും വിശദീകരണമായിവന്ന നബിവചനത്തിൽ നിന്നും താഴെകാണിച്ചുകാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാം!

1—ശുഹദാക്കൾ, ഖബറുകളിലോ ഭൂമിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരുകിലും സ്ഥലങ്ങളിലോ അല്ല ജീവിക്കുന്നത്. അവരുടെ ആത്മാക്കൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ (ബർസഖി) ലാണ് ജീവിക്കുന്നതും. അതും പക്ഷികളായി സ്വസ്തർത്തിൽ പറന്നുകളിക്കുകയാണ്. സ്വർഗ്ഗലോകം അദ്യശ്യലോകങ്ങളിൽ (ആലിമുൽഗൈബ്) പെട്ടതാണല്ലോ? ആത്മാക്കളുടെ ലോകവും അദ്യശ്യ ലോകം തന്നെ. അല്ലാഹുവും അവന്റെ പ്രവാചകനും അറിയിച്ചുതന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്യശ്യലോകങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഓർമ്മിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ശുഹദാക്കളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യർക്ക് അറിയാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു അല്ലാഹു വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറയുകയും ചെയ്തതാണ്.

2—അവർക്ക് ആഹാരം നൽകപ്പെടുന്നതിന്റെ സ്വഭാവവും അവരുടെ ജീവിതം പരമാവധി സുസ്ഥിരവും സ്വർഗ്ഗീയവുമാണ്. അകപ്പട്ടം അദ്യശ്യയിൽ അവർ മുഖാവരികളുമായി ബന്ധപ്പെടുമെന്നും അവർക്ക്

വല്ലസഹായവും നല്കുമെന്നോ ഒരു സൂചനപോലും ഇതിലൊന്നിലും നല്കപ്പെടുന്നില്ല.

3—വീണ്ടും ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചുവന്നു; വീണ്ടും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധർമ്മസമരം നടത്തി രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കാനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹത്തിന്, 'അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു' എന്നാണ് അല്ലാഹു നല്കിയ മറുപടി. സ്വന്തം ആഗ്രഹം നിവൃത്തിക്കാൻ പോലും ഭൂമിയുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ അവർ അനുവദിക്കപ്പെടാത്തനിലക്ക് അന്യരുടെ സഹായാഭ്യർത്ഥനക്ക് ഉത്തരം ചെയ്യാനും അവരുമായി ഏതെങ്കിലും നിലക്ക് ബന്ധപ്പെടാനും ശുഹദാക്കൾക്കെങ്ങനെ കഴിയും?

മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായതു രക്തസാക്ഷികളുടെ ആത്മാക്കൾ മാത്രമല്ല ഇങ്ങനെ മരണശേഷം 'ബർസഖി' (ആത്മീയ) ലോകത്ത് ജീവിക്കുന്നത്. എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കളും മരണശേഷം 'ബർസഖി' ലോകത്ത് ജീവിക്കുകയും സ്വർഗ്ഗീയ സുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും സ്വർഗ്ഗീയാഹാരങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു ഹദീസുകൾ വിവരിക്കുന്നു. മൂന്നു മഠ്ഹബുകളുടെ ഇമാമുകൾ (ഇമാം ശാഫിഈ(റ), ഇമാം മാലിക്കി(റ), ഇമാം അഹ്മദുബ്നു ഹമ്പൽ(റ) ഉദ്യരിച്ച ഒരു ഹദീസും ഇങ്ങനെകാണാം:-

روى الامام احمد عن الامام الشافعي عن الامام مالك رضى

الله عنهم : قال قال رسول الله ﷺ ان نعمة المؤمن طائر يلقى

في شجرة الجنة حتى يرجعه الله الى جسده يوم يبعثه قوله يعاق
اي يا كل وفي الحديث ان روح المؤمن تكون على شكل طائر
في الجنة واما ارواح الشهداء فكما تقدم في حواصل طير خضر
فهي كالكواكب بالنسبة الى ارواح عموم المؤمنين فانها تطير
بأنفسها (ابن كثير ١ - ٢٧)

“ഇമാം അഹമദ്യ, ഇമാം ശാഫി, ഇമാം മാലിക്”
(റ) എന്നിവരിൽ നിന്ന് നിവേദനം: സത്യവിശ്വാസീ
യുടെ ആത്മാവ് പുനരുത്ഥാന ദിവസം, അല്ലാഹു
അതിന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക്, മടക്കുന്നതുവരെ സ്വർഗ്ഗ
ത്തിലെ മരത്തിൽ നിന്നും കേഴ്ചിക്കുന്ന ഒരു പറവയാ
യിരിക്കും. ഈ ഹദീസിൽ സത്യ വിശ്വാസിയുടെ ആ
ത്മാവ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പക്ഷിയുടെ രൂപത്തി
ലായിരിക്കുമെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശു
ഹദാക്കളുടെ ആത്മാക്കൾ മുമ്പ് പറഞ്ഞപോലെ പല
നിറത്തിലുള്ള മേടയിലായിരിക്കുമല്ലോ? അപ്പോൾ
സാധാരണ സത്യവിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കളുമാ
യി തുലനം ചെയ്താൽ, ശുഹദാക്കളുടെ ആത്മാക്കൾ
നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക് തുല്യമായിരിക്കും. അവ സ്വയം
പറക്കുന്നു.” (ഇബ്നു കസീർ, 1. 427)

അപ്പോൾ, മരണശേഷം (പുനരുത്ഥാന ദിവസം
വരെ) സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുക, സ്വർഗ്ഗീയ ഭക്ഷ
ണങ്ങൾ ആഹരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ
ശുഹദാക്കളുടെ ആത്മാക്കൾക്കു മാത്രമുള്ള പ്രത്യേകത
കളല്ല. എല്ലാ സത്യ വിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കളും ഈ
പ്രത്യേകതകൾക്ക് അർഹരാകുന്നു. പദവിയിലും

സ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യത്യാസമാണെങ്കിലും മരണശേഷവും ജീവിക്കുക എന്ന അടിസ്ഥാന തത്വത്തിൽ ശുഹദാക്കളും സത്യ വിശ്വാസികളും തുല്യർ തന്നെയാകുന്നു. ഈ ഹദീസു ഉദ്യരിച്ചു വിവരിച്ച ശേഷം ഇബ്നു കസീർ (റ) തുടരുന്നു.

فيه دلالة لعموم المؤمنين ايضا وان كان الشهداء قد خصصوا بالذكر في القرآن تشريفا لهم و تكريما وتعظيما
(ابن كثير 1 - 197)

“ഈ ഹദീസിൽ, എല്ലാ സത്യ വിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കളും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുമെന്നതിനുള്ളിവുണ്ട്. ശുഹദാക്കളെ പ്രത്യേകം ഖുർആനിൽ എടുത്തുദ്യരിച്ചത് അവരെ ശ്രേഷ്ഠപ്പെടുത്താനും ആദരിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും ആകുന്നു. (1 - 197)

മരണാനന്തരം ശുഹദാക്കളും സത്യ വിശ്വാസികളും അന്ത്യ നാൾവരെ ജീവിക്കുമെന്നും അവർക്ക് ആഹാരം നൽകപ്പെടുമെന്നും പറഞ്ഞത്, ഏതു നിലക്കുള്ള ജീവിതമാണെന്നും, അതിന്റെ സ്വഭാവം എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്നും മേലുദ്യരിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും ഹദീസുകളിൽ നിന്നും പൂർവ്വിക പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയ വിശദീകരണങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ‘ശുഹദാക്കൾ മരിക്കുന്നില്ല’ എന്ന ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇസ്തിശ്ശാഖ രാജികൾ പരസ്യനത്യരൂപംവെച്ച ശുഹദാക്കൾ പൂർവാസികളുടെ വിളിയും അപഹ്വ

യും കേൾക്കുകയും അവർക്ക് ഉത്തരവും സഹായവും നൽകുകയും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന നിലക്കുള്ള ജീവിതമല്ല. ഭൂവാസികളുമായുള്ള സാധാരണ നിലക്കുള്ള സർവ്വ ബന്ധവും മരണത്തോടെ അവസാനിച്ചു പോകുന്നു. മരണശേഷം ശുഹദാക്കളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിനപവാദമല്ല.

മരിച്ച മൂസാ നബി (അ) യും, ജീവിക്കുന്ന മുഹമ്മദു നബി (സ)യും

‘മരിച്ചവർ കേൾക്കും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായി അവർ സംസാരിക്കും, അവർ സഹായം ചെയ്യും.-’ മിഅ്റാജ് (ആകാശാരോഹണം) ദിവസം നബി(സ)മിന്നും മൂസാനബി(അ)മിന്നും ഇടയിൽ നടന്ന സംഭാഷണങ്ങളും സംഭവങ്ങളും ഇതിന്നു തെളിവായുദ്യരികപ്പെടുന്നു.

ദിവസത്തിൽ അവതൂ സമയത്തെ നമസ്കാരമായിരുന്നു നബി(സ) യുടേയും സമുദായത്തിന്റേയും മേൽ ആദ്യം നിർബന്ധമാക്കി കൽപിച്ചിരുന്നത്. അനന്തരം മൂസാ നബി (അ) ന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു നബിതിരുമേനി വീണ്ടും വീണ്ടും അല്ലാഹുവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു അതു അഞ്ചു സമയങ്ങളിലായി പുറുങ്ങി. ഇതു മരണമടഞ്ഞ മൂസാ നബി (അ) യിൽ നിന്നുണ്ടായ സഹായമല്ലേ? അതുപോലെ മൂസാ നബി (അ) ന്റെ ഖബറിൽ നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായി നബിതിരുമേനി കണ്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം നബിയായാക്കട്ടും ഔലിയായാക്കട്ടും മരണശേഷവും ജീവിക്കു

മെന്നും, അവരെ ആശ്രയിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുമെന്നും അതിന്നവർക്കു കഴിയുമെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന തെളിവുകളാണല്ലോ? എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം ഇസ്തിഗാസാ വാദികൾ ചോദിക്കുകയും പലരും തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥവസ്ഥ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

നബി (സ)യുടെ ഇസ്റാഉം (ബൈത്തുൽ മുഖ്ദസ് വരെയുണ്ടായ രാപ്രയാണം) മിഅ്റാജും (ആകാശയാത്ര) അനിഷേധ്യങ്ങളായ രണ്ടു സംഭവങ്ങളാണ്. ഇമാം ബുഖാരി, മുസ്ലിം, അഹമദ്, ബസ്സാർ ഇബ്നു അബീഹാത്തിം, തുറുമുദി, ബൈഹഖി, ഹാക്കിം, തപിബ്റീ, നസാഇ (റ) തുടങ്ങിയ ഹദീസ് നിവേദകർ, അനസുബ്നുമാലിക്ക്, ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽ യമാനീ, ബുറൈത്തുൽ അസ്ലമി, ഉമറുബ്നുൽ ഖത്താബ്, ഉബയ്യുബ്നു കഅബ്, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബ്ബാസ്, അബൂഹുറൈറ, ജാബിറുബ്നു അബദില്ലാഹി, ശദ്ദാദുബ്നു ഔസു, അബൂസത്താദിൽ ഖുദ്റീ. അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു മസ്ഊദു, ഉമ്മുൽ മുഖ്മിനീൻ ആയിശ, ഉമ്മുഹാനിഉ് ബിന്തു അബീത്വാലിബ് (റ) തുടങ്ങിയ സഹാബി വര്യന്മാരിൽ നിന്നു വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ, പല പരമ്പരകളിലൂടെ ഉദ്യരിച്ച സംഭവങ്ങളാണ് ഇതു രണ്ടും. ഇതിൽ ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ ദുർബ്ബലങ്ങളാണെങ്കിലും സംഭവം മൊത്തത്തിൽ അനിഷേധ്യങ്ങളായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലും വ്യക്തമായിത്തന്നെ ഇതു പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (സൂറത്തുൽ ഇസ്റാഉ്, സൂറത്തുന്നജ്മ്) മുസ്ലിം ചോകം പൊതുവെ ഇതു ഞ്ചീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇസ്റാഈ മിത്റാജും അതോടനുബന്ധിച്ചുള്ള മറ്റു പല അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ നടന്ന ആത്മീയാനുഭൂതികളാണെന്നും, അതല്ല, ശരീരത്തോടു കൂടിത്തന്നെയുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളാണെന്നും പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജാഗ്രതാവസ്ഥയിൽ തന്നെ നടന്ന സംഭവങ്ങളാണെന്നാണ് ഭൂരിപക്ഷമതം. അതു തന്നെയാണ് ശരീരമായി തോന്നുന്ന അഭിപ്രായവും.

ആദ്യം മലക്കുകൾ തിരുമേനിയുടെ നെഞ്ചുകീറി ഹൃദയം കഴുകി ശുദ്ധീയാക്കുകയും, അനന്തരം അതിൽ സത്യവിശ്വാസവും വിജ്ഞാനവും നിറച്ചു മുറിവ് ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്നു, ജിബ്ബരീൽ(അ) കൊണ്ടുവന്ന 'അൽ ബുറാവ്' എന്ന ഒരൽഭുതവാഹനംവഴി മക്കയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മസ്ജിദുൽ ഹറമിൽ നിന്നു, ഒരേ ഒരു രാത്രിയിൽ തന്നെ തിരുമേനി; 'ബൈത്തുൽ മഖ്ദസി'ലെ 'മസ്ജിദുൽ അഖ്സാ' വരെ യാത്രചെയ്തു. അവിടെ രണ്ട് 'റക്കഅത്ത' (തഹിയ്യത്ത) നമസ്കരിച്ച ശേഷം പല പടികളോടുകൂടിയ ഒരു കോണി (മിത്റാജ്) വഴി തിരുമേനി ആകാശാരോഹണം നടത്തി. അവിടങ്ങളിൽ മലക്കുകളുടെ സ്വീകരണവും പ്രവാചകൻമാർക്ക് സലാം ചൊല്ലലും സംഭാഷണങ്ങളുമൊക്കെ നടന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ആറാം ആകാശത്തിൽ വെച്ചു മൂസാ(അ) നേയും, ഏഴിയിൽ വെച്ചു ഇബ്രാഹീം(അ) നേയും കണ്ടു. 'സീദ്റത്തുൽ മുൻതഹാ', 'ബൈത്തുൽ മജ്ദൂർ', സ്വർഗ്ഗം, നരകം..... തുടങ്ങി പലതും നബി(സ,ക്ക്) കാണിക്കപ്പെട്ടു.

പക്ഷെ, ഈ യാത്രയും അനുഭവങ്ങളും ഭൂശുരങ്ങളും എല്ലാംതന്നെ അസാധാരണങ്ങളും നബി(സ,യ്യ

ഓ 'മുള്'ജിസത്തു' കളുമായിരുന്നു വെന്നു ഏതു സാധാരണക്കാരനും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം ജാഗ്രതാവസ്ഥയിൽ നടന്നതാണെന്നു പറയുന്ന പണ്ഡിതൻമാർ, ആ നിലക്കുതന്നെയാണ് അവ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതും.

മടക്കയാത്രയിലാണ് മൂസാ(അ)മുമായുള്ള സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. മതപ്രബോധനരംഗത്തു ഒരു പാടു പരീക്ഷണങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും താണ്ടി, അറിവും പരിചയവും സിദ്ധിച്ച ഹ: മൂസാ(അ)മുമായി നബി(സ) ബന്ധപ്പെട്ടതു എത്രയും വലിയ നേട്ടവുമായിരുന്നു.

ദിവസം അമ്പതു സമയത്തെ നമസ്കാരം കൽപിക്കപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചു, തന്റെ ജനതയിൽ നിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മൂസാ(അ) പറഞ്ഞു: ഇതു താങ്കളുടെ സമുദായത്തിനു ദുഷ്കരമായിരിക്കും; അതുകൊണ്ടു ലഘൂകരണത്തിനായി അല്ലാഹു വെ സമീപിക്കുക. അങ്ങനെ, ഈ ഉപദേശപ്രകാരം നബിതിരുമേനി വീണ്ടും വീണ്ടും അല്ലാഹുവോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവസാനം, അതു അഞ്ചു സമയമായി ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്നു, നബിതിരുമേനി ബൈബിൾ രഖ്ദസിലേക്ക് തന്നെ തിരിച്ചെഴുതുകയും അവിടെ മുൻകഴിഞ്ഞ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പേരും, അവർക്ക് ഇവയുമായി നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ജമാഅത്ത് നമസ്കാരം ആകാശത്ത് വെച്ചാണ് നടന്നതെന്നും, ആകാശാരോഹണത്തിന് മുമ്പായിരുന്നുവെന്നും അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്. (സൂറത്തുബനീ ഇസ്രായീലിന്റെ വ്യാഖ്യാനം)

ത്തിൽ ഇബ്നു കസീർ ബലപ്പെടുത്തിയ അഭിപ്രായമാണ്. 3_23 ഈ വിഷയത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ സ്വീകരിച്ചത്.) ഈ ഓരോ സംഭവങ്ങളും നബി(സ)യുടെ മുഹ്ജിസത്തു ആയിരുന്നുവെന്നും മറ്റൊരാൾക്ക് അനുകരിക്കാനോ ആവർത്തിക്കാനോ കഴിയുന്ന സാധാരണ സംഭവങ്ങളല്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അതിൻമേൽ വിയാസാക്കി പുതിയ നിയമങ്ങളും നടപടികളും നിർമ്മിച്ചുണ്ടാക്കാൻ പറ്റുകയില്ല.

മൂസാ(അ)വും നബിതിരുമേനിയുമായി നടന്ന ഈ സംഭാഷണങ്ങളിലും അവർക്കിടയിലുണ്ടായ സംഭവങ്ങളിലും ഇസ്തിഗാസക്ക് തെളിവോ ന്യായീകരണമോ ഇല്ല. നമസ്താരസമയങ്ങൾ കുറച്ചു കിട്ടാൻ നബിതിരുമേനി മൂസാ(അ) നോടു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല; അപേക്ഷിക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല. ഇനി പ്രാർത്ഥനയും സഹായാഭ്യർത്ഥനയുമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിലും മരിച്ച മൂസാ(അ) സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണെങ്കിൽ, ഇസ്റാഈം മിഅ്റാജും അതിലെ ഏറ്റവും സംഭവങ്ങളും മുഹ്ജിസത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു അവ അനുകരണീയമോ ആവർത്തനീയമോ അല്ലെന്നും മുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇതേ ഇബ്നു ഹജറുൽ അസ്ഖലാനി ഫത്താവാരുദ് ഡീൻയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

وجميع ما ورد في شئ من هذه وأما خروج القلب من الأمور

التي هي الغاية مما يجب التليم في دون الترضي لغيره

حقيقته لصلاحية القدرة عليه فلا يستحيل شيى من ذلك
(فتح البارى ٧ - ٢٠٥)

“നബി തിരുമേനിയുടെ നെഞ്ചുകീറി ഹൃദയം പുറത്തെടുത്ത സംഭവം മുതൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നടന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സാധാരണ സംഭവങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധങ്ങളാണ്. എന്നാൽ അതു സമ്മതിക്കൽ നിർബ്ബന്ധവുമാകുന്നു. അതിന്റെ യഥാർത്ഥമാറസംഥയിൽ നിന്നും എന്തെങ്കിലും മാറ്റം വരുത്താവതുമല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവെന്നധീനമാണ് ആ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും.” (ഫത്തഹ്: 7—205)

ഈ അസാധാരണ സംഭവത്തിലും അവസരത്തിലും മല്ലാതെ മക്കയിലും മദീനയിലും വെച്ചു നബി (സ) ഒരുപാടു പരീക്ഷണങ്ങളിലും വിഷമങ്ങളിലും അകപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരിക്കലും നബി തിരുമേനി മൂസാ (അ) നെ സഹായത്തിനു വിളിച്ചില്ല. മൂസാ (അ) തിരുമേനിയെ സഹായിക്കാനെത്തിയുമില്ല. മരിച്ച പ്രവാചകന്മാർ, ഇവർ പറയുന്നമാതിരി ജീവിച്ചിരിക്കയാണെങ്കിൽ, അവരിലാരെയെങ്കിലും നബി(സ) സഹായത്തിനു സമീപിക്കുകയോ, മനസ്സറിഞ്ഞു അവർ സഹായിക്കുകയോ ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. എങ്കിൽ പിന്നെ അവരുടെയൊക്കെ സഹായം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഇസ്റാഉം ഓഷ്റാജും ഉണ്ടാകണമെന്നു വരുന്നു. അതു രണ്ടുമാണെങ്കിൽ, നബിതിരുമേനിയോടൊപ്പം എന്നേക്കുമായി അവസാനിച്ച അദ്യായങ്ങളാണുതാനും.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഇനിയുമുണ്ടു കുറെ കാര്യങ്ങൾ കൂടി മനസ്സിലാക്കാൻ. മൂസാ (അ) ഖബറിൽ നമസ്

കാരം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നബി(സ) കാണുന്നതും. എങ്കിൽ, അദ്ദേഹമെങ്ങിനെ ആകാശത്തിലുമെത്തി? മാത്രമല്ല; ബൈത്തുൽ മഖ്ദസിലെ നമസ്കാരത്തിലും മൂസാ(അ) തിരുമേനിയോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുസംബന്ധിച്ചു ഇബ്നുനുഹജറുൽ അസ്ഖലാനി(റ) ഫത്ത'ഉൽ ബാരിയിൽ വിവരിക്കുന്നു:

اختلف في حال الانبياء عند لقى النبي ﷺ ليلة الاسراء هل اسرى باجسادهم لملاقاة النبي ﷺ تلك الليلة او ان ارواحهم مستقرة في اماكن التي لقيهم النبي ﷺ كما جزم به ابو الوفاء بن دقيل واختار الاول بعض شيوخنا واحتج بما ثبت في مسلم عن انس رضى الله عنه ان النبي ﷺ قال رأيت موسى ليلة اسرى بي قائما يصلي في قبره فدل على انه اسرى به لما مر به قلت فليس ذلك بل لازم ان يكون الروح اتصل بجسده في الارض فان ذلك يتمكن من الصلاة وروحه مسقر في السماء (فتح البارى ٧-٢١٣)

“രാപ്രയാണ യാത്രയിൽ പ്രവാചകൻമാർ നബി തിരുമേനിയെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ ഏതവസ്ഥയിലായിരുന്നുവെന്നതിൽ പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. നബിതിരുമേനിയുമായി കാണുവാൻ അവർക്കും പ്രയാണമുണ്ടായതാണോ, അതോ അവരുടെ ആത്മാക്കൾക്ക് സ്വന്തം ശരീര രൂപം നൽകി നബി(സ) യെ കണ്ടുതുട്ടിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ എത്തിക്കപ്പെട്ടതാണോ? ഈ നിലക്കാണ് അബൂൽവഹാ ഇബ്നു ഊബൈൽ ഇപ്പിച്ചു പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ, ആദ്യത്തെ അഭി

പ്രായമാണ് നമ്മുടെ ചില ഗുരുനാഥന്മാർ ബലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മൂസാ (അ) ഖബ്റിലുവെച്ചു നമസ്കരിക്കുന്നതായി തിരുമേനി കണ്ടുവെന്ന ഇമാം മുസ്ലിമിന്റെ റിപ്പോർട്ടാണ് ഇതിനവർ തെളിവായി അവലംബിക്കുന്നത്. നടന്നു പോകുന്ന തിരുമേനിക്ക് മൂസാ (അ) നെ കാണാമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനും ഒരു രാപ്രയാണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വരുന്നു. പക്ഷെ ഏന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അതു അങ്ങിനെ തന്നെ വേണമെന്നില്ല. മൂസാ(അ) ന്റെ ആത്മാവിനു ഭൂമിയിലെ ശരീരവുമായി ബന്ധമുണ്ടായാൽ മതിയല്ലോ? അതുകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽവെച്ചു അഥവാ ഖബറിൽവെച്ചു നമസ്കരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു''.

(ഫത്താഹുൽബാരി, 7—213)

ഇവിടെ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങളാണു ഉദ്യരികപ്പെട്ടത്.

1— തിരുമേനിയുടെ രാപ്രയാണദിവസം മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്കും രാപ്രയാണങ്ങളുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു, അവർക്കു പല സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചും കണ്ടുമുട്ടാൻ കഴിഞ്ഞു.

2— അവരുടെ ആത്മാക്കൾ ശരീരത്തിന്റെ രൂപം നൽകപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ നബിതിരുമേനിക്ക് അവരുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതു നിലക്കായാലും ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് മരിച്ച പ്രവാചകന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ മിഅ്റാജ് പാലെയുള്ള വല്ല മുഅ്ജിസത്തും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. മാത്രമല്ല മിഅ്റാജ് ഒരു വിഭാഗത്തിനു മാത്രമുണ്ടാകാൻപോരാ, രണ്ടു വിഭാഗത്തിനും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു

ന്ന് ഫത്തു'ഉൽ ബാരിയുടെ ഈ വിവരണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

സംഭവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ഇതാണെങ്കിൽ, ഈ നിലക്കാണ് പൂർവ്വപണ്ഡിതൻമാർ ഇതിനെ, വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ, മരിച്ചുപോയവരെ— അവർ അന്ധിയാക്കപ്പെട്ടതെന്നയാണെങ്കിലും മരിച്ചവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്ന ഇസ്തിഗാസക്ക് മൂസാ നബി (അ) തീനിന്നു മിഅ്റാജ് ദിവസം ലഭിച്ച സഹായം ഒരു തെളിവാകുന്നില്ല.

മൂസാ (അ)നെ നബി (സ) ഖബറിൽവെച്ചു കണ്ടു വെണു പറയുന്നതും ഒരു സാധാരണ സംഭവമല്ല; നബി തിരുമേനിയുടെ മൂഅ്ജിസത്ത് എന്ന നിലക്കാണ്. പ്രസ്തുത ഹദീസു ഇങ്ങനെയാണ്:

عن انس رضى الله عنه ان رسول الله ﷺ قال: مررت على موسى ليلة أسرى بي وهو قائم يصلي في قبره.
(مسلم - باب من فضائل موسى)

"അനസ് (റ)വിൽ നിന്നു നിവേദനം: നബി(സ) പറഞ്ഞു: എന്റെ രാപ്രയാണ യാത്രയിൽ മൂസാ (അ)നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖബറിൽ നിന്നു നമസ്കരിക്കുന്നതായി എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. (മുസ്ലിം)

ഈ കാഴ്ച നബി (സ)യുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരവും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും നടന്നതായാകുന്നില്ല. ഏതൊക്കെ സന്ദർഭങ്ങൾ തിരുമേനിയുടെ കൈ ജീവിതത്തിൽ, മിഅ്റാജ് വരെയുള്ള ഏതെങ്കിലും ചടങ്ങുകളിലും

നന്നത്തോളം മർദ്ദനങ്ങൾ സഹിച്ചു. ജീവൻവരെ പണയപ്പെട്ടുമായിരുന്നു തിരുമേനി കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്നത്. എന്തെങ്കിലും സഹായം ലഭിച്ചേക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ 'താഴ്വര'ലെ സ്വന്തം കുടുംബത്തെയും മറ്റു പല കുടുംബങ്ങളെയും അക്കാലങ്ങളിൽ നബി (സ) സമീപിച്ചുനോക്കി. ആരിൽനിന്നും യാതൊരു സഹായവും ലഭിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ മർദ്ദനങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിദയനീയമായ ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ ഒരു ലക്ഷത്തിലധികം വരുന്ന പ്രവാചകൻമാരെല്ലാം അവരുടെ വബറുകളിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചിരിക്കുകയും നബി(സ)ന് യഥേഷ്ടം അവരെ സമീപിക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും നബിതിരുമേനി അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആവശ്യപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും നബി(സ)നെ അവർ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. തിരുമേനി അവരെ കണ്ടില്ല. സഹായം ചോദിച്ചില്ല. അവർ സഹായിച്ചുമില്ല. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു മക്കah ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ, ഇസ്ഹാഖ്, മിഅ്റാജും ഉണ്ടായപ്പോൾ മാത്രമാണ് തിരുമേനി അവരെ കാണുന്നത്. മൂസാ(അ)ൽനിന്നു സഹായവും ഉപദേശവുമൊക്കെ ലഭിക്കുന്നതും. ഏകിൽ, ഇതൊരു നിത്യസംഭവമാക്കി ചിത്രീകരിച്ചു, മരിച്ചവരെ ഏതുകാലത്തും ഇഷ്ടം പോലെ വിളിക്കുകയും സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്ന ഇസ്തിഗാസക്ക് തെളിവായി ഉദ്യരിക്കാവതല്ല. അതൊരു തെളിവാകുകയുമില്ല.

നബി(സ)ന് കാണാൻ കഴിഞ്ഞ മൂസാ(അ)ന്റെ നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയും പണ്ഡിതന്മാർ

ക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യസ്തമുണ്ട്. അതു ഭാഷാർത്ഥത്തിലുള്ള നമസ്കാരമായിരുന്നു എന്നാണ് "ഫൈസുൽ ഖദീറി"ൽ (فيض القدير)

“മനാവീ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു;

قال المناوي في فيض القدير ي يدعو ويشئ عليه ويذكره
فالمراد بالصلاة اللغوية الدعاء والتثاء وقيل المراد الشرعية وعليه
القرطبي (٢٠ - ٥١٥ - الايات البيّنات تحقّق الالباني - ٤٠)

“ഫൈസുൽ ഖദീറിൽ മനാവീ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: പ്രാർത്ഥിക്കുക, പുകഴ്ത്തുക, സ്തരിക്കുക എന്നീ ഭാഷാർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ “സ്വലാത്ത” എന്നു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നമസ്കരിക്കുകയെന്ന സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലല്ല. സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇമാം ഖുർത്തുബീ ആ പക്ഷത്താണ്.”

പുരുക്കത്തിൽ, പ്രവാചകന്മാർ മതണശേഷവും സാധാരണ നിലക്ക് ജീവിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിന്നു, മിഅ്റാജിൽ നബി(സ) അവരെ കണ്ടു എന്നു കാണിക്കുന്ന ഹദീസു തെളിവാകുന്നില്ല. നബി(സ)യുടെ ഒരു മുഅ്ജിസത്ത് മാത്രമായിരുന്നു അത് എന്നു അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഹദീസുകളിൽ നിന്നും പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അഥവാ, അവർ സാധാരണനിലയിൽ ജീവിക്കുകയാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും തർക്കത്തിലിരിക്കുന്ന ഇസ്തിഹാസക്ക് അത് ഏതായാലും തെളിവല്ല എന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

പണ്ഡിതന്മാർ എന്തു പറയുന്നു?

'മരിച്ചവർ കേൾക്കും അവർക്ക് ഉപകാരങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്യാൻ കഴിയും' എന്നീ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലാണ് ഇസ്തിഗാസ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, മരണപ്പെട്ടവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ വിളികേൾക്കുകയോ, അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്നു പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ ഒന്നിലേറെ വചനങ്ങളും നബി(സ)യുടെ തിരുമൊഴികളും അവയ്ക്ക് പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാർ നല്കിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ട് നാം സമർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. അതോടെ, ഇസ്തിഗാസയുടെ അസ്ഥിവാദം തന്നെ പൊളിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മതപരമായ ഒരു കാര്യം സ്ഥാപിക്കാനും നിഷേധിക്കുവാനും പരിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തും തന്നെ ധാരാളം മതിയായ തെളിവുകളാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇസ്തിഗാസയുടെ വിഷയത്തിൽ പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും നിഗമനങ്ങളും എന്താണെന്നുകൂടി അറിയുന്നതു വിജ്ഞാനപ്രദമായിരിക്കും. 'ഇസ്തിഗാസം വിരോധം' പുതിയ ആശയമാണെന്നും പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ഇസ്തിഗാസയെ അനുകൂലിക്കുന്നവരായിരുന്നുവെന്നും സാധാരണക്കാരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ ഇതത്യാവശ്യം കൂടിയാണ്.

ശുഹീ മദ്ഹബിൽ ഇഹം നവവിദ്യയ്ക്കു സ്ഥാനം അനിഷേധമാണ്. ഇഹം നവവിദ്യയുടെ പ്രവർത്തനം ഗ്രന്ഥമാണ് സ്വഹീദ് മുസ്ലിമിന്റെ വ്യാഖ്യാനം

മായ "ശറഹ് മുസ്ലിം." ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇമാം അബൂ അബ്ദില്ലാഹിൽ മാദ്റിയീൽ മാലിക്കീ (മരണം 536 ഹി:)യുടെ "മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല" എന്ന അഭിപ്രായം ഇമാം നവവീ എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നു. أما ما (2.1-v) المراد അതായതു മരിച്ചവർ കേൾക്കുമെന്നതിനെ ഇമാം മാദ്റീ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. (7—206) മരിച്ചവർ കേൾക്കുമെന്ന ഇസ്ലിഗാസയുടെ അടിസ്ഥാന സിദ്ധാന്തം ഏകദേശം ആയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ജീവിച്ച പണ്ഡിതന്മാർതന്നെ നിഷേധിച്ചിരുന്നുവെന്നു ഇമാം നവവീയുടെ ഈ ഉദ്ധാരണ വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ?

ഹമ്പലി മദ്ഹബിൽ സുപ്രധാന പണ്ഡിതനായി അറിയപ്പെടുന്ന മുഹമ്മദു ഹുസൈനുൽ ബഗ്ദാദീ (മരണം 408 ഹി.) യുടെ അഭിപ്രായം 'ഇബ്നുറജബ്' തന്റെ "അഹ്വാലുൽ ഖിയാമാ" (أحوال القيمة) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്യരിച്ചതു കാണുക:

ورجحه القاضي ابو يعلى . محمد بن حسن بن البغدادى من كبار اصحابنا فى كتابه الجامع الكبير واحتجوا بما احتجّت به واجابوا عن حديث قلب بدر بما اجاب به عائشة رضى الله عنها

"നമ്മുടെ ഉന്നതരായ സഖാക്കളിൽപെട്ട ഖാസിം 'ബുയഅ്ലാ മുഹമ്മദുബ്നു ഹുസൈൻ' തന്റെ 'ജാമി ഉൽ കബീർ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ "മരണപ്പെട്ടവർ കേൾക്കുകയില്ല" എന്ന അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിന്നു, ഹ. ആയിശ() ഉദ്യരിച്ച കത്തിവ്യക്തനാണ് അദ്ദേഹവും മൽദിനാമുഹി

കരിച്ചിരിക്കുന്നത് അതായതു ബദ്രിലെ ഖലീബിൽ (പൊട്ടക്കിണർ) കുഴിച്ചുമുപ്പെട്ടവർ കേൾക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതു, അവർ “അറിയുന്നു” എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഹ: ആയിശാ(റ)യുടെ അഭിപ്രായം. (ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു സവിസ്തരം നാം മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.)

ഇമാം അബൂഹനീഫാ(റ)വിന്റെ മദ്ഹബിലെ പണ്ഡിതന്മാരും, ‘മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ല’ എന്നുതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഹനഫീ മദ്ഹബിലെ പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായ ‘ത്വഹാവി’ (أحمد بن محمد بن اسمعيل الطحاوي) ‘അദ്ദൂർറുൽ മുഖ്ദാർ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ (2-381 382) ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

(او كلمتك) انما تقيّد بالحياة لأنّ المقصود من الكلام الافهام والموت رتافيه لأنّ الميت لا يسمع ولا يفهم

“അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിച്ചു എന്നു പറയുമ്പോൾ കേൾക്കുന്നവൻ ജീവനുള്ളവനായിരിക്കണം എന്നു നിബന്ധന നിശ്ചയിച്ചതു, സംസാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുക എന്നതായതുകൊണ്ടാണ്. മരണം അതു നിഷേധിക്കുന്നു. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ മരണപ്പെട്ടവർ കേൾക്കുകയോ മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.”

പ്രസിദ്ധനായ മറ്റൊരു ഹനഫീ പണ്ഡിതൻ ‘അല്ലാമാ ഇബ്നുൽ ആബിദീൻ (شيخ المشايخ العلامة ابن العابد)

തന്റെ رد المختار على الدر المختار എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (3.180) പ്രസ്താവിക്കുന്നു المقام والموت يأنه "സംസാരിക്കുന്നതു കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശം വെച്ചാണ്. എന്നാൽ മരണം ആ കഴിവ് ഇല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നു."

ഒരു 'മുജ്തഹിദാ'ണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട ദൈററു ഹനഫിപണ്ഡിതനാണ് 'അല്ലാമാ മുഹമ്മദുബ്നു അബൂൽ വഹ്ഹാബ്ബ്'നു ഹുമാം (മരണം 861 ഹി.) അദ്ദേഹം അൽഹിദായുടെ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥമായ "ഫത്തുഹുൽ ഖദീറീ"ൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

وَالْيَتَّ اِسْ كَذَلِكَ لَعَدَمِ السَّمْعِ

"മരിച്ചവരുടെ സ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ല; എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, അവർ കേൾക്കുകയില്ല എന്നതു തന്നെ കാരണം."

സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥമാണ് 'ഉദത്തുൽ ഖാരീ'. അതിന്റെ കർത്താവായ 'മുഹമ്മദുബ്നു അഹമദു ബദറുദ്ദീനിൽ ഫൈനീ' (العلامة محمود بن احمد بدر الدين العيني المصرى) (• 800) തന്റെ شرح الكفر എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു:

والمراد بالكلام الا فهم وانّه يختص بالحي

"സംസാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കലാകു

ന്നു. അതു ജീവനുള്ളവരുടെ പ്രത്യേകതയുമാണ്." (1 - 225)

ഇബ്നു നജീമിൽ മിസ്റീ (മരണം 970 ഹി.) എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ *ابراهيم بن محمد بن زيد الدين بن ابراهيم بن محمد* തന്റെ *البحر الرائق* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (4—394) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

لأن المصود من الكلام الإنمى والموت ينافي

സംസാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കലാണ്. എന്നാൽ മരണം അതു ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നു."

'ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിക്കുകയില്ല' എന്നു ഒരാൾ മറെറൊരാളോടു സത്യം ചെയ്തു പറയുകയാണെങ്കിൽ ആ സത്യം അവന്റെ ജീവിതകാലത്തെ മാത്രമേ ബാധിക്കുകയുള്ളൂ അയാൾ മരിച്ചശേഷം അയാളുടെ മയിത്തിനോടു സംസാരിക്കുന്നതു സത്യ ലംഘനമാകുന്നില്ല എന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതിനു തെളിവായിട്ടാണ് മരണപ്പെട്ടവർ കേൾക്കുകയില്ല; അതുകൊണ്ടു അവരോടു സംസാരിക്കുന്നതു സംസാരമാകുകയില്ല എന്ന തത്വം ഹനഫീ പണ്ഡിതന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ ഉദ്യരണീകരണക്കല്ലാം ആധാരം പ്രസിദ്ധ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവായ 'അല്ലാമാ മഹ്മൂദുൽ ആലൂസിയു'ടെ പുത്രൻ നുഹ് മാനുൽ ആലൂസിയുടെ *الآيات البينات في عدم سماع الأموات* (മരിച്ചവർ കേൾക്കുകയില്ലെന്നതിന്നു വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ) എന്ന ഗ്രന്ഥമാകുന്നു.

മരണപ്പെട്ടവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ സംസാരം കേൾക്കുകയോ ഗ്രഹിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്ന നാ

ലു മദ്ഹബിലേയും പ്രബലരായ പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അവരുടെ പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ചില ഉദ്യരണികളാണ് നാം ഇപ്പോൾ വായിച്ചിരിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലും തിരുസുന്നത്തിലും വ്യക്തമാക്കിയ കാര്യം തന്നെയാണ് ഈ പണ്ഡിതന്മാരും അവരുടെ വാചകങ്ങളിൽ എടുത്തുദ്യരിച്ചതെന്നു കാണാൻ കഴിയുന്നു. അപ്പോൾ മരണപ്പെട്ടവരെ വിളിച്ചു സഹായം തേടുന്ന ഇസ്തിഗാസ നിഷേധിക്കുന്നവരല്ല; മറിച്ചു, മരിച്ചവരെ ആരും, എവിടെ നിന്നു ഏതു സമയത്ത് വിളിച്ചാലും കേൾക്കുമെന്നും ഉത്തരംചെയ്യുമെന്നും വാദിക്കുന്നവരാണ് “പുത്തൻ പ്രസ്ഥാനക്കാരെന്നും” വായനക്കാർക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഖുർആൻവചനത്തിന്നു ഒരു ദുർവ്യാഖ്യാനം

ഇസ്തിഗാസ അനുവദനീയവും ആവശ്യവുമായൊന്നെന്ന് വരുത്താൻ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഖുർആൻ വചനങ്ങളിലൊന്നാണ് ‘സൂറത്തു അഹ് രീമി’ലെ മൂന്നാം വചനം.

وإن ظالمرا عليه فإن الله هو موليّه وجبريل وصالح المؤمنين
والملائكة بعد ذلك ظهير

“നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നബിക്കൈതിരിൽ പരസ്പരം സഹായിച്ചു നബിയെ തോൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും അല്ലാഹു നബിയുടെ സഹായിയാകുന്നു. ജിബ്റീലും സത്യവിശ്വാസികളായ സാദ്ഖിഹീങ്ങളും സഹായികളാകുന്നു. അതിന്നും പൂർ

റമെ മലക്കുകളും സഹായികളാകുന്നു.' ഇതാകുന്നു പ്രസ്തുത വചനത്തിന്റെ നേർക്കുനേരെയുള്ള പദാർത്ഥം. ഇതിലെ 'സത്യവിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹീങ്ങളും സഹായികളാകുന്നു.' എന്നതിലാണ് പ്രധാനമായും ദുർ വ്യാഖ്യാനം നടക്കുന്നത്. അതായതു സത്യ വിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹീങ്ങൾ മരിച്ചുപോയ അമ്പിയാക്കളാണ്. അങ്ങനെയാണ് ഇബ്നു ജരീദ് ഉത്തപീബ്രി അർത്ഥം പറയുന്നത്. അപ്പോൾ, മരിച്ചുപോയ അമ്പിയാക്കൾ നബി (സ)യെ സഹായിക്കുമെന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറയുന്നത്. എങ്കിൽ, മരിച്ചുപോയ അമ്പിയാക്കളടക്കമുള്ള സത്യ വിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹീങ്ങളെ സഹായത്തിന്നുവേണ്ടി വിളിക്കുകയും, അവർ സഹായിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണു അപാകത? എന്നാണു ചോദിക്കുന്നത് ഏതായാലും തെറ്റുധരിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ഈ ഭാഗം അതിന്റെ പശ്ചാത്തലം കൂടി വിവരിച്ചുകൊണ്ടു വിശദീകരിക്കാം.

وإذا سرّ النّبيّ الى بعض ازواجه حديثاً فلما ثأّت به واطهره
 الله عليه عرّف بعضه واعرض عن بعض فلما نبأها به قالت من
 انباك هذا قال نبأني العليم الخبير • ان تتوبا الى الله فقد صغت
 قلوبكما وان تظامرا عليه فان الله مو موليه وجبريل وصالح
 المؤمنين والمنكّة بعد ذلك ظهير

" നബി തന്റെ ഭാര്യമാരിൽ ചിലരോടു ഒരു വിവരം രഹസ്യമായി പറഞ്ഞ സന്ദർഭം. അങ്ങനെ അവർ ആ രഹസ്യം മറ്റുള്ളവരോടു പറയുകയും അല്ലാഹു

അത് നബിക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അതിൽ ചിലത് നബി അവരെ മനസ്സിലാക്കുകയും മറുചിലത് വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, നബി അവരോടു അതു പാഞ്ഞപ്പോൾ, നിങ്ങൾക്ക് ഇത് ആർ പറഞ്ഞുതന്നു എന്നു അവർ ചോദിച്ചു. എല്ലാം അറിയുന്ന സൂക്ഷ്മജ്ഞനായ ഒരാൾ (അല്ലാഹു) എന്നു നബി പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അല്ലാഹുവിലേക്ക് പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങിയാൽ (അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുന്നവനാകുന്നു.) എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ രണ്ടുപേരുടെയും ഹൃദയങ്ങൾ തിന്മയിലേക്ക് ചാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു, നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നബിക്കെതിരിൽ പരസ്പരം സഹായിച്ചു തോൽപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും അല്ലാഹു നബിയുടെ സഹായിയാകുന്നു. ജിബ്രീലും സത്യവിശ്വാസികളായ സാലിഹീങ്ങളും (സഹായികളാകുന്നു) അതിനും പുറമെ മലക്കുകളും സഹായികളാകുന്നു."

ഈ വചനങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട നബി(സ)യുടെ രഹസ്യ സംസാരം ഭാര്യ ഹഫ്സാ(റ) യോടായിരുന്നെന്നും, മേലിൽ ഞാൻ തേൻകുടിക്കുകയില്ലെന്നോ, 'മാരിയ' എന്ന അടിമ സ്ത്രീയുമായി ബന്ധപ്പെടുകയില്ലെന്നോ സത്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞതാണ് ആ രഹസ്യ വിവരമെന്നും പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായാന്തരമുണ്ടു. ഭാര്യമാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി, അല്ലാഹു അനുവദിച്ചു തന്ന കാര്യം നീ എന്തിന്നു നിരോധിച്ചു " എന്നു ഈ സൂറത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ അല്ലാഹു നബി(സ)യെ ശാസിച്ചതു ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു.

സത്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞുകാര്യം മററാരെയും അറിയിക്കരുതെന്നു നബി(സ) ഹഫ്സയോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷെ, ഹഫ്സ(റ) അതു ആയിശ(റ)യെ അറിയിച്ചു. ഇത് ഒരു തെറ്റാണല്ലോ?

ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹു വഹ്യാൽ മുഖേന നബി(സ) നു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അതിൽ ചിലതൊക്കെ നബി(സ) ഭാര്യയെ അറിയിക്കുകയും ചിലതൊക്കെ അറിയിക്കാതെ വെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് ആ ഭാര്യ 'ആരാണ് നിങ്ങൾക്ക് ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞു തന്നത്' എന്നു നബി(സ)യോട് ചോദിച്ചത്. സർവ്വജ്ഞനും സൂക്ഷ്മ ജ്ഞാനിയുമായ അല്ലാഹുവാണെന്നു നബി(സ) മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു.

നബി(സ)യുമായുള്ള രഹസ്യകാര്യം സൂക്ഷിക്കാതെ പുറത്ത് വിടുകയും, അതിൽ ഹഫ്സ (റ) യും ആയിശ(റ)യും പങ്കാളികളാകുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അവർ രണ്ടുപേരും നബി(സ)യെ വിഷമിപ്പിക്കുകയും അത് അദ്ദേഹത്തിന്നെതിരിലുള്ള നീക്കമായി തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ തെറ്റിൽ നിന്നു പിൻമാറുവാൻ അല്ലാഹു അവരെ ഉപദേശിച്ചു; പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയും അതാണ് നല്ല മാർഗ്ഗമെന്നു ഉണർത്തുകയും ചെയ്തു.

എന്നിരുന്നാലും സ്ത്രീ സഹജമായ ചില ദുർബ്ബലപ്പുള്ളും ചാപല്യങ്ങളും അവർക്കും ഉണ്ടാകാമല്ലോ? ആയിശ(റ) യുടെ പിതാവ് അബൂബക്കർ(റ) വും ഹഫ്സ(റ) യുടെ പിതാവ് ഉമർ(റ). വുമാണുതാനും. മഹദ്വ സമ്മതവും പ്രബലമായ പിതാക്കളെയെങ്കിലും

ലും തങ്ങളുടെ പക്ഷം നിൽക്കുകയെന്നു സ്വാഭാവികമായും ആയിശ(റ) യും ഹഫ്സ(റ) യും കരുതുകയും ചെയ്തു. ചില പ്രവാചകന്മാരുടെയെങ്കിലും ഭാര്യമാർ ഭർത്താക്കൾക്കെതിരിൽ പ്രവർത്തിച്ച ചരിത്രം ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതെല്ലാ മായപ്പോൾ നബി(സ)ന് വലിയ മാനസിക വിഷമം അനുഭവപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ടു്. ഏതു വിഷമ സന്ധിയിലും പ്രവാചകന്മാരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക അല്ലാഹുവിന്റെ നപടി ക്രമവുമാണു്.

ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, അല്ലാഹു നബി(സ)യെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു ഭാര്യമാരും എതിരാളികളായി രംഗത്തിറങ്ങിയാൽതന്നെ ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല. താങ്കളെ അല്ലാഹു സഹായിക്കും. ഇസ്ലാമിനെ അല്ലാഹു പൂർത്തിയാക്കും, താങ്കളുടെ ദൗത്യം പൂർണ്ണമായും നിറവേറാൻ സാധിക്കും. ...എന്നിങ്ങനെ നബി (സ)യെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയാണ് “അല്ലാഹുവാണ് നബിയുടെ സഹായി.” എന്നു തുടങ്ങുന്ന വചനം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം ജിബ്രീൽ (അ) മുഖേനയാണ് നബി(സ)നു ലഭിക്കുന്നതു്. സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളോ അറിവുകളോ, മറ്റൊരിൽനിന്നെങ്കിലും കേട്ടുപഠിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളോ അല്ല നബി(സ) പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതു്. ജിബ്രീൽ മുഖേന ലഭിക്കുന്ന ദൈവിക സന്ദേശങ്ങളാണ്. ‘ജിബ്രീലും, നബി (സ)യുടെ സഹായിയാണ്’ എന്നു പറഞ്ഞതു് ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണു്.

ഹഫ്സ (റ)യും ആയിശ (റ)യും നബി (സ)ക്കെതിരിൽ പ്രവർത്തിച്ചാൽ തന്നെ, മക്കളുടെഭാഗത്തേക്ക് ചെയ്യുന്നവരല്ല അവരുടെ പിതാക്കളായ അബൂബക്കർ (റ)വും ഉമർ (റ)വും. മറിച്ചു അവർ നബി (സ)യുടെ ഭാഗത്ത് അടിയുറച്ചു നില്ക്കുന്നവരും എന്നും നബി (സ)യുടെ സഹായികളുമായിരിക്കും. 'സത്യവിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹുകളും നബി (സ)യുടെ സഹായികളാണ്' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം നല്ലവരായ എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളും നബി (സ)യെ സഹായിക്കുന്നവരായിരിക്കുമെന്നർത്ഥം.

തഫ്സീറു ഇബ്നു കസീർ 4:389ൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

(وصالح المؤمنين) ابوبكر وعمر وزاد الحسن البصري وعثمان
وقال ليث بن ابي سليم عن مجاهد (وصالح المؤمنين) قال
علي بن ابي طالب (٤ - ٣٨٢)

“സത്യവിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹുകളും കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു അബൂബക്കർ (റ)വും ഉമർ (റ)വുമാകുന്നു. ഹസനുൽബസരി (റ)വിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഉസ്മാൻ (റ)വും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നു. മുജാഹിദ് (റ)വിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ അലിയ്യുബ്നു അബീത്വാലിബ് (റ)വാണെന്നും വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ അബൂബക്കർ (റ)വും ഉമർ (റ)വുമാണെന്ന പക്ഷത്തെയാണു ഇബ്നു കസീർ ബലപ്പെടുത്തുന്നത്. അലിയ്യു (റ)വാണെന്ന അഭിപ്രായം ബലഹീനമാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

'ഇബ്നുജരീറുത്തിബ്'റി'യിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു

عن مجاهد في قوله (وصالح المؤمنين) قال ابو بكر وعمر وعن الضحاك خيار المؤمنين ابو بكر الصديق وعمر (٢٨ - ١٦٢)

“മുജാഹിദ് (റ)വിൽനിന്നും സഹാക്കിൽ നിന്നും മുഖ്തദ് റിപ്പോർട്ടുപ്രകാരം അതു അബൂബക്കർ (റ)വും ഉമർ (റ)വുമാകുന്നു സത്യവിശ്വാസികളിൽ പ്രമുഖരും അവരാകുന്നു.” (28-162)

ഈ നിലക്കുള്ള വ്യാഖ്യാനമാണ് എല്ലാ തഹ്സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതും. ഇമാം മുസ്ലിം(റ)വിന്റെ ഒരു റിപ്പോർട്ട് ഇതിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നബി (സ)യെ അബൂബക്കർ (റ)വും ഉമർ (റ)വും സഹായിച്ചത് ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ ഉസ്മാൻ (റ)വും അലി (റ)വും ഉൾപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, അവർ നൽകിയ സഹായവും ആർക്കും അജ്ഞാതമല്ല. കയ്യിലുള്ള സർവ്വ സമ്പത്തുകളും ഇസ്ലാമിനുവേണ്ടി ചിലവഴിച്ചു; ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തി യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽ അടരാടികൊണ്ട്; നാടും വീടും കുടുംബവുമുപേക്ഷിച്ചു ഹിജ്റ ചെയ്തുകൊണ്ടും അങ്ങിനെയൊക്കെയുള്ള സഹായങ്ങൾ. ഇനി, സത്യവിശ്വാസികളായ എല്ലാ സ്വാലിഹുകളേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ് : **أولئك** എന്ന പ്രയോഗമെങ്കിൽ അവർ നബി(സ)യെ സഹായിച്ചിരുന്നതും മറ്റൊരു നിലക്കായിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ മരിച്ചുപോയ സ്വാലിഹീങ്ങളെ വിളിച്ചു പ്രാർ

തമിഴുകൾക്കു, നബി(സ)യെ സഹായിക്കണമെന്നു വശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു അവരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല അവരിൽ ആരും നബി(സ)യെ സഹായിച്ചിരുന്നത്. ആണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുന്ന ഒരു സന്ദർഭവും സംഭവവും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യപ്പെട്ടു കാണുകയുമില്ല.

എന്നാൽ, മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എടുത്തുദ്യരിക്കുന്നു എന്ന നിലക്ക്, 'സത്യവിശ്വാസികളായ സ്വാലിഹീങ്ങൾ' പ്രവാചകന്മാരാണുദ്ദേശമെന്നു രണ്ടാമതൊരഭിപ്രായവും ത്വിബ്ബരി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

وقال آخرون عن قتادة هم الأنبياء وعن سفیان قال الأنبياء

“ഖത്താദ: (റ)വിന്റേയും സുഫ്യാൻ (റ)വിന്റേയും അഭിപ്രായമായി മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു അതു അന്വിയാക്കളാണെന്നു.”

ഇബ്നു ജരിറുത്തത്വിബ്ബരി (റ) മറ്റു ചിലരുടെതെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുദ്യരിച്ച ഈ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം—നബി(സ)യുടെ സഹായികൾ പ്രവാചകന്മാരാണെന്ന അഭിപ്രായം—നബി(സ)യിൽ നിന്നു വന്ന വല്ല റിപ്പോർട്ടിന്റേയോ, സ്വാഹാബികളിൽ ആരിൽ നിന്നെങ്കിലുമുള്ള റിപ്പോർട്ടിന്റേയോ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. താബിഉകളായ ഖത്താദ: (റ)വിന്റേയും സുഫ്യാൻ (റ) വിന്റേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്ന നിലക്ക് മാത്രമാണ്. ഇമാം മുസ്ലിമിന്റേയും മറ്റും പ്രബലങ്ങളായ റിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് മുമ്പിൽ ഇതു ദുർബ്ബലമാണ്. അബൂബക്കർ (റ), ഉമർ (റ) മുതലായ സ

തൃ വിശ്വാസികൾ സമ്പത്തും ശരീരങ്ങളുംകൊണ്ടു ന
ബി (സ)യെ അവസാന നിമിഷംവരെ സഹായിച്ചതു
പോലെ മരിച്ചുപോയ പ്രവാചകരിൽ നിന്നു നബി
(സ)ക്കു ഒരു സഹായമുണ്ടാകാവതുമല്ല. ഖബറീടങ്ങ
ളിൽ നിന്നു എഴുന്നേറ്റു വന്നു പൂർവ്വപ്രവാചകന്മാർ
നബി (സ)യെ സഹായിച്ച ഒരു സംഭവം റിപ്പോർട്ടു
ചെയ്യപ്പെടുന്നുമില്ല. മിഅ്റാജ് ദിവസം അമ്പതു
സമയത്തെ നമസ്കാരം അഞ്ചായി പുരുങ്ങിയതിൽ
മൂസാ (അ)ൽ നിന്നുണ്ടായതാണ് പ്രവാചകന്മാരിൽ
നിന്നു നബി (സ)ക്ക് കിട്ടിയ സഹായമായി ആരെ
എടുത്തു പറയാനുള്ളത്. അതു ഏതെങ്കിലുംമാനത്തി
ലുള്ള സഹായമായിരുന്നുവെന്ന് മുമ്പ് നാം സവി
സ്തരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും, ആപൽ
ഘട്ടങ്ങളിലും വിഷമാവസ്ഥകളിലും പൂർവ്വപ്രവാച
കന്മാരെ, നബി (സ) സഹായത്തിന്നു വിളിക്കുക
യും അവർ സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു സംഭവ
വും ഒരു റിപ്പോർട്ടിലും കാണപ്പെടുകയില്ല. ആ നിമി
ഷം, സത്യവിശ്വാസികളായ സാലിഹീങ്ങളെക്കൊണ്ടു
ള്ള ഉദ്ദേശം അബൂബക്കർ, ഉമർ (റ) തുങ്ങിയ സ്വ
ഹാബികളായിരിക്കാതെ സാധ്യതയുള്ളതു. സമസ്ത
കേരള ജം ഇയ്യത്തുൽ ഉലമാ അംഗീകരിക്കുന്ന ദി. കെ.
അബ്ദുല്ലാ മുസല്യാരുടെ തഫ്സീറിൽ കൂടി ആ നി
ലക്കാണ് പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വാക്യം വ്യാഖ്യാനിച്ചി
ട്ടുള്ളതും.

പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വചനത്തിൽ "മലക്കുകളും
നബി (സ)യുടെ സഹായികളാണെന്നു പ്രത്യേകം
ഏകദത്തുപറഞ്ഞിരിക്കയാണല്ലോ? മലക്കുകളുടെ സ
ഹായം രണ്ടു തരത്തിലാകുന്നു. ഒന്ന്: മലക്കുകൾ എ

ല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും സത്യവിശ്വാസികളെ മുഴുവൻ, അവരറിയാതെതന്നെ സഹായിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് മലക്കുകൾ സത്യവിശ്വാസികളോടു പറയുന്നതായി അവരുടെ വാചകത്തിൽ തന്നെ വ്യർത്ഥനിൽ (സൂറത്ത് ഫുസ്സിലത്ത്) പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

نحن اولياءكم في الحجة الدنيا وفي الآخرة

“ഞങ്ങൾ ദുന്യവിധായ ജീവിതത്തിലും പരലോക ജീവിതത്തിലും നിങ്ങളുടെ സഹായികളാകുന്നു.” ഈ സഹായം കാരോ സത്യ വിശ്വാസിക്കും എനും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ സഹായം അടിയന്തിര ഘട്ടങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യേക സഹായങ്ങളാണ്. ബദർ മുതലായ യുദ്ധ വേളകളിൽ നബി (സ) യ്ക്കും സത്യവിശ്വാസികൾക്കും സഹായകമായി മലക്കുകൾ ഇറങ്ങിയ സംഭവം പരിശുദ്ധ വ്യർത്ഥനിൽ പ്രസ്താവിച്ചതാണ്. എന്നാൽ, മലക്കുകൾ സഹായിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതിന്മേൽ പിടിച്ചു തൂങ്ങി മലക്കുകളെ ആരും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ, അവരുടെ പ്രീതിയും അടുപ്പവും സിദ്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടി നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും നല്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് വിരോധിക്കപ്പെട്ട കാര്യവുമാണ്. നബി(സ) സ്വന്തം നിലക്ക് മലക്കുകളുടെ സഹായം തേടുകയോ, തേടാൻ അനുയായികളെ ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അല്ലാഹുവല്ലാത്ത, സൃഷ്ടികളിൽ ആരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും അവർക്കു നേർച്ച വഴിപാടുകൾ നടത്തുന്നതും ഇസ്ലാമിൽ കഠിനമായി വിരോധിക്കപ്പെട്ട ശിർക്കാകുന്നു. ഇബ്രാഹീം നബി (അ) ന്റെ ജനത

യിലും മറ്റു ചില ബഹുദൈവാരാധകരായ സമുദായങ്ങളിലും മലക്കുകളെ വിളിച്ചു സഹായത്തിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം ഇസ്ലാം ശീർക്കായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. മലക്കുകളുടെ സഹായം ലഭിക്കാനും, അവരോടല്ല അല്ലാഹുവോടു മാത്രമാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത്. നബി(സ) ചെയ്തിരുന്നതും അങ്ങനെയായിരുന്നു.

ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചതിൽ നിന്നു സുറത്തുത്തഹ്റീമിലെ മേലുദ്യരിച്ച വചനമോ, അതിന്നു പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ ഇസ്തിഗാസക്ക് ഒരു നിലക്കും തെളിവാകുന്നില്ലെന്നു വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും:

قل انما ادعو ربِّي ولا اشرك به احدا (الجن)

പറയുക; തീർച്ചയായും എന്റെ രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമാണു ഞാൻ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. മറ്റാരെയും (പ്രാർത്ഥനയിൽ) ഞാൻ അവനു പങ്കു ചേർക്കുകയില്ല. ഇതാണ് സത്യവിശ്വാസികളുടെ മുദ്രാവാക്യമായി ഖുർആൻ ഉദ്യരിക്കുന്നത്.

അവിശ്വാസികളുടെ നിരാശ

‘ഇസ്തിഗാസ’ക്ക് തെളിവും ന്യായീകരണവുമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു ഖുർആൻ വചനം, ‘സുറത്തുൽ മുത്തഹിനയിലെ അവസാന വചനത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗമാണ്.

كما يس الكفار من اصحاب القبور

“മരിച്ചു പോയവർ സഹായിക്കുമെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു അവിശ്വാസികൾ നിരാശപ്പെട്ടതുപോലെ” എന്നു അതിന്നു അർത്ഥം നൽകുന്നു. “അപ്പോൾ, മരിച്ചവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ വിളിക്കേൾക്കുകയില്ലെന്നും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ അവർ സഹായിക്കുകയില്ലെന്നുമുള്ള വിശ്വാസം അവിശ്വാസികളുടേതാണ് എന്നു ഖുർആൻ പ്രസ്താവിച്ചതായി വരുന്നു. തുടർന്നു മരിച്ചുപോയ അമ്പിയാം ഞലിയാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്ന ഇസ്തിഗാസയെ നിഷേധിക്കുന്നവർ അവിശ്വാസികളാണ്, ഇസ്ലാമിൽനിന്നു പുറത്തു പോയവരാണ്.....” എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!

ഏതായാലും ഈ ഖുർആൻ വചനം മുഴുവനുമുടയരിച്ചു അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥവും വിവക്ഷയും ഏതാണെന്ന് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتُولُوا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسْأَلُونَ مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَسْأَلُ الْكَافِرُ مِنَ أَصْحَابِ الْقُبُورِ (ممتحنة)

“സത്യവിശ്വാസികളേ, അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന്നു വിധേയരായ ജനവിഭാഗത്തെ നിങ്ങളും കൈകാര്യം കർത്താക്കളാക്കരുത്. കുഴിമാടങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന അവിശ്വാസികൾ നിരാശപ്പെട്ടപോലെതന്നെ പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് തീർച്ചയായും ഇവരും നിരാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” (മുംത്തഹിന:)

സത്യം നിഷേധിക്കുക വഴി അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന്ന് വിധേയരായവർ, അവർ ആരുതന്നെയായാ

ലും അവരെ നേതാക്കളോ കൈകാര്യ കർത്താക്കളോ ആക്കരുതെന്ന് സത്യവിശ്വാസികളെ ഉപദേശിക്കുകയാണ് ഈ വചനത്തിലൂടെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് നിരാശ പൂണ്ടവരാണ് ഒരു നന്മയും ചെയ്യാത്തതിന്റെ പേരിൽ പരലോകത്ത് വെച്ച് ഒരു പ്രതിഫലവും അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് തങ്ങൾക്ക് കിട്ടുമെന്ന് അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ കോപമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും അർക്കവിടെ ലഭിക്കുകയുമില്ല. ഈ നിലകളിലെല്ലാം പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങേയറ്റം നിരാശയിൽ കഴിയുന്ന അവർക്ക് ഈ ലോകത്ത് പ്രവർത്തിച്ചു കൂടാത്തതും ചെയ്തുകൂടാത്തതുമായി ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. നീതിയും സത്യവും മര്യാദയും ഒന്നും തന്നെ അങ്ങനെയുള്ളവരിൽ നിന്ന് അനുയായികൾക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നീതിയും വിശ്വാസ്യതയും സത്യസന്ധതയും ഇല്ലാത്തവരെ നേതാക്കളാക്കി വെക്കുന്ന അനുയായികളുടെ അനുഭവം എന്തായിരിക്കും? അതുകൊണ്ട്, പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസമില്ലാത്ത അവിശ്വാസികളെ നേതാക്കളും കൈകാര്യകർത്താക്കളുമാക്കുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് എന്താണെന്നും അതൊരിക്കലും ചെയ്തുകൂടാത്തതാണെന്നും ഈ ഖുർആൻ വചനം സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുകയും അവരെ അതിൽ നിന്ന് നിരോധിച്ച് നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം, ഇവിടെ പരലോകത്തെപ്പറ്റി ബന്ധിച്ചു നിരാശപ്പെട്ട അവിശ്വാസികളുടെ ഒരു ഉപമയാണ് — كأنهم الكفار من أصحاب القبر (കുഴിമാടങ്ങളിൽ മരിച്ചു കിടക്കുന്ന അവിശ്വാസികൾ നിരാശപ്പെട്ടതുപോലെ) എന്നതു കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അവിശ്വാസികളായി മരണപ്പെട്ടത

തങ്ങൾക്ക് ഇനി ഒരു കാലത്തും ഒരു രക്ഷയും മോക്ഷവും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ലെന്ന് അവർ നേരിട്ട് തന്നെ കണ്ടും അനുഭവിച്ചും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയുണ്ടു്. നാനൂതരം ശിക്ഷകളിൽ അവർ കഴിച്ചു കൂട്ടുകയാണ്. ഇവരെപ്പോലെ തന്നെ അവിശ്വാസികളായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും, മരണശേഷം തങ്ങൾക്ക് വല്ല നന്മയും ലഭിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നില്ല. കാരണം അവരും പരലോകത്തെ സ്സംബന്ധിച്ച് വിശ്വസിക്കാത്തവരാണ്. തന്നിമിത്തം, അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന് പാത്രീഭൂതരുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ സത്യവിശ്വാസികൾ നേതാക്കളാക്കുന്നതിനെ നിരോധിക്കുകയാണ് ഈ വചനത്തിൽ. എത്രയും അർത്ഥവത്തായ ഉപദേശമാണിത്.

ഈ ആയത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന് വിധേയരായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അവിശ്വാസികളെ, മരണപ്പെട്ട അവിശ്വാസികളോട് ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടു വിഭാഗവും (മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും) തങ്ങൾക്ക് പരലോകത്ത് ഒരു നന്മക്കും രക്ഷയ്ക്കും മാർഗ്ഗമില്ലെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ്. മരിച്ചു പോയവർ ശിക്ഷ നേരിട്ട് അനുഭവിക്കുന്നത് കൊണ്ടാണ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അവിശ്വാസികളേയും അവരോട് തുല്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇതാണ് പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ വിവക്ഷ. أولئك من أصحاب القبور എന്നതിന് 'കുഴിമാടത്തിലെ അവിശ്വാസികൾ' എന്നാണ് നാം പരിഭാഷ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. മരിച്ച അവിശ്വാസികൾ എന്നാണ് അത് കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊമ്പതുപോൾ أولئك من أصحاب القبور (കുഴിമാടങ്ങളിലുള്ളവർ) എന്നത് أولئك من أصحاب القبور (അവിശ്വാസികൾ) എന്നതിന്റെ

വിശദീകരണമായിവരും. അതായത് അവിശ്വാസികൾ എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ മരിച്ചവരാണെന്നു സാരം. മറെറാരു നിലക്കും ഈ ആയത്തിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകപ്പെടാറുണ്ട്. "ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അവിശ്വാസികൾ തങ്ങളിൽനിന്നും മരണപ്പെട്ടുപോയ അവിശ്വാസികളെ പരലോകത്തുവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിരാശപ്പെട്ടപോലെ" എന്നാണ് ആ വ്യാഖ്യാനം. അപ്പോൾ, كما بأس الكفار من أصحاب القبور എന്ന വചനത്തിന്റെ സാരം, "പരലോകത്തിലോ പുനരുത്ഥാനത്തിലോ വിശ്വസിക്കാത്തവരാണ്. الكفار (അവിശ്വാസികൾ) എന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ രണ്ടു നിലകളുള്ള വ്യാഖ്യാനപ്രകാരവും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ മരിച്ചവരെ സഹായത്തിന് വിളിക്കുകയോ, മരിച്ചവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുകയോചെയ്യുന്ന യാതൊരു പ്രശ്നവുമുൾഭവിക്കുന്നില്ല. മരിച്ചവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയാത്തതിലല്ല അവരുടെ നിരാശ. മരിച്ചു; പരലോകത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മരിച്ചുപോയവരെ അവിടെവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുമെന്നതിലാണ് നിരാശ. എന്നതുകൊണ്ടെന്നാൽ, മരണത്തോടെ എല്ലാം നശിച്ചു, ഇനി മറെറാരു ജീവിതവുമില്ലെന്നാണല്ലോ മക്കയിലെ അവിശ്വാസികൾ കരുതിയിരുന്നത്. ഈ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം من أصحاب القبور (കുഴിമാടത്തിലുള്ളവർ) എന്നത് الكفار (അവിശ്വാസികൾ) എന്നതിന്റെ വിവരണമല്ല. س (നിരാശപ്പെട്ടു) എന്ന ക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായി വരുന്നു.

ഈ നിലകളുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം മേലുദ്ധരിച്ച ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ വിശദീകരണമായി നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

കിയിട്ടുള്ളതു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനമാണ് ഇബ്നു നു ജരീറുത്ത് അബ്ദുററീ അംഗീകരിക്കുന്നത്. അതുതന്നെ യാണ് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമായി തോന്നുന്നതും. തഫ്സീറു ഇബ്നു കസീറിലെ വാചകങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

(كما يش الكفار من اصحاب القبور) فيه قولان أحدهما
 كما يش الكفار الأحياء من أباائهم الذين في القبور ان يجتمعوا
 بهم بعد ذلك لأنهم لا يعتقدون بعثا ولا نشورا فتد انقطع
 رجاءهم منهم فيما يعتقدون .. والقول الثاني : معناه كما يش
 الكفار الذين هم في القبور من كل خير وهو اختيار ابن جرير
 رضى الله عنه (ابن كثير ٤ - ٢٥٦)

“ كما يش الكفار من اصحاب القبور ” എന്ന വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു: ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അവിശ്വാസികൾ, മരിച്ചുപിരിഞ്ഞ തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളുമായി പരലോകത്തുവെച്ചു ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നിരാശപ്പെട്ടപോലെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലും പുനരുത്ഥാനത്തിലുമെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലല്ലോ? അപ്പോൾ അവരുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചു തങ്ങളിൽനിന്നു മരിച്ചുപിരിഞ്ഞ ബന്ധുക്കളേയും സ്വന്തക്കാരെയും ഇനി എന്നെങ്കിലും കണ്ടുമുട്ടുവാൻ കഴിയുമെന്ന യാതൊരാശയും അവർക്കുണ്ടാകുകയില്ല — ഇതാണ് ഒരു വ്യാഖ്യാനം. രണ്ടു: കൂഴിമാടങ്ങളിൽ കിടക്കുന്ന (മരിച്ച) അവിശ്വാസികൾ എല്ലാ നന്മകളെക്കു

റിച്ചും നിരാശപ്പെട്ടതുപോലെ — ഇതാണ് രണ്ടാമത്തെ വ്യാഖ്യാനം. ഇബ്നു ജരീറുത്തപിബ്രി ബലപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ രണ്ടാമത്തെ വ്യാഖ്യാനമാണ്.”

(ഇബ്നു കസീർ. 4 - 356)

മേലുദ്യരിച്ച ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ വിവക്ഷയെക്കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധരായ രണ്ടു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നൽകിയ വിവരണമാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നത്. എന്നാൽ, മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും കേൾവിയിലും കാഴ്ചയിലുമൊക്കെ തുല്യരാണെന്ന ഒരു സൂചനപോലും ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഉദ്യരിക്കുന്നില്ല. “മരിച്ചവർ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവിശ്വാസികൾ നിരാശപ്പെട്ടതുപോലെ” എന്നു പ്രസ്തുത വചനത്തിനു നൽകുന്ന അർത്ഥവും ആ നിലക്ക് നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനവും നഗ്നമായ ദുർവ്യാഖ്യാനവും അല്ലാഹുവിന്റെ മേലുള്ള ആരോപണവുമാണ്.

സത്യവിശ്വാസികളുടെ സഹായം

‘സുറത്തുൽ മാഇദ :യിലെ നാല്പത്തിയെട്ടാം വചനവും ഇസ്തിഗാസക്കനുകൂലമായി ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടാറുണ്ട്.

أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ آمَنُوا

“തീർച്ചയായും നിങ്ങളുടെ സഹായി അല്ലാഹുവാകുന്നു; അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലും, സത്യവിശ്വാസികളായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഔലിയാക്കളും” എന്നി

ങ്ങനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി, അല്ലാഹുവിന്റെ ഔലിയായ ഒരു സത്യവിശ്വാസികളെ സഹായിക്കും, മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും അതിൽ സമമാണ്. അതുകൊണ്ടു അല്ലാഹുവിന്റെ ഔലിയായുള്ള മരണശേഷവും വിളിച്ചു സഹായം തേടാം, പ്രാർത്ഥിക്കാം. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ സഹായിക്കുമെന്നു അല്ലാഹു വ്യർത്ഥനയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം ലഭിക്കാൻ തന്നെയും അതൊരു കാരണമാണ്." എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്തുത ആയത്തിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു, പ്രസ്തുത വചനത്തിന്റെ അർത്ഥവും വിവക്ഷയും എന്താണെന്നു പരിശോധിക്കാം.

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ (المائدة - ൫൫)

"തീർച്ചയായും നിങ്ങളുടെ സഹായി അല്ലാഹു മാത്രമാകുന്നു. അവന്റെ റസൂലുമാകുന്നു; മുറിവുകാരും നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരും സക്കാത്ത് കൊടുത്തു വീട്ടുന്നവരുമായ സത്യവിശ്വാസികളുമാകുന്നു. അവരാകട്ടെ, ഭയഭക്തിയോടെ കുന്ദിപ്പുന്നവരുമാകുന്നു."

ബാഹ്യമായ സ്വഭാവങ്ങളും പെരുമാറ്റങ്ങളും കൂടെ പലതെക്കുറിച്ചും സത്യവിശ്വാസികളുടെ സഹായികളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അതിനാൽ, ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തെ സ്നേഹത്തോടും ആത്മാർത്ഥതയോടും കൂടി സഹായിക്കുന്നവർ ആരെല്ലാമാണെന്നു അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് വിവ

രിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് ഈ വചനത്തിൽ. സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഒന്നാമത്തെ സഹായി അല്ലാഹുതന്നെ രണ്ട്, അവന്റെ പ്രവാചകനും; മൂന്ന്, ആയത്തിൽ വിവരിച്ച സ്വഭാവങ്ങളുള്ള സത്യവിശ്വാസികളും. ഇവ രെയാണ് സത്യവിശ്വാസികൾ സഹായികളായി അവലംബിക്കേണ്ടത്. സത്യവിശ്വാസിയാണെന്നു അപകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നവരെല്ലാം സഹായിയായി ഗണിച്ചു കൂടാ. അതുപോലെ. സത്യവിശ്വാസികളിൽ പെടാത്ത യഹൂദർ, നസാറാക്കൾ പോലെയുള്ള മറ്റു സമുദായത്തിലുള്ളവരേയും സഹായികളായി കണക്കാക്കാവതല്ല. അതിനാൽ, ഈ മൂന്നു വിഭാഗത്തിന്റെ സ്നേഹവും സഹായവും മാത്രം കാംക്ഷിച്ചു മുന്നേറുകയല്ലാതെ നിങ്ങളോടു സ്നേഹവും നിങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ ആത്മാർത്ഥതയുമില്ലാത്തവർ നിങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുവാനും തളർത്തുവാനും, അങ്ങനെ, തങ്ങളുടെ സ്വന്തം വളർച്ചയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഉള്ളിൽ കാപട്യം ഒളിച്ചുവെച്ച് നിങ്ങളുടെ നേരെ സഹായഹസ്തം നീട്ടുന്നവർ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവരെ നിങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കുകയും അവരെ ആത്മാർത്ഥതയുള്ള സഹായികളായി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും വേണം. ഈ നിർദ്ദേശത്തിലൂടെ മാത്രമാണ് മുമ്മുഹമ്മദിന്റെ ഐക്യവും കെട്ടുറപ്പും ശക്തിയും പുരോഗതിയും നിലനിർത്തുവാനും, സർവ്വോപരി വിജയം നേടിയെടുക്കുവാനും കഴിയുക, അങ്ങനെയുള്ളവരാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ പാർട്ടി. അവരാണ് വിജയിക്കുന്നവർ. ഈ വസ്തുത തൊട്ടടുത്ത ആയത്തിൽ അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

وَيُؤَيِّدُ اللَّهُ رَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنْ حَزَبَ اللَّهُ —

الغالبون - (المائدة ٥٦)

“ആർ അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ റസൂലിനെയും സത്യവിശ്വാസികളെയും സഹായിയും ബന്ധുവുമായി സ്വീകരിച്ചുവോ (അവരത്രെ അല്ലാഹുവിന്റെ പാർട്ടി) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്റെ പാർട്ടിതന്നെയാണ് വിജയം വരിക്കുന്നവർ.”

ഈ ഉപദേശം മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ ഐക്യഭാവമുണ്ടാകാൻ എത്രമാത്രം സഹായകമാണെന്ന് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവർ ചിന്തിക്കുക. ഇത്രയും മഹത്തായ നിർദ്ദേശമുൾക്കൊള്ളുന്ന വചനത്തെ മറിച്ചുപോയ അന്ധതയോടെ വീക്ഷിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇസ്തിഗ്നാസയ്ക്ക് തെളിവായി ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണ്. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന മുസ്ലിം സമൂഹം ദുർബ്ബലമായ, കെട്ടുറപ്പില്ലാത്ത ചിന്നിച്ചിതറിയ ഒരു സമൂഹമായിത്തീർന്നു. അവർക്ക് പിശാചിന്റെ പാർട്ടി (حزب الشيطان) എന്നാണ് ഖുർആൻ നൽകുന്ന സംജ്ഞ. അവർ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നും തുടർന്ന് ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഒന്നാമത്തെ സഹായി അല്ലാഹുതന്നെയാണല്ലോ? അപ്പോൾ അവിശ്വാസികളുടെ സഹായിയും ബന്ധുവും ആരായിരിക്കും? ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾക്കും ലഭിക്കുന്ന സഹായവും സഹായത്തിന്റെ സ്വഭാവവും എങ്ങിനെയെല്ലാമാണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ ഉതകുന്ന ഒരു വചനം കാണുക.

اللّٰهُ وَلِيّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّوْرِ وَالَّذِينَ

كفروا اولياءهم الطاغوت يخرجونهم من النور الى الظلمات
 أولئك اصحاب النار هم فيها خالدون (البقرة ٢٥٧)

“വിശ്വാസികളുടെ സഹായിയാകുന്നു അല്ലാഹു. അവൻ അവരെ അന്ധകാരങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രകാശത്തിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നു. അവിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ അവരുടെ ഉറ്റ സഹായികൾ ‘താഗൂത്തു’ (പിശാചുക്കൾ) മാണ്. അവർ അവരെ പ്രകാശത്തിൽ നിന്ന് അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കും ആനയിക്കുന്നു. അവരത്ര നരകാവകാശികൾ. അവരതിൽ നിത്യവാസികളുമാണ്.”

സന്മാർഗ്ഗദർശനം, (٢٥٧) പ്രകാശത്തിലേക്ക് നയിക്കൽ തുടങ്ങിയവയാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായമെങ്കിൽ വഴിപിഴപ്പിക്കലും അന്ധകാരങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കലുമാണ് പിശാചുക്കൾ അവരുടെ അനുയായികൾക്ക് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന സഹായം.

താഴെ കൊടുക്കുന്ന ഖുർആൻ വചനം ഈ വസ്തുത ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

اتبعوا ما انزل اليكم من ربكم ولا تتبعوا من دونه اولياء
 قليلا ما تذكرون (الاعراف)

“നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിൽനിന്ന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് നിങ്ങൾ പിന്തുടരുക. അവന്ന് പുറമെ മറ്റു സഹായികളെ പിൻപറ്റാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമാണ് നിങ്ങൾ പിന്തിക്കുന്നത്.”

സന്മാർഗ്ഗം നൽകി നിങ്ങളെ അവൻ സഹായിച്ചുപോലെ ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ അഭ്യശ്യമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ രക്ഷ നൽകി സഹായിക്കുന്നതും അല്ലാഹുതന്നെയാകുന്നു.

ولقد نصركم الله ببدر وانتم اذلة — (ال عمران ١٢٢)

“നിങ്ങൾ നിസ്സാരന്മാരായിരുന്നപ്പോൾ ബദർ റിൽ വെച്ച് അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

ولقد نصركم الله في مواطن كثيرة ويوم حنين — الآية
(توبة ٢٥)

“ഒരുപാട് സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ച് അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹുനൈൻ യുദ്ധ ദിവസത്തിലും.”

ഈ നിലക്കുള്ള അഭ്യശ്യമാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള സഹായങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ ആവശ്യപ്പെടാൻ പാടുള്ളൂ. ഇത് സ്മരണയ്ക്ക് ഫാതഹിഹയിൽകൂടി പല പ്രാവശ്യം സത്യവിശ്വാസികൾ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന കാര്യവുമാണ്. “كَلِمَاتٍ لَا يَكْفِيكَ فِيهَا نَجَاتُكَ” “നിന്നെമാത്രം ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു, നിന്നോടുമാത്രം ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു.”

അപ്പോൾ ഈ നിലക്കുള്ള സഹായാവശ്യം ഉൾപ്പെടുന്ന ഇസ്തിഗാസ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമായിരിക്കുക എന്നത് ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകവും താൽപര്യവും ആകുന്നു. മറിച്ച് അഭ്യശ്യമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള സഹായത്തിന് അല്ലാഹു

വല്ലാത്തവരോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ബഹുദൈവാരാധനയിൽ (ശിർക്കിൽ) പെട്ടതുമായിത്തീരുന്നു.

അതേയവസരം, അവിശ്വാസികളുടെ സഹായികൾ പിശാചുക്കളായിരിക്കും, അവരെ അവർ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരുടെ സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ആരുടെയും സഹായം ലഭിക്കാതെ അവർ പരാജയപ്പെടുന്നു.

സത്യവിശ്വാസികളുടെ രണ്ടാമത്തെ സഹായിയായി ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലായ മുഹമ്മദ് നബി(സ) ആണല്ലോ? നബിയുടെ സഹായം വളരെ വ്യക്തമാണ്. അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് 'വഹ്'യ്' മുഖേനെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക, സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകുക, സത്യമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അവരെ നയിക്കുക, തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളാണ് റസൂലിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സഹായം. അതുകൊണ്ട് മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ അനുസരിക്കൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് കടമയായിത്തീരുന്നു. അല്ലാതെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യരെ ചേർക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് ഉത്തരം നൽകുക മുതലായവ നബി(സ)യിൽ നിന്നുള്ള സഹായത്തിൽ പെടുന്നില്ല. "നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരെ നീ നേർമാർഗ്ഗത്തിൽ ചേർക്കുകയില്ല. പക്ഷെ, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നു."

(اِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ اَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ.....)

എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറയുന്നത്. അപ്പോൾ, നബി (സ) സത്യവിശ്വാസികളുടെ സഹായിയാകുന്നത് ഏതു നിലക്കാണെന്നു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. അതായതു സത്യവിശ്വാസികൾ തിരുമേനിയുടെ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുകയും ഇഹലോക ജീവിതത്തിലും പരലോക ജീവിതത്തിലും വിജയം വരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിശ്വാസികൾക്ക് തിരുമേനിയുടെ ഈ സഹായം ലഭിക്കുന്നില്ല. അവർ പിശാചുക്കളുടെ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും പരാജയപ്പെടുന്നു.

ഇനി മൂന്നാമത്തെ സഹായി സത്യവിശ്വാസികളാണ്. വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം നമസ്കാരം സക്കാത്ത് തുടങ്ങിയ നിർബ്ബന്ധ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം മുറുപുകാരും നിർവ്വഹിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ വിശ്വാസികൾ. ഇവർ മരിച്ചു മൺമറഞ്ഞ അമ്പിയാക്കളും ഔലിയാക്കളുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൃത്യമായും മുറുപുകാരവും നമസ്കരിക്കുകയും സക്കാത്ത് കൊടുത്ത് വീട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും അല്ലാഹുവിന്നു കീഴ്പെട്ടുകൊണ്ടും കഴിയുക എന്നത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികളുടെ സ്വഭാവമായിട്ടാണ് ഈ വചനത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മരണാനന്തരജീവിതത്തിൽ കഴിയുന്നവർക്ക് ഈ സ്വഭാവമുണ്ടാകാവതുമല്ല. ഇബ്രാഹിമിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണം ഇഹലോകമാണ് പരലോകം പ്രതിഫലം അനുഭവിക്കാനുള്ള സ്മരണവുമാണ്. അവിടെ നമസ്കാരം നിലനിർത്തുവാനും സക്കാത്ത് കൊടുക്കുവാനും വാങ്ങാനും പറ്റുകയില്ല. അപ്പോൾ, സത്യവിശ്വാസികളുടെ സഹായികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സത്യ

വിശ്വാസികൾ തന്നെയാണെന്നും ആയിരിക്കണമെന്നും വരുന്നു. ആനിലക്ക് അവർ നബി (സ)യുടെ കാലത്തും അതിനുശേഷവും സഹായങ്ങൾ അർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നബി (സ)യുടെ കൂടെ യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാടും വീടും ഉപേക്ഷിച്ചു നബി (സ)യോടൊപ്പം ഹിജ്റചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തവും മറെറല്ലാ കഴിവുകളും ചിലവഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിലക്കെല്ലാം സത്യവിശ്വാസികൾ ഇസ്ലാമിനും സത്യവിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിനും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സഹായങ്ങൾ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്തതാണ്. സത്യവിശ്വാസികൾ പരസ്പരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സഹായത്തെ പറ്റി അല്ലാഹു എടുത്തുപറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

والمؤمنون والمؤمنات بعضهم أولياء بعض يأمرون بالمعروف وينهون عن المنكر ويقيمون الصلاة ويؤتون الزكاة ويطيعون الله ورسوله أولئك سيرحمهم. الله ان الله زير حكيم (التوبة - ٧١)

“സത്യവിശ്വാസികളും വിശ്വാസിനികളും അവരിൽ ചിലർ ചിലരുടെ സഹായികളാകുന്നു. അവർ നല്ലകാര്യങ്ങൾ കല്പിക്കുകയും ചീത്തകാര്യങ്ങൾ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സക്കാത്ത് കൊടുത്തുവീട്ടുകയും അല്ലാഹു വിനേയും അവന്റെ ദൂതനേയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർക്ക് വഴിയെ അല്ലാഹു കാരുണ്യം ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും കരുണ ചെയ്യുന്നവനുമാണ്.”

വിശ്വാസികൾ പരസ്പരം സഹായികളാണെന്ന് പറഞ്ഞശേഷം, നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പരസ്പരം ഉപദേശിക്കുകയും ചീത്തകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു തടയുകയും ചെയ്യുമെന്ന് പറഞ്ഞു. ഇത് അവർ ചെയ്യുന്ന സഹായത്തിന്റെ രൂപമെന്താണെന്നും വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് അതായതു, അവർചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സഹായം അതാണെന്നർത്ഥം. "പുണ്യ കാര്യങ്ങളിലും ഭയഭക്തിയുടെ കാര്യങ്ങളിലും നിങ്ങൾ അന്യോന്യം സഹായിക്കുക, പാപത്തിലും അധികൃതത്തിലും നിങ്ങൾ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക."

(وتعاونوا على البر والتقوى ولا تعاونوا على الاثم والعدوان)

എന്നു വ്യക്തമായിതന്നെ എടുത്തുപറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു,

ഇനി ഈ വിഷയത്തിൽ പൂർവ്വ കാല പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കൂടി കാണുക :

(انما وليكم الله ورسوله والذين آمنوا) اى ليس اليهود باولياءكم بل ولايتكم راجعة الى الله ورسوله والمؤمنين وقوله (الذين يقيمون الصلوة ويؤتون الزكاة) اى المؤمنون المتصفون بهذه الصفات من اقام الصلوة التى هى اكبر اركان الاسلام وهى له وحده وايتاء الزكاة التى حق المخلوقين ومساعدة المحتاجين من الضعفاء والمساكين - (ابن كثير ٢ - ٧٠)

“നിങ്ങളുടെ സഹായി അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും സത്യവിശ്വാസികളുമാണെന്നതിന്റെ വിവക്ഷ, ജൂതന്മാർ നിങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സഹായികളല്ല, നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവും റസൂലും വിശ്വാസികളുമാണെന്നാണ്. സഹായികളായ ഈ സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതും ഇസ്ലാമിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്തംഭവുമായ നമസ്ക്കാരം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരും സൂപ്പർട്രിക്ലിംഗ് അവകാശപ്പെട്ടതും ദരിദ്രന്മാർക്കും ബലഹീനർക്കും സഹായകവുമായ സക്കാത്ത് കൊടുത്തു വീട്ടുന്നവരുമാകുന്നു.” (ഇബ്നുനുകസീർ)

ليس لكم ايها المؤمنون ناصر الا الله ورسوله والمؤمنون
الذين صفتهم ما ذكر تعالى ذكره فاما اليهود والنصارى الذين امركم
ان تبرؤا من ولايتهم ونهاكم ان تتخذوا منهم اولياء فليسوا لكم
اولياء ولا نصراء - (ابن جرير الطبري)

“സത്യവിശ്വാസികളെ, അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും അല്ലാഹു വിവരിച്ച സ്വഭാവത്തോടു കൂടിയ വിശ്വാസികളും മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങളുടെ സഹായികൾ. യഹൂദരോ നസാറാക്കളോ നിങ്ങളുടെ സഹായികളോ ഗുണകാംക്ഷികളോ അല്ല. അവരുടെ സഹായം അപലംബിക്കുന്നതിൽനിന്നു നിങ്ങളെ അല്ലാഹു തടയുകയും അവരെ സഹായികളാക്കരുതെന്നു വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ നിങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സഹായികളോ സഹായകരോ അല്ല.” (ഇബ്നുനുകസീർ)

ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികളാണ്, മുഴു മിനുകളുടെ സഹായികളെന്നും ജൂതരും ക്രിസ്ത്യാനികളുമല്ലെന്നുമാണ് ഈ ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ വിവക്ഷയെന്ന കാര്യത്തിൽ പൂർവ്വകാല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ ഒരഭിപ്രായ വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ, ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാർ, മരിച്ചവരോടു സഹായത്തിനു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ ഈ വചനം ദൂർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണ്. സത്യവിശ്വാസികൾ - മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമെല്ലാം സഹായികളാണെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. ഈ വാദത്തിനു പൂർവ്വപണ്ഡിതന്മാരിൽ ആരുടേയും അംഗീകരണമില്ല.

'ശിയാക്കൾ' വിലാപത്തധികാരം അലി (റ) വിന്നും സന്താനപരമ്പരകൾക്കും മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഈ ഖുർആൻ വചനം ദൂർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാറുണ്ട്.

സത്യവിശ്വാസികളുടെ 'വലിയത്ത്' അല്ലാഹുവും റസൂലും അലിയും മാത്രമാണെന്നാണ് അവർ വാദിക്കുന്നത്. വലിയുണ്ടു 'സംരക്ഷകൻ' എന്ന അർത്ഥമാണ് അവർ നൽകുന്നത്. അനന്തരം ۛۛۛۛۛۛ എന്നതിലെ 'വാവ്' 'ഹാലി'ന്റെതാക്കി ۛۛۛ ۛۛۛ യുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ "റുക്കൂഉ" ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കെ സക്കാത്തത് നൽകുന്നവർ എന്നു അർത്ഥം വരുന്നു. തുടർന്നു, ഈ വിശേഷണം അലി(റ)വിൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നു വരുത്താൻ ഒരു കഥയും കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നു. അലി(റ) നമസ്കാരത്തിൽ റുക്കൂഇലായിരിക്കെ ഒരാൾ വന്നു അദ്ദേഹത്തോടു

മിക്ഷ യാചിച്ചു. അപ്പോൾ, റുക്മിണിയായിരിക്കെ തന്നെ അലി(റ) അഭിമുഖീകരിച്ചു തന്റെ മോതിരം അഴിച്ചു ഭാഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവത്രേ. ഇങ്ങനെ യൊക്കെകൂടി അല്ലാഹുവിന്നും റസൂലിന്നും ശേഷം സത്യവിശ്വാസികളുടെ സാരക്ഷകൻ അലി(റ)വും കുടുംബവും മാത്രമാണെന്നു ഈ ആയത്ത് ദുർവ്വാ ഖ്യാനം ചെയ്തു ശിയാക്കൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു. മോതിരം കൊടുത്തതു സക്കാത്തിന്റെ കണക്കിൽ തന്നെ യോ, അതോ ഭാഗമായോ? — രണ്ടാണെങ്കിലും നമസ്കാരം നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം കൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്നില്ലേ? റുക്മിണിയെ കിട്ടണമെന്നു യാചകൻ വാശി പിടി പിടിച്ചിരുന്നോ? തുടങ്ങിയ കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉൽഭവിക്കാം. പക്ഷെ, വലിയവർ പറയുന്നതെന്തും വെട്ടിവിഴുങ്ങുന്ന അന്ധവിശ്വാസികൾക്ക് ബുദ്ധി പരമായ ചോദ്യങ്ങളും യുക്തിപൂർവ്വമായ അന്വേഷണങ്ങളും അരുതാത്ത കാര്യങ്ങളാണല്ലോ?

ഇസ്രാ നബിയുടെ സഹയാഭ്യർത്ഥന

يا ايها الذين آمنوا كونوا أنصار الله كما قال عيسى بن مريم
للحواريين من أنصاري الى الله قال الحواريون نحن أنصار الله
..... الآية (الصف)

"സത്യ വിശ്വാസികളെ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികൾ ആകുവിൻ; അല്ലാഹുവിലേക്ക് (പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതിൽ) എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ ആരുണ്ടു എന്നു മറിയമിന്റെ മകൻ ഇസ്രാ ചോദിച്ചത് പോലെ, (അപ്പോൾ) ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ

സഹായികളാണെന്ന് 'ഹവാരിയ്യൂ' കര പറഞ്ഞു.....
...'' (സപഹ്ഫ്)

ഈ വുർത്തൻ വചനത്തിലെ '' അല്ലാഹുവിലേക്ക് എന്ന സഹായിക്കുവാൻ ആരുണ്ട്'' (ن. انصارى الى الله) എന്ന ഈസാ(അ) ന്റെ അഭ്യർത്ഥനയിൽ ഇസ്തിഗാസക്ക് തെളിവും ന്യായീകരണവുമുണ്ടെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നു. ഇതു ഈസാ(അ) അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു നടത്തിയ സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടു സഹായാഭ്യർത്ഥന (ഇസ്തിഗാസ) നടത്താമെന്നുമാണു കണ്ടുപിടുത്തം. ഭീനീ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, തന്നെ സഹായിക്കുവാനായി ഈസാ(അ), മരിച്ചുപോയ ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മാഇൽ, ഇസ്ഹാഖ്, മൂസാ(അ) മുതലായ പ്രവാചകന്മാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവത്രേ.

ഈസാ(അ) സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചത് മരിച്ചുപോയ പ്രവാചകന്മാരോടല്ല 'ഹവാരിയ്യൂ' കളോടായിരുന്നുവെന്നു ആ വചനത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമായി കാണാം. ഏതു സന്ദർഭത്തിലാണ് ഈ നിലക്ക് ഹവാരിയ്യൂകളോടു ഈസാ (അ) സഹായം തേടിയിരുന്നതെന്നും സഹായഭ്യർത്ഥനയുടെ രൂപവും സ്വഭാവവും ഏതു നിലക്കായിരുന്നുവെന്നും 'സൂറത്തു ആലി ഇറാനി'ലും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

فلما احس عيسى منهم الكفر قال من انصارى الى الله قال
الحواريون نحن انصار الله آمنا به واشهد باننا مسلمون *

''ഈസാ(അ)ന്നു അവരിൽ(ഇസാഇൽ) സന്തതിക

ളിൽ)നിന്നു സത്യനിഷേധം അനുവേഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവിലേക്ക് (അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സത്യപ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ) എന്തൊരു സഹായിക്കുവാൻ ആരാണുള്ളത്? (അപ്പോൾ) 'ഹവരിയ്യൂ'കൾ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികളാകുന്നു, ഞങ്ങൾ അവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാണെന്നു നീ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക,"

മേലുദ്യരിച്ച രണ്ടു വർത്തൻ വചനങ്ങളുടേയും അർത്ഥവും ആശയവും നേർക്കുനേരെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ആർക്കും ബോധ്യപ്പെടും, ഈസാ നബി (അ) സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചത് ആരോടാണെന്നും ഏതു സന്ദർഭത്തിലാണെന്നും അതു മരിച്ചുപോയ പ്രവാചകൻ മാരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നില്ല; ജീവിക്കുന്ന ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളോടുള്ള അഭ്യർത്ഥന മാത്രമായിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

1. ഈസാ(അ) സഹായാഭ്യർത്ഥന നടത്തിയത്, അദ്ദേഹം മതപ്രബോധനത്തിന് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട, അദ്ദേഹത്തിനു പുറവും ജീവിക്കുന്ന ഇസ്രായീൽ സന്തതികളോടായിരുന്നു.
2. ഇസ്രായീൽ സന്തതികളിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ്—ഹവരിയ്യൂകൾ—അതിന്നു മറുപടി പറയുന്നത്. അതായത് അല്ലാഹുവിലേക്ക് താങ്കൾ നടത്തുന്ന സത്യപ്രബോധനത്തിൽ ഞങ്ങൾ താങ്കളുടെ സഹായികളായിട്ടുണ്ടെന്നു.
3. ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു, ഞങ്ങൾ മുസ്ലിം

കളാകുന്നു; അതിന്നു താങ്കൾ സാക്ഷിയാകുന്നു എന്ന അവരുടെ മറുപടി, അവർ (ഹവാരിയ്യുകൾ) മരിച്ചു പോയ അമ്പിയാക്കളോ ഔലിയാക്കളോ അല്ലെന്നും ഈസാ(അ)ന്റെ മുമ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ജനതയായിരുന്നു എന്നും സംശയത്തിനിടമില്ലാത്ത വിധം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ഈസാ(അ) മാത്രമല്ല; എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ഈ നിലക്കുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥന അവരവരുടെ ജനതയോടു നടത്തിയിരുന്നു. അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദുനബി (സ)യും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഈസാ(അ)ന്റെ സഹായികൾ 'ഹവാരിയ്യ'കളായിരുന്നെങ്കിൽ, മുഹമ്മദു(സ)ന്റേതു 'അൻസാറു'കളായിരുന്നു. ഈ വചനം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഇബ്നു കസിർ(റ) പറയുന്നു:

والظاهر انه اراد من انصارى في الدعوة الى الله كما كان النبي ﷺ يقول في موسم الحج قبل ان يهاجر من رجل يؤمنى حتى ابلغ كلام ربي فان قرشا قد منعوني ان ابلغ كلام ربي حتى وجد الانصار فأووه ونصروه وهاجر اليهم فواسرهم ومنعوه من الاساءة والاحمر رضى الله عنهم وارضاهم - ابن كثير ١ - ٣٦٥

“ഇതിൽ നിന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതിതാണ്: ‘ആരാണ് എന്നെ സഹായിക്കുന്നവർ’ എന്ന ഈസാ (അ)ന്റെ ചോദ്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ആരാണ് എന്നെ സഹായിക്കുന്നവർ എന്നാണ്. ഏതു

പോലെയെന്നാൽ, ഹജ്ജ് കാലങ്ങളിൽ, ഹിജ്റ പോകുന്നതിനുമുമ്പ് മുഹമ്മദ് നബി (സ)യും ചോദിച്ചിരുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കുതക്കതായ നൽകുന്നവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോഎന്ന്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഖുറൈശികൾ അതിൽ നിന്നു എന്നെ തടഞ്ഞുകളയുന്നു. അങ്ങനെ, നബി(സ)ക്ക് അൻസാറുകളെ ലഭിച്ചു. അവർ തിരുമേനിക്ക് അഭയവും സഹായവും നൽകി. ശേഷം, അവിടുന്ന് മദീനയിലേക്ക് ഹിജ്റ പോകുകയും ചെയ്തു. അവിടെ അൻസാരികൾ എല്ലാ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും—കറുത്തവരിൽ നിന്നും ചുകന്നവരിൽനിന്നും തിരുമേനിയെ സംരക്ഷിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവരെ അല്ലാഹു തൃപ്തിപ്പെടുകയും അവർക്ക് തൃപ്തിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.” (ഇബ്നു കസീർ.)

ഹജ്ജ് കാലങ്ങളിൽ, ഹജ്ജിനു വരുന്നവരോടു ഇസ്ലാം ദീനിനെ ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചു കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നബി (സ) സഹായമഭ്യർത്ഥിക്കുകയും മദീനാ വാസികൾ സഹായം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതുപോലെയുള്ള ഒരു സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണ് ഈസാ (അ)യും നടത്തിയതെന്നാണ് ഇബ്നു കസീർ (റ) തന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഈ രണ്ടു സഹായാഭ്യർത്ഥനകളും മരിച്ചു പോയവരോടായിരുന്നില്ലെന്നത് സുവിതമാണല്ലോ? എങ്കിൽ, മരിച്ചവരോട് സഹായമർത്ഥിക്കുന്ന ഇസ്കിഗാസക്ക് ഈസാ നബി (അ) ന്റെ ഹവാരിയുൾക്കോടുള്ള ഈ സഹായാഭ്യർത്ഥന ഒരു തെളിവോ ന്യായീകരണമോ ആകുന്നില്ല. ആണെന്നുള്ളവാദം ദുർവ്യാനമാണ് പൂർവ്വകാല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ദുർവ്യാഖ്യാനം.

മുഴുവൻ കഴിവു അല്ലാഹുവിന്നു

“കഴിവുകൾ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമാകുന്നു.”

(ان القوة لله جميعا - البقرة 170)

മുസ്ലിംകൾ മുഴുവൻ സശിരകമ്പം സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു തത്വവും സത്യവുമാണ് ഈ വാക്യം. തീർപ്പായും എല്ലാ കഴിവുകളും അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമാകുന്നു; പക്ഷെ, ഇത് മരിച്ചവർക്കു സഹായിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, അവരോടു സഹായം തേടാമെന്നുമുള്ള ഇസ്ലിഗാസക്ക് തെളിവോ ന്യായീകരണമോ ആകുന്നില്ല. ആകുമെന്നു വാദിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ തത്വത്തെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണ് എങ്ങനെയെന്നാൽ,

“കഴിവുകൾ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്റേതാണ്. സൃഷ്ടികൾക്ക് യാതൊരു കഴിവുമില്ല. പിന്നെ, സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും വെളിപ്പെടുകയെന്ന കഴിവുകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നതാണ്. നോക്കുക; ബാക്ക് വിളിക്കിടയിൽ عَالَمِي (നമസ്കാരത്തിനുവേണ്ടി വരിക) എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, കേൾക്കുന്നവൻ لَا يَسْمَعُ (അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ യാതൊരു കഴിവും ശക്തിയുമില്ല) എന്നു പ്രത്യുത്തരം ചെയ്യൽ സുന്നത്താണല്ലോ? ‘നമസ്കാരത്തിന്നു പള്ളിയിൽ പോകാനുള്ള കഴിവുപോലും സ്വന്തമായി ആർക്കും ഇല്ല’ എന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

“ഇങ്ങനെ, എല്ലാ കഴിവുകളും അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമാണെന്നും സൃഷ്ടികളിലാർക്കും ഒരു കഴിവു മില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവർ, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് സഹായം തേടുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അവർക്ക് അല്ലാഹു നൽകുന്ന കഴിവുകൊണ്ടു സഹായിക്കണമെന്നാണ്. അല്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവരോ മരിച്ചവരോ അവരുടെ സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ കഴിവുകൊണ്ടു സഹായിക്കണമെന്നല്ല. അങ്ങനെ സഹായിക്കാൻ അവർക്ക്—മരിച്ചവർക്കും ജീവിക്കുന്നവർക്കും—കഴിയുകയില്ല. അപ്പോൾ, രോഗ ശാന്തിക്കായി ഡോക്ടറുടെ സഹായം തേടുന്നതും മരിച്ചുപോയ മഹാനാമക്കളെ വിളിച്ചു സഹായം തേടുന്നതും തത്വത്തിൽ ഒരുപോലെയായിത്തീരുന്നു. വാഹനമോടിക്കാൻ ഡ്രൈവറുടെ സഹായം തേടുന്നതും വാഹനാപകടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാൻ ഔലിയാക്കളുടെ സഹായം തേടുന്നതും തുല്യമാണ്. കേസ്സിൽ വിജയിക്കാൻ വക്കീലിന്റെ സഹായം തേടുന്നതും സമമാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കു കൊടുക്കുന്ന കഴിവിൽനിന്നാണ് സഹായം തേടുന്നത്. ഈ കഴിവു മരിച്ചവർക്കും ജീവിക്കുന്നവർക്കും ഒരുപോലെ അല്ലാഹുവാണ് നൽകുന്നത്...” ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു, മരിച്ചവരോടു സഹായമഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന ഇസ്ലാമിസത്തെ ജീവിക്കുന്നവരോടുള്ള സഹായ മഭ്യർത്ഥനയുമായി തുല്യപ്പെടുത്തി ന്യായീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ഈ വിശദീകരണം കേൾക്കുന്ന മുസ്ലിം ബഹുജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കഴിവുകൾ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്നാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു ആരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും, ആരോടു സഹായമഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും തെഹ്റീദിന്നു വിരുദ്ധമല്ല. വിരുദ്ധ

മാണെങ്കിൽ, എല്ലാ സഹായാഭ്യർത്ഥനകളും വിരുദ്ധമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വന്തമായി യാതൊരു കഴിവു. ആർക്കുമില്ലല്ലോ?

ഈ നിലക്ക് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇതിനോടനുബന്ധിച്ചു മറ്റു പല ആശയങ്ങളും ഉടലെടുക്കുന്നു. രോഗശമനത്തിന്നു ഡോക്ടറുടെ സഹായമാവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും വാഹനമോടിക്കാൻ ഡ്രൈവറുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും, കേസ്സിൽ വിജയിക്കാൻ വക്കീലിന്റെ സഹായം തേടുമ്പോഴുമൊന്നും അവരുടെ ജാതിയോ മതമോ ആരും പരിഗണിക്കാറില്ല. അയ്യപ്പൻ ഡോക്ടറോടും കൃഷ്ണൻ ഡ്രൈവറോടും സുബ്രമണ്യൻ വക്കീലിനോടും സഹായം തേടുകയും അപ്പപ്പോൾ അല്ലാഹു അവർക്കു കൊടുക്കുന്ന കഴിവുകൊണ്ട് അവർ സഹായിക്കുകയുമാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്? എങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട്, മരിച്ചവർക്കും അപ്പപ്പോൾ അല്ലാഹു കൊടുക്കുന്ന കഴിവിൽനിന്നു സഹായം ചോദിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ജാതിയും മതവുമൊക്കെ പരിഗണിക്കണം? മുഹ്യിദ്ദീൻ ഗൈബിനേയും ബദ്റീങ്ങളേയും നാഗൂർ ആണ്ടവരേയും സഹായത്തിന്നു വിളിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ശബരിമല അയ്യപ്പനേയും ഗുരുവായൂരപ്പനേയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതിയേയും എന്തുകൊണ്ട് സഹായത്തിന്നു വിളിച്ചുകൂടാ? നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും അവർക്കുവേണ്ടിയും എന്തുകൊണ്ട് നടത്തിക്കൂടാ? (തീർപ്പായും ഒരുവിഭാഗം മുസ്ലിംകൾ മരിച്ചവരോടു സഹായം ചോദിക്കുന്നതിലും ജാതിയും മതവും പരിഗണിക്കാത്ത ഒരുവസ്ഥ ഇന്നു സംജാതമായിട്ടുണ്ട്. പ്രസവിക്കാത്ത സ്ത്രീകൾ പ്രസവിക്കുന്നതിനും മറ്റാരുമൊന്നും സൂക്ഷ്മപ്പെടുന്നതിനും, ജോലി

ലഭിക്കുന്നതിനും കാഴ്ചശക്തിയും സംസാരശേഷി സിദ്ധിക്കുന്നതിനും മറ്റും മമ്പുറത്തും മുന്നമ്പത്തും ഭീമാ പള്ളിയിലുമൊക്കെ നേർച്ച നേരുകയും സിയാറത്തു നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ശബരി മലയിൽ പോയി ശരണം വിളിക്കുകയും ഗുരുവായൂരിൽ തുലാഭാരം നടത്തുകയുമൊക്കെ ചെയ്യാനവർ കൊല്ലത്തോറും വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. മരിച്ചവർക്കും ജീവിച്ചവർക്കും കഴിവു കൊടുക്കുന്നത് അല്ലാഹുവാകുന്നു. ആ കഴിവു കൊടുക്കുന്നതിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ ജാതി മതഭേദമൊന്നും അല്ലാഹു പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ മരിച്ചവർക്കിടയിലും ജാതിയും മതവും പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ലല്ലോ?)

മറ്റൊരു തെളിവു കൂടി ഇതിനുണ്ട്;- ബദറിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട മക്കാ മുശ്റിക്കുകളിലെ നേതാക്കൾമാർ, ഖലീബ് എന്ന പൊട്ടക്കിണററിൽ കുഴിച്ചു മൂടപ്പെട്ടു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞ ശേഷം നബി(സ) അവരോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞകാര്യങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വഹാബത്തിനേക്കാൾ നന്നായും വ്യക്തമായും കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മരണപ്പെട്ടവർ ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടേയും കഠിന ശത്രുക്കളായാൽ പോലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ വിളിയും അപേക്ഷയും കേൾക്കുമെന്നതിനുതെളിവല്ലേ? അപ്പോൾ, ഇസ്ലാമിനോടും മുസ്ലികളോടും ശത്രുത്വമുണ്ടെന്നുതെളിയിക്കപ്പെടാത്ത അയ്യപ്പനും ഗുരുവായൂരപ്പനും ഭഗവതിക്കും അല്ലാഹുവിൽനിന്നു കഴിവു ലഭിക്കാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്.

[പശ്നം ഇവിടെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല. കല്പകഥ് കാഞ്ഞിരം മുതൽ മുളളു മുരടു മുർഖൻ പാമ്പ്

വരെയുള്ള സർവ്വമാനവസ്തുക്കൾക്കും ഈ കഴിവുണ്ടാകാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 'സ്വന്തമായി ഒരു കഴിവും ഒരു സൃഷ്ടിക്കുമില്ല എന്ന തത്വപ്രകാരം മനുഷ്യരും കല്ലും മരവും കഴിവില്ലായ്മയിൽ സമമായിത്തീരുന്നു. ആർക്കുമില്ല ഒരു കഴിവും. പിന്നെ, അല്ലാഹു ഇച്ഛിക്കുന്നവർക്ക് അപ്പപ്പോൾ അവൻ കഴിവു നൽകുകയാണ്. അത് ആർക്കും ഏതിനും എപ്പോഴും നൽകാവുന്നതുമാണ്!

ഏകദൈവ വിശ്വാസികളുടെ നേതാവും അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രവുമായ ഇബ്രാഹിം (അ) നെ ചുട്ടുകരിക്കാൻ ശത്രുക്കൾ കൂട്ടിയ തീകുണ്ഡത്തിലേക്ക് പലരും വിറക് നേർച്ചയ്ക്കിയിരുന്നുവത്രെ - അവരുടെ പലമുറാദുകളും ഫാസിലാകാൻ, തദ്ഫലമായി പലഗർഭിണികൾക്കും സുഖപ്രസവവും ഇഷ്ടകാര്യ സിദ്ധിയും മറ്റും ഉണ്ടായതായി ചില ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ഇതുകൂടി ചേർത്തി വായിക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ ചിത്രം പൂർണ്ണമായിത്തീരുന്നു.

“കഴിവു മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമാണ് എന്ന തത്വത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥവും വിവക്ഷയും എന്താണെന്ന് നമുക്ക് വിശകലനം ചെയ്യാം.

പ്രപഞ്ചമഖിലവും സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഏകനായ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. എല്ലാ കഴിവും അവനു തന്നെയാകുന്നു. എല്ലാം അറിയുന്നവനും കാണുന്നവനും കേൾക്കുന്നവനും നിയന്ത്രിക്കുന്നവനും അവൻ തന്നെ. **قَدِيرٌ قَدِيرٌ** (അല്ലാഹു എല്ലാറ്റിനും കഴിവുള്ളവൻകൂടുന്നു)

കണ്ണിശമായ ചില വ്യവസ്ഥകളോടും നിയന്ത്രണങ്ങളോടും കൂടിയാണ് പ്രപഞ്ചത്തെ അവൻ സൃഷ്ടിച്ചത്. അതിലെ ഓരോ വസ്തുവിന്നും അവയുടെ നിലനിലപ്പിന്നും വളർച്ചക്കുമാവശ്യമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കാലേക്കൂട്ടി തന്നെ അവൻ ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. വിവിധ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള ജീവിജാലങ്ങൾ, അവയുടെ വിവിധങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യാൻ പഠനിയ ശരീര ഘടനയും, അവയവങ്ങളും. ആഹാരം സമ്പാദിക്കാനുള്ള വീഴ്ചിന മാർഗ്ഗങ്ങൾ, വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കഴിവുകളും പ്രാപ്തികളും.....എല്ലാം വളരെ മുൻകൂട്ടി തന്നെ അവൻ ആസൂത്രണം ചെയ്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അന്യൂനവും അങ്ങേയറ്റം മെച്ചപ്പെട്ടതുമത്ര അവന്റെ സൃഷ്ടിപ്പും സംവിധാനവുമെല്ലാം (الذى احسن كل شئ خلقه) (അവൻ സൃഷ്ടിച്ച എല്ലാറ്റിനേയും ഏറ്റവും നല്ല നിലക്കു മെച്ചപ്പെടുത്തിയവനത്ര അവൻ)

الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ (الاعلى)

(സൃഷ്ടിക്കുകയും എന്നിട്ട് അത് അന്യൂനമാക്കുകയും, എല്ലാം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി മാർഗ്ഗം ദർശനം നടത്തുകയും ചെയ്തവൻ)

رَبَّنَا الَّذِي اَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقًا ثُمَّ هَدَىٰ (ط)

(ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും സൃഷ്ടിപ്പു നൽകുകയും അനന്തരം സൃഷ്ടിപ്പിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് പുലരുവാനും വളരുവാനും മാർഗ്ഗം ദർശനം നൽകുകയും ചെയ്തവനാകുന്നു.)

ഈ നിലക്ക് സൃഷ്ടികളിൽ ഓരോ വസ്തുവിനും അവയുടെതായ പ്രത്യേക ആകൃതികളും സ്വഭാവങ്ങളും കഴിവും ശക്തിയും പ്രവർത്തനരംഗവും സൃഷ്ടാവായ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് ഉറുമ്പു മുതൽ ആനവരെയുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രകൃതി സ്വഭാവങ്ങളും കഴിവുകളും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ അറിഞ്ഞും വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടുമാണ് ഓരോ വസ്തുവിനോടുമുള്ള എല്ലാ പെരുമാറ്റങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും രൂപപ്പെടുന്നത്. ഉറുമ്പിനും കുതിരയുടെ ശക്തികൊടുക്കാൻ അല്ലാഹുവിനു കഴിയും എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ആരും സവാരി ചെയ്യാൻ ഉറുമ്പിനെ സമീപിക്കാറില്ല. 'ആട്ടിനെ തടിപിടിപ്പിക്കാനും ആനയെ പാലുകുറക്കാനും വളർത്താറുമില്ല. അതുപോലെ ഡ്രൈവറെ ചികിൽസിക്കാനും, ഡോക്ടറെ കേസ് വാദിക്കാനും ഏൽപ്പിക്കാറില്ല. അഗ്നിക്ക് കരിക്കാനുള്ള കഴിവും വെള്ളത്തിനു ശീതീകരിക്കാനുള്ള കഴിവും അപ്പപ്പോൾ അല്ലാഹു നൽകുകയാണെന്ന ധാരണയിൽ തണുപ്പിനുവേണ്ടി അഗ്നിയേയോ ചൂടിനുവേണ്ടി വെള്ളത്തേയോ ഉപയോഗിച്ചു നോക്കാറില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഓരോന്നിനും അതിന്റെതായ ഗുണവും കഴിവും നൽകിയാണ് അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചത്. സൃഷ്ടിപ്പിലുള്ള ആ കഴിവും ഗുണങ്ങളും മാറിമാറി ഒരു വസ്തുവിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറില്ല. തെങ്ങിൽ തേങ്ങയും കമുങ്ങിൽ അടയ്ക്കയും, പിലാവിൽ ചക്കയും മാവിൽ മാങ്ങയും തന്നെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. ഈ കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന പല പ്രസ്താവനകളും പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ കാണാം.

وجعل القمر فيهن نورا وجعل الشمس سراجا (نوح)

(ആകാശങ്ങളിൽ പ്രകാശമായി ചന്ദ്രനേയും വിളക്കായി സൂര്യനേയും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത് അവനാകുന്നു.)

هو الذى جعل الشمس ضياء والقمر نورا وقدّره منازل

تعليموا عدد السنين والحساب * (يونس)

(സൂര്യനെ വെളിച്ചമായും ചന്ദ്രനെ പ്രകാശമായും നിശ്ചയിച്ചതു അവനാകുന്നു. അതിനു(ചന്ദ്രൻ) പലതാവളങ്ങളും അവൻ കണക്കാക്കി. കൊല്ലങ്ങളുടെ എണ്ണവും കണക്കും നിങ്ങളറിയാൻ വേണ്ടിയാണെന്നെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്). ഇങ്ങനെ ഓരോ വസ്തുവിനും പ്രത്യേകം കഴിവുകളും പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളും കർമ്മ ബാധ്യതകളും അവൻ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ആ ഓരോ വസ്തുവിനേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി മനുഷ്യനിവിടെ ജീവിക്കുന്നു.

هو الذى خلق لكم ما فى الارض جميعا (البقرة)

(ഭൂമിയിലുള്ള സർവ്വവും നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചത് അവനാകുന്നു.) രോഗശമനത്തിന്നു പലതരം, ഔഷധങ്ങളും ആഹാരത്തിന്ന് പലതരം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും ദാഹശമനത്തിന്നു പാനീയങ്ങളുമല്ലാതെ മറിച്ചുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥിതി പ്രായോഗികമായിരിക്കയില്ല; എന്നു മാത്രവുമല്ല, അതു അങ്ങേയറ്റം അപകരവുമായിരിക്കും.

പരമ്പരാഗതമായി, അനുഭവങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യനു ബോധ്യപ്പെട്ട ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്നനുസൃതമായി തന്നെയാണു പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലെയും തിരുസുന്നത്തിന്റേയും വിവരണവും. അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിവൽ ജമാഅത്തിലെ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും ഇക്കാര്യം ഉന്നിപറയുകയും ചെയ്യുന്നു. “അഖായിദുന്നസഫീ”യിലെ അടിസ്ഥാന പാഠം തന്നെ ഇതാണു:

حقائق الأشياء ثابتة والعلم بها متحقق

“വസ്തുക്കളുടെ അടിസ്ഥാന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ സുസ്ഥിരങ്ങളും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു യാഥാർത്ഥ്യവുമാകുന്നു.”

അപ്പോൾ, ഒരോ വസ്തുവിന്നും അതിന്റേതായ കഴിവുകളും പ്രത്യേകതകളും അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ടു. ആ നിലക്ക് അവയുമായി ഇടപെടുന്നതും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാകഴിവും അല്ലാഹുവിനാണെന്ന വിശ്വാസത്തെ നിഷേധിക്കലല്ല; മറിച്ച്, സ്ഥിരപ്പെടുത്തലാണ്. എന്തെന്നാൽ, ആ വ്യവസ്ഥക്കേതിരായി പദാർത്ഥങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് ആപൽക്കരമായിരിക്കും. ഇനി, സൃഷ്ടിപ്പിലുള്ള ഈ കഴിവുകൾക്കപ്പുറം ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിൽ വല്ല ദിവ്യശക്തിയുമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ വിശ്വാസം ഇസ്ലാമിന്റെ തൗഹീദിനെ നിഷേധിക്കുകയും ശിർക്കിൽ (ബഹുദൈവ വിശ്വാസം) എത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമവും ശ്രേഷ്ഠമാണ് മനുഷ്യൻ.

ولقد كرّمنا بنى آدم - (الاسراء)

(ആദം സന്തതികളെ നാം ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നു) എന്നാണു അല്ലാഹു പറയുന്നത്. ശ്രേഷ്ഠരായ ഈ വർഗ്ഗത്തിന്നു ചില വിശേഷ കഴിവുകളും ശക്തികളും അവൻ പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

قل هو الذى انشأكم وجعل لكم السمع والابصار والافئدة
قليلًا ما تشكرون (الملك)

(പറയുക . നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചവനും നിങ്ങൾക്ക് കേൾവിയും കാഴ്ചയും ഹൃദയങ്ങളും നൽകിയവനും അവനത്രേ. വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ നിങ്ങൾ നന്ദികാണിക്കുന്നുള്ളൂ.)

الم نجعل له عينين، ولسانا وشفتين، وهدينا النجدين (البلد)

(അവന്നും മനുഷ്യനും നാം രണ്ടു കണ്ണുകളും ഒരു നാവും രണ്ടു ചുണ്ടുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തില്ലയോ? ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവന്നു നാം കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.)

نحن خلقناهم وشددنا أسرهم (الانسان)

(നാമാണ് അവരെ സൃഷ്ടിച്ചതും അവരുടെ ശരീരഘടനയെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയതും.)

اننا خلقنا الانسان من نطفة امشاج نبليه فجعلناه سميعا بصيرا

اننا هديناه السبيل اما شاكرا واما كفوورا (الانسان)

(മിശ്രിതമായ രേതസുകണ്ഠത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ നാം സൃഷ്ടിച്ചു. അവനെ നാം പരീക്ഷിക്കുന്നു. എന്നിട്ടവനെ നാം കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനും മാക്കി. അവനു നാം മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തു. ഒന്നുകിൽ അവൻ നന്ദിയുള്ളവനായിത്തീരും, അല്ലെങ്കിൽ നന്ദി കെട്ടവനായിത്തീരും.) ഇങ്ങനെ എണ്ണമറ്റ കഴിവുകളും അനുഗ്രഹങ്ങളും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുകയാണ്.

وَان تَعْبُدُوا اللَّهَ لَا تَحْوَ حَا (ابراهيم)

(അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ എണ്ണി തിട്ടപ്പെടുത്താൻ നിങ്ങൾക്ക് സാധ്യമല്ല.) സൃഷ്ടിപ്പിൽ ലഭിക്കുന്ന ഈ കഴിവുകൾ പ്രയോഗിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനുമാണ്. ആ കഴിവുകൾ അവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലും സ്വാധീനത്തിലും സീമിതപ്പെടുന്നു. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അന്യോന്യം സഹായിക്കാനും സഹായിക്കാതിരിക്കാനും ഉപദ്രവിക്കാനും ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കാനും അവന്നുകഴിയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നല്ലകാര്യങ്ങളിൽ അന്യോന്യം സഹായിക്കുവാനും ചീത്ത കാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാതിരിക്കാനും അല്ലാഹു ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ (المائدة)

(നന്മക്കും ഭക്തിക്കും വേണ്ടി നിങ്ങൾ പരസ്പരം സഹായിക്കുക; എന്നാൽ, കുറ്റത്തിലും അധിക്രമത്തിലും പരസ്പരം സഹായിക്കുകയുമാരുത്.)

മനുഷ്യന്റെ അധീനത്തിൽപെട്ട കഴിവുകളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സഹായങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രവർത്തനരാഹിത്യങ്ങളും മനുഷ്യലോകത്തു എന്നും നടന്നുവരുന്നതായി കാണുന്നു. നാനാതരം സഹായങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി അവർ പരസ്പരം ആവശ്യപ്പെടുകയും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽജമാഅത്തിന്റെ സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ ഇത്തരം കഴിവുകൾക്കും അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തലുകൾക്കും (الاجيال، بكي) (തെരഞ്ഞെടുക്കലും പ്രവൃത്തിക്കലും) എന്നു പറയുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഈ കഴിവിൽ അവനു സ്വാധീനവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടു എന്നനിലക്കാണ് നന്മചെയ്യുവാൻ അല്ലഹു അവനോടു കല്പിക്കുന്നതും തിന്മചെയ്യരുതെന്ന് വിരോധിക്കുന്നതും. നന്മകൾക്ക് പ്രതിഫലവും തിന്മകൾക്ക് ശിക്ഷയും നല്കുന്നതും. എന്നാൽ മരണത്തോടെ ഈ കഴിവുകൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. അഥവാ, ഈ കഴിവ് നഷ്ടപ്പെടലാകുന്നു മരണം. അതുകൊണ്ടു മരിച്ചവരോടു കല്പിക്കുകയോ വിരോധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മത കല്പനകൾ പാലിക്കാൻ അവർ ബാധ്യസ്ഥരാകുന്നില്ല. അന്യരെ സഹായിക്കാനോ സഹായിക്കാതിരിക്കാനോ അവർക്ക് സാധ്യമല്ല. സഹായത്തിനുള്ള വിളി അവർ കേൾക്കുകയില്ല. ദുരിതങ്ങൾ അവർ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു സഹായത്തിന്നോ രക്ഷയ്ക്കോ മറ്റുവല്ലതിന്നോ അവരെ വിളിക്കുന്നതു നിരർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. ഇനി ദിവ്യരായ വല്ല ശക്തിയും അവരിലുണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തോടു കൂടിയാണ് വിളിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമായ ശിർക്കുമായിത്തീരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യരടക്കമുള്ള എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും നല്കപ്പെട്ടിട്ടു

ഉള്ള കഴിവുകൾക്ക് ഒരു വ്യവസ്ഥയും പരിധിയുമുണ്ട്. ആ വ്യവസ്ഥക്കും പരിധിക്കുമപ്പുറം അവയെ സമീപിക്കുന്നത് ഒന്നുകിൽ നിരർത്ഥമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ശീർക്കിൽ ചെന്നെത്തുന്ന വഴികേടാണ്.

മനുഷ്യനു നൽകപ്പെട്ട കഴിവുകൾ ഏതൊക്കെയാണെന്നു ഗ്രഹിച്ചാൽ അവനുനൽകപ്പെടാത്ത കഴിവുകൾ, അഥവാ മനുഷ്യ കഴിവിന്നധീതമായ കഴിവുകൾ ഏതൊക്കെയാണെന്നു എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

സൃഷ്ടികളിൽ ഉത്തമരും ശ്രേഷ്ഠരുമാണ് മനുഷ്യരെന്ന് നാം പറഞ്ഞു. മനുഷ്യരിൽ ശ്രേഷ്ഠരാണ് പ്രവാചകന്മാർ. പ്രവാചകരിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠൻ അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദു നബി (സ) യുമാകുന്നു. പക്ഷെ, മനുഷ്യകഴിവിന്നധീതമായ ഒരു കഴിവ് പ്രവാചകന്മാർക്കോ മുഹമ്മദു നബി(സ)ക്കുപോലുമോ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യം അസന്നിഗ്ദ്ധമായി ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നതു കാണാം.

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَا إِلَهُكَمَّ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ (الكهف)

(നബി പറയുക—ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാകുന്നു. എന്നിക്ക് ബോധനം നൽകപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്നു മാത്രം. തീർച്ചയായും നിങ്ങളുടെ ആരാധ്യൻ ഏകൻ മാത്രമാണ്.)

മനുഷ്യകഴിവിന്നധീതമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നബി (സ) യോടാവശ്യപ്പെട്ട മുശ്റിക്കുകളോടു പറയാൻ അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

قل سبحان ربّي هل كنت الا بشرا رسولا (الاسراء)

(നബീ പറയുക — എന്റെ രക്ഷിതാവ് പരിശുദ്ധനാകുന്നു. ഞാൻ ദൈവദൂതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാകുന്നു.) അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽജമാഅത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തവും ഇതുതന്നെയാണ്. പ്രവാചകർപോലും, മനുഷ്യകഴിവിന്നധീനമായ അഭ്യശ്ശകാര്യങ്ങൾ അറിയുമെന്നു കരുതാവതല്ല എന്നും, അഭ്യശ്ശകാര്യങ്ങൾ അറിയാനുള്ള കഴിവു അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമാണെന്നും ‘ശറഹുൽ അഖാഇദി’ൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (പേ : 150) അന്ത്യനാൾ എന്നാണെന്നു നബീ(സ)യോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ മറുപടി പറയാൻ അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു: (الاعراف) قل انما علمها عند ربّي (പറയുക — അതുസംബന്ധിച്ചുള്ള അറിവ് എന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ മാത്രമാണ്.)

قل لا اقول لكم عندى خزائن الله ولا اعلم الغيب ولا اقول كم انتى ملك ان اتبع الا ما يوحى الى — (الانعام)

(പറയുക — അല്ലാഹുവിന്റെ വജനാവുകൾ എന്റെ അധീനത്തിലാണെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു മലക്കാണെന്നും വാദിക്കുന്നില്ല. എന്നിക്ക് ബോധനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ അനുസരിക്കുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്.)

ولو كنت اعلم الغيب لاستكثرت من الخير وما مسنى السوء
ان انا الا نذير وبشير لقوم يؤمنون (الاعراف)

(അഭ്യർത്ഥകാരുടെ ഞാൻ അറിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ, തീർപ്പായും ഞാൻ നന്മകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും തിന്മകൾ എന്നെ തീണ്ടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഞാൻ, വിശ്വസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവനും സത്യനിഷേധികൾക്ക് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നവനും മാത്രമാകുന്നു.)

അപ്പോൾ പ്രവാചകരിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ മുഹമ്മദു നബി(സ)മിന്നുപോലും മനുഷ്യാധീനമായ യാതൊരു കഴിവും സ്വന്തം അധീനത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നു.

പ്രവാചകന്മാരുടെ അമാനുഷിക കഴിവുകൾ

പ്രവാചകന്മാർ മനുഷ്യകഴിവിന്നധീനമായ പല അൽഭുത കൃത്യങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, അവരുടെ കഴിവിലും അധീനത്തിലും പെട്ട കാര്യങ്ങളായിരുന്നില്ല അത്. എന്നാലും അതിന്റെ മറവിൽ ഇസ്തിഗ്നാസയെ ന്യായീകരിക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിക്കുന്നു! അതുകൊണ്ടു, ആ അൽഭുത കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അല്പമൊന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണ്.

ഈസാ(അ) മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിച്ചു; അന്ധന്മാർക്ക് കാഴ്ചശക്തി നൽകി; വെള്ളപ്പാമ്പുരോഗം സുഖപ്പെടുത്തി; കളിമൺ പാവകൾക്ക് ജീവൻ നൽകി. മൂസാ(അ) ഒരു കല്ലിലിടിച്ചു പന്ത്രണ്ടു ഉറവുകളുണ്ടാക്കി; വടികൊണ്ടിപ്പോ ചെങ്കടൽ പിളർന്നു തന്നെയും.

അനുയായികളെയും രക്തപ്പെടുത്തി. വടി പാമ്പാക്കുകയും കൈ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ, കേടില്ലാത്ത കപ്പൽ പിടിച്ചെടുക്കപ്പെടുമെന്നും, സുമുഖനായ മകൻ മാതാപിതാക്കളെ വഴിതെറ്റിക്കാനിടയാകുമെന്നും, പൊളിഞ്ഞു വീഴാറായ മതിലിനുള്ളിൽ അനാഥകൾക്കായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിധിയുണ്ടെന്നുമൊക്കെ ഖിസ്ർ(അ) മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കി. ഇങ്ങനെയെല്ലാമുള്ള ധാരാളം അമാനുഷിക കഴിവുകളുള്ളവരാണ് അമ്പിയാക്കൾ: അവർ അദ്യുശ്യ കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവുമായി അടുത്തവർക്ക് അമാനുഷികമായ കഴിവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഏകിൽ അവരെ നമുക്ക് സഹായത്തിനും രക്ഷക്കും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാം. അവർക്കു സഹായിക്കാനും രക്ഷിക്കാനും കഴിയും എന്നിങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാർ ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

പ്രവാചകന്മാരിൽനിന്നുണ്ടായ മുൽജിസത്തുകൾ മുസ്ലിംകളിൽ ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. നിഷേധിക്കാൻ സാധ്യവുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മേലുട്യരിച്ചതും അല്ലാത്തതുമായ വളരെയധികം മുൽജിസത്തുകളെക്കുറിച്ചു പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലും പ്രബലമായ ഹദീസുകളിലും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെടുന്ന അമാനുഷിക കഴിവുകൾക്ക് 'മുൽജിസത്ത്' എന്ന പ്രയോഗം ഖുർആനിലില്ല. പകരം 'അൽ ആയാത്ത്' (الآيات) എന്നാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ, തെളിവുകൾ, ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്നൊക്കെയാണ് 'ആയത്തി'ന്റെ

പദാർത്ഥം.. അതുവരെയും ജനങ്ങളോടൊപ്പം സാധാരണ ജീവിതം കഴിച്ചുപോന്ന ഒരു വ്യക്തി അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിന്നു ലക്ഷ്യവും ദൃഷ്ടാന്തവുമായിട്ടാണ് അവർക്ക് മുഹ്ജിസത്തുകൾ നൽകപ്പെടുന്നത്. താൻ ദൈവഭൂതനായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു പ്രവാചകനുതന്നെയും, മറ്റുള്ളവർക്കു പൊതുവിലും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കാനും ബോധ്യപ്പെടാനും അതാവശ്യവുമാണ്. പക്ഷെ, ഇത് പ്രവാചകന്റെ മാനുഷികമായ മറ്റു കഴിവുകൾപോലെ യഥേഷ്ടം പ്രയോഗിക്കാനോ കാണിച്ചുകൊടുക്കാനോ സാധിക്കുന്ന കഴിവുകളല്ല. ഓരോ ജനതയും അവരവരുടെ പ്രവാചകന്മാരോടു പല മുഹ്ജിസത്തുകൾക്ക് വേണ്ടിയും നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അതു തങ്ങളുടെ കഴിവിലും അധീനത്തിലും പെട്ട കാര്യമല്ലെന്നായിരുന്നു പ്രവാചകന്മാർ നൽകിയ മറുപടി.

قُلْ إِنَّمَا آتَايْتُكُمْ الْإِسْلَامَ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ (٤٩ ثَوَات)

“പറയുക, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മുഴുവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു. ഞാൻ, വ്യക്തമായ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്നവൻ മാത്രമാണ്” എന്നു പറയാൻ അല്ലാഹു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇരിക്കുക, നടക്കുക, സംസാരിക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തികൾപോലെ ഒരു പ്രവാചകനു മുഹ്ജിസത്തുകൾ കാണിക്കുക സാധ്യമല്ല. ജനങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും, പ്രവാചകൻപോലും അങ്ങേയറ്റം ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ

പോലും സ്വന്തം നിലക്ക് വല്ല മുള്ജിസത്തും കൊണ്ടു വരാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

وما كان لرسول ان يأتي بآية الا باذن الله لكل اجل كتاب
(الرعد)

അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടിയല്ലാതെ വല്ല ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടുവരിക ഒരു പ്രവാചകനും സാധ്യമല്ല. എല്ലാ അവധിക്കും ഒരു നിശ്ചിത രേഖയുണ്ടു്. മുള്ജിസത്തു് എപ്പോൾ, എവിടെ, ഏതു്നിലക്ക് കാണിക്കണമെന്നൊക്കെ തീരുമാനിക്കുന്നതു് അല്ലാഹുവാകുന്നു. വ്യക്തവും ശക്തവുമായ ചില വ്യവസ്ഥകളും അടിസ്ഥാനങ്ങളുമനുസരിച്ചാണ് അല്ലാഹു മുള്ജിസത്തുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. എന്നല്ലാമാണ് ഈ ഖുർആൻ വചനം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്.

തങ്ങളിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ പ്രവാചകന്മാർതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയില്ല. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടി നിലത്തിടാൻ അല്ലാഹു മൂസാ(അ)നോടു കൽപിച്ചു. അദ്ദേഹം വടി നിലത്തിട്ടു. അതൊരു സർപ്പമായി മാറി. അതുകണ്ടു മൂസ (അ) ഭയപ്പെടുകയും ഓടാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. (അൽഖസസ് : 31) തനിക്ക് നൽകപ്പെട്ട മുള്ജിസത്തിനെക്കുറിച്ചു മൂസാ(അ)നു തന്നെ യാതൊരു വിവരവും മുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ ഈ സംഭവം കാണിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ, മുമ്പിൽ അലയടിക്കുന്ന ചെങ്കടൽ, പിമ്പിൽ ആർത്തിരമ്പുന്ന ഫറോവയും പട്ടാളവും. മദ്യത്തിൽ പരിമേ ചിത്തരായി മൂസാ(അ)യും അനുയായികളും. ഈ സന്നിഗ്ദ ഘട്ടത്തിൽ ഞന്റെ കയ്യിൽ

ലുള്ള വടികൊണ്ടു കടലിലടിച്ചാൽ, കടൽ പിളരുമെന്നും തനിക്കും കൂട്ടുകാർക്കും രക്ഷപ്പെടാമെന്നും ഫറോവയും സൈന്യവും മുന്നിക്കൊല്ലപ്പെടുമെന്നും മൂസാ(അ) മിന്നു അറിയാമായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, അല്ലാഹു കൽപിച്ചു - നിന്റെ വടികൊണ്ടു കടലിലടിക്കുക - മൂസാ (അ) അടിച്ചു. കടൽ പിളർന്നു, അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു, ശത്രുക്കൾ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മുഹ്ജിസത്തുകൾ, പ്രവാചകന്മാരുടെ സ്വന്തം കഴിവിലും സ്വാധീനത്തിലും പെട്ടതായിരുന്നില്ലെന്നതിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണിത്. എല്ലാ മുഹ്ജിസത്തുകളുടെ സ്മിതിയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു.

“മനുഷ്യകഴിവിന്നധീതമായ കാര്യങ്ങൾ, അഥവാ അതുപോലെ മറെറാന്നു കൊണ്ടുവരാൻ മനുഷ്യനെ അശക്തനാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ” എന്നാണു മുഹ്ജിസത്തിന്നു പണ്ഡിതന്മാർ നൽകുന്ന നിർവ്വചനം.

المعجزة امر خارق للعادة يجزى البشر عن ان يأتي بمثله (المنجد)

സാധാരണക്ക് വിപരീതമായ കാര്യങ്ങൾ, അതുപോലെ മറെറാന്നു കൊണ്ടുവരാൻ മനുഷ്യനെ അതു അശക്തനാക്കുന്നു-ഇതാണ് മുഹ്ജിസത്ത് (മുൻജിദ്)

معجزة النبي ﷺ ما اعجز به الخصم عند التحدي والهاء للميافة (قاموس)

“നബി(സ)യുടെ മുഹ്ജിസത്ത്, അതിനെ എതിരിടുന്നതിൽനിന്നും ശത്രുക്കളെ അശക്തമാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് മുഹ്ജിസത്ത് എന്നതിലെ അവസ്ഥനത്തെ

‘ഹാഉ’ (തുൻ) ആധികൃതനെ കുറിക്കുന്നു” (ഖാമൂസ)
 المعجزة مأخوذة من العجز الذى هو ضد القدرة وفى التحقيق
 المعجز فاعل المعجز فى غيره وهو الله سبحانه وسميت دلالات
 صدق الانبياء واعلام الرسل معجزة لعجز المرسل اليهم عن
 معارضتهم بثلاثها والهاء فيها اما للمبالغة كعلامة ونسابة واما ان
 يكون صفة لمخدوف كاية وعلامة ذكره الطيبي (مرقات 5 - 439)

“കഴിവിന്നു വിപരീതമായ കഴിവുകേടിൽനിന്നു
 ഉള്ളതാണ് മുഹ്ജിസത്ത്. എന്നാൽ, പ്രവാചകൻമാർ
 ക്ക് അവരുടെ സത്യസന്ധതക്ക് സാക്ഷ്യമായി നൽകി
 കപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്ക് മുഹ്ജിസത്ത് എന്നു പേര്
 വരാൻ കാരണം. അതുപോലെയുള്ള മറ്റൊന്നു കൊ
 ണ്ടുവന്നു പ്രവാചകൻമാരെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ
 നിന്നു അവരുടെ ജനങ്ങളെ അവശതമാക്കുന്നു
 എന്നതാണ്. മുഹ്ജിസത്തിലെ അവസാനത്തെ ‘ഹാഉ’
 (തുൻ) ‘അല്ലാമിൽ’ ‘അല്ലാമത്ത്’ പോലെ, ‘നസ്സാബി’
 ന് ‘നസ്സാബത്ത്’ പോലെ ആധികൃത കുറിക്കാനുള്ളതാ
 കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ‘ആയത്തി’
 ന്റെ വിശേഷണമാണ്. (അത്തപീബി, മിർഖാത്ത്
 5 - 439)

അപ്പോൾ സർവ്വമനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ അശ
 ക്തരാക്കുന്ന ദൈവിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ് മുഹ്ജിസ
 ത്ത്, ആ നിലക്ക് അതിലെ ‘ഹാഉ’ ആധികൃതനെ കു
 റിക്കാനുള്ളതാണ് എന്ന അഭിപ്രായമാണ് കൂടുതൽ
 അഭികാമ്യം. ഖാമൂസിൽ അങ്ങനെയാണ് നിർവ്വചനം
 വന്നിട്ടുള്ളതും.

ഇവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവും മനുഷ്യന്റെ കഴിവും ശരിക്കും വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ കഴിവിൽപെടാത്ത, പൂർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം കഴിവിൽപെട്ട കാര്യമാണ് മുഹ്ജിസത്ത് എന്നതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ യാതൊരഭിപ്രായ വ്യത്യാസവുമില്ല. വ്യത്യസ്തമായ ഈ രണ്ടുതരം കഴിവുകളെ പൂർവ്വ പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ആനിലക്ക് തന്നെ വേർതിരിച്ചുകാണുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, പിൽക്കാലത്ത് ചില പണ്ഡിതന്മാർ, കഴിവുകൾക്കിടയിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം നിഷേധിക്കുകയും എല്ലാ കഴിവുകളും അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമേയുള്ളുവെന്നും; മറ്റൊർക്കും ഒരു കഴിവുമില്ലെന്നും സ്ഥാപിച്ചു മരിച്ചവരും ജീവിക്കുന്നവരും തുല്യരാണെന്ന് വാദിക്കുകയും അതിന്റെ മറവിൽ ഇസ്തിഗാസയെ ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തീ കത്തിക്കുവാനും കെടുത്തുവാനും പ്രവാചകന്മാർക്കും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും കഴിവുണ്ട്. ഇതു മനുഷ്യ കഴിവിൽപെട്ടതാണ്. എന്നാൽ ഭൗതികമായ യാതൊരു മാധ്യമങ്ങളുമില്ലാതെ തീ തണുപ്പാക്കി മാറ്റാനുള്ള കഴിവ് അല്ലാഹുവിന്നു മാത്രമുള്ളതാണ്. ഇബ്രാഹീം (അ)ലൂടെ വെളിപ്പെട്ട ഒരു മുഹ്ജിസത്തു അതായിരുന്നു. അതുപോലെ സമുദ്രം അധീനപ്പെടുത്തുവാനും അതിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാനും മൽസ്യബന്ധനം നടത്താനുമൊക്കെയുള്ള കഴിവ് മനുഷ്യർക്കുണ്ട്. അവന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിൽ നിക്ഷിപ്തമായതാണ് ആ കഴിവ്. എന്നാൽ പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷത്തിൽ ഒരു വടികൊണ്ടടിച്ചു സമുദ്രത്തെ രണ്ടായി പിളർത്താനും മധ്യത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു രക്ഷപ്പെടാനുമുള്ള കഴി

വ് അല്ലാഹുവിന്റേതു മാത്രമാണ്. മൂസാ (അ)ലൂടെ വെളിപ്പെട്ട ഒരു മുഹ്ജിസത്ത് അതായിരുന്നു. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന, വിജ്ഞാനങ്ങളും തത്വങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും. എന്നും മനുഷ്യനതു ചെയ്തുവരികയും ചെയ്യുന്നു. അതേ അവസരം പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ പോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥ രചന മനുഷ്യന്റെ കഴിവിൽ പെട്ടതല്ല കാലാകാലങ്ങളിലെ മനുഷ്യരുടെ കഴിവുകൾക്ക് മുമ്പിൽ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി നിലനിൽക്കുന്ന പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിൽ പെട്ടതും മുഹമ്മദു നബി (സ) യുടെ പ്രവാചകത്വത്തെ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഒരു മുഹ്ജിസത്തുമാണ്.

ഇത്രയും വിവരിച്ചതിൽ നിന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. ഒന്ന്: മനുഷ്യരടക്കമുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും സ്വന്തം അധീനത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ചില കഴിവുകളും ശക്തികളുമുണ്ട്. അത് യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും. രണ്ട്: മനുഷ്യ കഴിവിന്യായമായ കഴിവാണ് പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന വെളിപ്പെടുന്ന മുഹ്ജിസത്തുകൾ. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അധീനത്തിലാണ്. സ്വന്തം നിലക്ക് വല്ല മുഹ്ജിസത്തും വെളിപ്പെടുത്താൻ ഒരു പ്രവാചകനും കഴിയുകയില്ല.

അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവും മനുഷ്യന്റെ കഴിവും വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുന്ന നല്ലൊരു സന്ദർഭമാണ് മൂസാ (അ)ന്റേയും ഖിസ്ര് (അ)ന്റേയും ഒന്നിച്ചുള്ള യാത്ര. 'സൂറത്തുൽ കഹ്ഫി'ൽ ഇത് വിശദമായി വിവരിക്കുന്നു. അവരുടെ യാത്ര

ചെയ്തിരുന്ന കപ്പൽ വഴിക്ക് വെച്ചു വിസർ (അ) ഭാരമുണ്ടാക്കി കേടുവരുത്തി. പക്ഷെ, അതെന്തിനാണെന്ന് മൂസാ (അ)ന് മനസ്സിലായില്ല അതുകൊണ്ട് വിസർ (അ)നെ മൂസാ (അ) ചോദ്യം ചെയ്തു. സുമുഖനായ ഒരു കുട്ടിയെ വിസർ (അ) നിർദ്ദയം കൊല ചെയ്തു. അതും ഏന്തിനാണെന്ന് മൂസാ (അ)മിന്ന് മനസ്സിലായില്ല. ആ ആക്രമത്തെക്കുറിച്ചും വിസർ (അ)നെ മൂസാ (അ) കഠിനമായി വിമർശിച്ചു. വിശ്വസ്ത വലഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ ആഹാരത്തിനാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു കാണിക്കാതിരുന്ന ഒരു നാട്ടുകാരുടെ മതിൽ യാതൊരു പ്രതിഫലവും വാങ്ങാതെ വിസർ (അ) കേടുപാടു നീക്കി ബലപ്പെടുത്തി. കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ അതെക്കുറിച്ചും മൂസാ (അ) വിസർ (അ)നെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. മൂസാ (അ)ന്റേയും വിസർ (അ)ന്റേയും ഒന്നിച്ചുള്ള യാത്രയിൽ നടന്ന പ്രധാന കാര്യങ്ങളാണ് ഇതു മൂന്നും.

നോക്കുക: യാത്രചെയ്ത രണ്ടുപേരും പ്രവാചകന്മാരാണ്. പക്ഷെ, ഒരു പ്രവാചകൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ, അതിലടങ്ങിയ യുക്തിയും ആവശ്യവും സഹയാത്രികനായ പ്രവാചകനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഉത്തരം വളരെ വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യ സഹജവും സാധാരണവുമായ അറിവിന്റേയും കഴിവിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല വിസർ (അ) കപ്പൽ പൊളിച്ചതും കുട്ടിയെ കൊന്നതും മതിൽ ബലപ്പെടുത്തിയതും. മറിച്ചു അല്ലാഹു പ്രത്യേകം നൽകിയ അറിവിന്റെ—വഹ്യിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. അതെ അവസരം, മൂസാ (അ) അതു മനസ്സിലാക്കാതി

രുന്നതും വിമർശിച്ചതും മനുഷ്യ സാധാരണമായ അറിവിന്റേയും കഴിവിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അല്ലാഹു മൂസാ (അ)നു പ്രത്യേകം വഹ്യം നൽകിയിരുന്നില്ല.

സ്വന്തമായി ഒരു കഴിവുമില്ലാത്ത കേവലം 'നിഴൽ' മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻ, ജന്മ സിദ്ധമായ പല കഴിവുകളും അവനിലുണ്ട്. ആ കഴിവുകൾ അല്ലാഹു നൽകിയതാണെങ്കിലും അതുപയോഗിക്കാൻ അവൻ സ്വതന്ത്രനാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ കഴിവുപയോഗിച്ചു തന്നെ സഹായിക്കാനും തനിക്ക് രക്ഷ നൽകാനും മനുഷ്യന് മനുഷ്യനോട് ചോദിക്കാം. അന്യോന്യം അപേക്ഷിക്കാം. അതിൽ തെറ്റും ആക്ഷേപവുമില്ല. ഇതു വ്യർത്ഥനയും സുന്നത്തും പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാരും എല്ലാം അംഗീകരിക്കുന്നു. ലോകാരംഭം മുതൽ മനുഷ്യർക്കിടയിലും ജീവജാലങ്ങൾക്കിടയിൽ വരെയും ഈ നിലക്കുള്ള സഹായങ്ങളും അപേക്ഷകളും നടന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ, ജന്മസിദ്ധമായ ഈ എല്ലാ കഴിവുകളും മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നു. മരണശേഷവും ഈ കഴിവുപയോഗിച്ച് സഹായിക്കാൻ അവരോടപേക്ഷിക്കുന്നതു അങ്ങേയറ്റം നിരർത്ഥമാണ്. ഇനി അതല്ല; മരിച്ചവർക്ക് — അമ്പിയാക്കൾക്കോ ഔലിയാക്കൾക്കോ ആർക്കാണെങ്കിലും, മരണശേഷവും അപേക്ഷകൾ കേൾക്കാനും സഹായം ചെയ്യാനുമൊക്കെ കഴിവുണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തോടെയാണ് അവരോട് സഹായത്തിനു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും അപേക്ഷിക്കുന്നതുമെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമായ ശിർക്കും മഹാ പാപവുമാകുന്നു.

പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന വെളിപ്പെടുന്ന മുഹ്ജി സത്തുകൾ, അവരുടെ കഴിവിലും സ്വാധീനത്തിലും പെട്ട കാര്യങ്ങളല്ല. അതു പൂർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിലും അധീനത്തിലും പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ്. തന്റെ കഴിവും ഇഷ്ടവുമനുസരിച്ച് ഒരു മുഹ്ജിസത്തു കൊണ്ടുവരാൻ ഒരു പ്രവാചകനും സാധ്യമല്ല. ഭാവിയിലുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിസർ (അ)ന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു അല്ലാഹു പ്രത്യേകമായി അറിയിച്ചു കൊടുത്തതു കൊണ്ടാണ്. മൂസാ (അ)ന്ന് അതറിയാൻ കഴിയാതിരുന്നതു അല്ലാഹു അറിയിച്ചു കൊടുക്കാതിരുന്നതു കൊണ്ടുമാണ്. അദ്ദേഹ്യ കാര്യങ്ങളറിയാനുള്ള കഴിവ് പ്രവാചകന്മാർക്ക് പോലുമില്ലെന്നു ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം.

വസ്അൽ മൻ അർസൽനാ

واسئل من ارسلنا من قبلك من رسلنا اجعلنا من دون الرحمن
 آلهة يعبدون (الزخرف ٤٥)

“പരമകാര്യണികനു പുറമെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന വല്ല ദൈവങ്ങളേയും നാം ആക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നിനക്ക് മുമ്പ് നാം നിയോഗിച്ച ദൂതന്മാരോട് നീ ചോദിച്ചു നോക്കുക.”

മുൻകഴിഞ്ഞ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും ഏകദൈവ വിശ്വാസമാണ് പ്രബോധനം ചെയ്തത്. ഒരു ദൈവ ദൂതനും ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് ജനങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുകയോ അതു അനുവദി

ക്കുകയാ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഒരു ചരിത്ര സത്യമായി പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ സൂക്തം. അതു സംബന്ധിച്ച് പൂർവ്വവേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളോട് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പ്രയോഗം. ഈ നിലക്കുള്ള പ്രയോഗം എക്കാലത്തും സുലഭമാണ്. പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ തന്നെയും ധാരാളമുണ്ട്. ഒരുദാഹരണം കാണുക.

ഭക്ഷണം തേടിവന്ന തന്റെ സഹോദരങ്ങളിൽ ഒരാളെ മോഷണക്കുറ്റം ചുമത്തി യൂസുഫ് നബി(അ) അവിടെ (ഇജിപ്തിൽ) പിടിച്ചു നിർത്തി. മറ്റു സഹോദരന്മാർ ഭക്ഷണവുമായി പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു തിരിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, യൂസുഫ് (അ) അവിടെ പിടിച്ചുവെച്ച സഹോദരനെക്കുറിച്ചു തങ്ങൾ പറയുന്നത് ശരിയാണെന്ന് പിതാവിനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ആ സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു :

واسئل القرية التي كنا فيها

"ഞങ്ങൾ ഏതൊരു പട്ടണത്തിലായിരുന്നോ, ആ പട്ടണത്തോട് അങ്ങ് ചോദിച്ചു നോക്കുക" ഇവിടെ പട്ടണത്തോടു ചോദിക്കുകയെന്നാൽ, പട്ടണവാസികളോടു ചോദിക്കുകയെന്നാണ് അർത്ഥമെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചോദ്യം കേൾക്കാനും മറുപടി പറയാനും 'പട്ടണ'ത്തിനു കഴിയില്ലല്ലോ? സഹോദരനെ ഞങ്ങൾ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, മോഷണക്കുറ്റത്തിനു അവൻ പിടിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതെന്നുമുള്ള സത്യം, ആ പട്ടണവാസികളോട് അന്വേഷിച്ചാൽ അങ്ങയ്ക്ക് മനസ്സിലാകും."

എന്നാണ് 'യത്ത്ഖുബ്' നബിയുടെ പുത്രൻമാർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. അതുപോലെ മുൻകഴിഞ്ഞ പ്രവാചകൻമാരോടു ചോദിക്കുകയെന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ആ പ്രവാചകൻമാരുടെ സമുദായങ്ങളോട് അന്വേഷിക്കുകയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നാണ്. അല്ലാതെ മരിച്ചു പോയ പ്രവാചകൻമാർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ വിളിക്കേക്കുകയും ഉത്തരം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും; അതുകൊണ്ട് അവരോട് ചോദിക്കാനും അന്വേഷിക്കുവാനും മുഹമ്മദ് നബിയോട് കൽപിക്കുകയല്ല. ഈ അർത്ഥത്തിലും ആശയത്തിലും ഒരു പണ്ഡിതനും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവും അർത്ഥപര്യായകയും ആശയം വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല.

മരിച്ചുപോയ പ്രവാചകൻമാരോടു മുഹമ്മദ് നബി(സ)ന്നു ചോദിക്കുവാനും അവർക്കു മറുപടി പറയാനും കഴിയാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, ഇവിടെ ചോദിക്കാൻ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൊണ്ട്—? എന്നു പൂർവ്വ പണ്ഡിതന്മാർ ആലോചിച്ചു. "മരിച്ചവർക്കു കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട്" എന്നതായിരുന്നില്ല അവർ കണ്ടുപിടിച്ച ഉത്തരം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മരിച്ചവർക്കു ചോദ്യം കേൾക്കാനും ഉത്തരം പറയാനും കഴിയുമെന്ന "വിശ്വാസ വിഡ്ഢിത്തം" അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"ഇബ്നുജരീറുത്തബീൻ(റ) തുടങ്ങിയ പൂർവ്വ കാല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും ഈ സൂക്തത്തിന്നു അർത്ഥം കല്പിച്ചത് "നിനക്കുമുമ്പ് നാമയച്ച പ്രവാചകൻമാരുടെ സമുദായങ്ങളോടു ചോദിച്ചുനോക്കുക" എന്നാണ്. ഇതാ

ണ് പ്രസ്തുത പ്രയോഗശൈലിയുമായി നിരക്കുന്ന ഏറ്റവും ശരിയായ വ്യാഖ്യാനം. മറ്റു ചിലരുടെ നിഗമനം ഇതാണ്—നബി(സ്)യുടെ രാപ്രയാണ (الاسراء)ത്തോടനുബന്ധിച്ചു മുൻകഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാരെ ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദീസിൽ ഒരുരിച്ചുകൂട്ടിയപ്പോൾ അവരോടു ചോദിക്കുവാനാണ് ഈ നിർദ്ദേശം. ഈ രണ്ടു വ്യാഖ്യാനപങ്കാരായാലും, നബിതിരുമേനി അങ്ങനെ ചോദിക്കുകയോ മുൻ പ്രവാചകന്മാർ മറുപടി പറയുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് പണ്ഡിതാഭിപ്രായം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചോദിക്കുവാനുള്ള ഈ കല്പനയുടെ ഉദ്ദേശം സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള ചോദ്യവും മറുപടിയുമല്ല മറിച്ച്, മുൻകഴിഞ്ഞ ഒരു പ്രവാചകനും ഏകദൈവ വിശ്വാസമല്ലാതെ പ്രബോധനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ഒരു വേദഗ്രന്ഥവും ബഹുദൈവാരാധനയെ അനുകൂലിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ചരിത്രത്തിന്റെ പിൻബലത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുകയാണ്.

‘അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽജമാ അത്തം’ നിരാകൃഷ്ടപം അംഗീകരിക്കുന്ന ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെട്ട അഭിപ്രായങ്ങൾ താഴെ ഉദ്യരിക്കുന്നു.

قال مجاهد في رواية عبد الله بن مسعود واسئل الذين ارسلنا اليهم قبلك رسلا، وهكذا حكاه قتادة والضحاك والسدي وابن مسعود رضى الله عنهم وهذا تفسير لا تلاوة والله اعلم وقال عبد الرحمن بن اسلم واسئلوهم ليلة الاسراء فان الانبياء عليهم الصلوة والسلام جمعوا له واختار ابن جرير الاول والله اعلم. (ابن كثير ٤-١٢٩)

“മുജാഹിദ്, ഖത്താബ്, സഹ്ഹാഖ്, സുദ്ദീ, ഇബ്നു മസ്ഊദ്(റ) മുതലായവർ ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു — നിനക്കുമുമ്പ് നാം പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ച സമുദായങ്ങളോടു ചോദിക്കുക. “എന്നാൽ അബ്ദു റഹ്മാനുബ്നു സൈദിന്റെ പക്ഷം നബിതിരുമേനിയുടെ രാപ്രയാണത്തിൽ മുൻ പ്രവാചകന്മാർ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരോടു ചോദിക്കുക എന്നാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായമാണ് ഇബ്നു ജരീർ(റ) ബലപ്പെടുത്തിയത്.” (ഇബ്നു കസീർ 4.129) തഫ്സീറുൽ ഖാസിൻ (تفسير الخازن)ൽ ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

فعلى مذاقال بعضهم هذه الآية نزلت ببیت المقدس ليلة اسرى
النبي ﷺ وقال اكثر المفسرين منا واسئل .ؤمنى اهل الكتاب
الذين ارسل اليهم الانبياء عليهم الصلوة والسلام هل جاءتهم
الرسال الا بالتوحيد وهو قول ابن عباس .(رضى) فى اكثر روايات
عنه ومجاهد وقتادة والضحاك والسدى ومقاتل ومعنى الامر بالسؤال
التقرير لمشركى .مكة انه لم يأت رسول ولا كتاب بعبادة غير الله
تعالى . (الخازن ٦ - ١٢٧)

“മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ഈ ആയത്തു അവതരിച്ചതു ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിൽ രാപ്രയാണത്തിലാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അധികം വ്യാഖ്യാതാക്കളും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു മുൻ പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥക്കാരിലെ വിശ്വാസിക

ജോടു ചോദിക്കുക എന്നാണ്. ഏകദൈവവിശ്വാസവുമായിട്ടല്ലാതെ പ്രവാചകർ അവർക്ക് വന്നിരുന്നോ എന്നു. ഇബ്നു അബ്ബാസ്, മുജാഹിദ് വത്താദ, സഹ്ഹാവ്, സുദ്ദീ, മുഖാത്തിൽ തുടങ്ങിയവർ ഈ നിലക്കാണ് ഈ വചനം വ്യാഖ്യാനിച്ചതു. അപ്പോൾ ചോദിക്കാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം, ഒരു പ്രവാചകനോ വേദഗ്രന്ഥമോ ബഹുദൈവാരാധനയുമായി വന്നിരുന്നില്ല എന്നു നിലവിലുള്ള ബഹുദൈവാരാധകരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തലാണ്. (6 - 127)

ഇതേ വ്യാഖ്യാനം തന്നെയാണ് തഹ്സീറുൽ ബഗ്വീയിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

وقال اكثر المفسرين واسئل مؤمنى اهل الكتاب الذين ارسلت اليهم الانبياء هل جاءتهم الرسل الا بالوحد (تفسير البغوى بها مش الخازن)

കേരളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായി പഠിച്ചുവരുന്ന തഹ്സീറുൽ ജലാലൈനിയിൽ നൽകപ്പെട്ട അർത്ഥം കാണുക: അതിലും മുമ്പ് പറഞ്ഞ രണ്ടു വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തന്നെ, രണ്ടു വ്യാഖ്യാനപ്രകാരവും നബിതിരുമേനി ആരോടും ചോദിച്ചിട്ടില്ലെന്നുകൂടി ജലാലൈനി പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

قيل هو على ظاهره بان جمع له الرسل ليلة الاسراء وقيل المراد امم من اهل اى الكتابين ولم يسأل على واحد من القولين لان المراد من الامر بالسؤال التقرير لمشركى قريش انه لم يأت

ഇവിടെ من الله എന്നതിൽ الله എന്ന കൂടി സങ്കല്പിച്ചു ചേർത്താണ് ജലാലൈനിയുടെ വ്യാഖ്യാനമായ 'സ്വാവി'യിൽ ഈ വചനം വ്യഖ്യാനിച്ചത്. അതായത്, മുൻ പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളോടു ചോദിക്കാനാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, മരണപ്പെട്ട പ്രവാചകന്മാരോടല്ല എന്ന്.

അപ്പോൾ പട്ടണത്തോടു ചോദിക്കാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ തന്നെയുള്ള ഒരു ആലങ്കാരിക പ്രയോഗമാണ് മുൻ കഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാരോടു ചോദിക്കുകയെന്ന പ്രയോഗവും. രണ്ടു സ്ഥലത്തും ബാഹ്യമായ അർത്ഥമല്ല ഉദ്ദേശം. ഈ വചനപ്രകാരം ആരോടെങ്കിലും ചോദിക്കലും മറുപടി പറയിപ്പിക്കലുടേ, ചിന്തിപ്പിക്കുകയാണുദ്ദേശമെന്നു ഇമാം നസീറു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു മേലുദ്യരിച്ച വ്യർത്ഥൻ വചനത്തിന്റെ അർത്ഥവും താല്പര്യവുമെന്താണെന്നു വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ? ഏകദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും ഏകദൈവത്തെ മാത്രമുള്ള ആരാധനകളുമാണ് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തത്. ഒരു വേദഗ്രന്ഥത്തിലും ബഹുദൈവാരാധനക്കനുകൂലമായ ഒരു പ്രസ്താവനയും വന്നിട്ടില്ല. ഈ സത്യം ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്നാണ് അല്ലാഹു പറിപ്പിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക, മരിച്ചുപോയ മഹാൻമാരോടു സഹായം

തേടുക തുടങ്ങിയ തൗഹീദിനു വിരുദ്ധമായ ഇസ്തി
ഗാസക്ക് അനുകൂലമായും തെളിവായും ഒരു വിഭാഗം
പണ്ഡിതന്മാർ മേൽ വചനം ദുർവാഖ്യാനം ചെയ്യു
ന്നു. അങ്ങേയറ്റം വേദകരം എന്നല്ലാതെ മറെറൊരുപറ
യും?

ഈ സൂക്തത്തിന്റെ മറുപിടിച്ചുള്ള അവരുടെ
ദുർവാഖ്യാനം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം, 'മുൻകഴിഞ്ഞ
പ്രവാചകന്മാരോടു ചോദിക്കുക' എന്നാൽ അവരെ
വിളിച്ചു സഹായം തേടുക എന്നാണുദ്ദേശം. അ
ങ്ങനെ തേടണമെന്നാണു അല്ലാഹു നബി (സ)യോടാവ
ശ്യപ്പെടുന്നത്. അപ്പോൾ മരിച്ചുപോയ അമ്പിയാക്ക
ളോടും ഔലിയാക്കളോടും നമുക്ക് സഹായം തേടാം.
തേടാം എന്നുമാത്രമല്ല, തേടണമെന്നതു അല്ലാഹുവി
ന്റെ ആജ്ഞ കൂടിയാണ്. ഇതിനെതിരിലുള്ള വാദം
തനികളുമാണു, 'വുർആനിനെതിരുമാണ്'..... 'എ
ന്താമാത്രം ഭയങ്കരമാണ് അവരുടെ വായയിൽ നിന്നു
പുറപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾ? അവർ കള്ളം മാത്രമാണു പ
റയുന്നത്' എന്ന വുർആൻ വചനം ഓർത്തുപോവുക
യാണ്.

അവരുടെ വാദത്തിലടങ്ങിയ പൊള്ളത്തരം എളു
പ്പം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സഹായം തേടുക
എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല; ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുക
എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് (سأل) എന്ന പദം പ്രയോഗി
ച്ചിട്ടുള്ളതു. (سألتهم) എന്നാൽ പട്ടണത്തെവിളിച്ചു
സഹായം തേടുകയെന്നല്ല, ചോദിക്കുകയെന്നാണർ
ത്ഥം. അതുപോലെ മുൻകഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാരോ
ടോ, അവരുടെ സമുദായങ്ങളോടോ നബിതിരുമേനി

ഇങ്ങനെയുള്ളൊരു ചോദ്യം നടത്തിയിട്ടില്ലെന്നു വ്യാഖ്യാതക്കൾ ഉറപ്പിച്ചു പറയുമ്പോൾ, ചോദിച്ചറിയുക എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല, സ്ഥിരീകരണമെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പ്രയോഗമെന്നും മനസ്സിലാകുന്നു.

ഇനി, നേർക്കു നേരെയുള്ള അർത്ഥ പ്രകാരം, മുൻ പ്രവാചകന്മാരോട് ചോദിക്കാനാണ് കൽപനയെങ്കിൽ അതുതന്നെയും രാപ്രയാണ സംഭവത്തിൽ, നബി തിരുമേനിക്കുണ്ടായ മുഅ്ജിസത്ത് എന്ന നിലയിൽ മുൻ പ്രവാചകന്മാരെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടിയ സന്ദർഭത്തിലാണ്. അല്ലാതെ, മറുകാലങ്ങളിലെല്ലാമല്ല. അങ്ങനെ 'മുഅ്ജിസത്ത്' എന്ന നിലയിൽ മുൻപ്രവാചകരെയും ഔലിയാക്കളെയും നമുക്ക് മുമ്പിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുകയാണെങ്കിൽ അവരോടു നമുക്കും ഒന്നു ചോദിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ മുഅ്ജിസത്തുകൾ നമുക്കില്ലല്ലോ. അത് അമ്പിയാക്കൾക്കു മാത്രമുള്ള ഒന്നാണല്ലോ. ഏതായാലും മരിച്ച പ്രവാചകരോട് സഹായം ചോദിക്കാമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ പൂർവ്വ പണ്ഡിതന്മാരാരും ഈ വുർആൻ വചനം വ്യഖ്യാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ബഹുദൈവരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇസ്തിഗാസ ന്യായീകരിക്കുവാൻ ചില പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തിയ ഹീനമായ ദുർവ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണിതെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല കല്പം മണ്ണും കൂടിയ പട്ടണത്തോടു ചോദിക്കുകയെന്ന വുർആൻ വചനത്തിൽ നിന്ന്, കല്പം മണ്ണും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വിഗ്രഹങ്ങളോടും സഹായം അർത്ഥിക്കുകയെന്ന വ്യാഖ്യാനം വരെ ഈ ആയത്തിനുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ. ആമീൻ.

സമാപനം

“മരിച്ച മഹാത്മാരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക; സഹായത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും അവരെ അവംലബ്ധിക്കുക” തുടങ്ങി ഇസ്തിഗാസയുടെ പേരിൽ മുസ്ലിം സമുദായത്തിനിടയിൽ കൊല്ലങ്ങളായി നടന്നു വരുന്ന പല വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും ഇസ്ലാമിൽ അനുവദനീയവും ആവശ്യവുമാണ്; പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലും ഹദീസുകളിലും അതിന്നു മതിയായ തെളിവുകളുണ്ട്; അഹ്ലു സുന്നത്തി വൽജമാ അത്തിന്റെ വിശ്വാസവും പൂർവ്വകാല പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണ്. എന്ന കേരള മുസ്ലിം പണ്ഡിത ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ വാദത്തിന് യാതൊരടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു, സത്യാന്വേഷികൾക്കു ബോധ്യപ്പെടാൻ ഇത്രയും വിശദീകരണം തന്നെ ധാരാളം മതിയെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തും, സലഫുസ്സാലിഹുകളായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ആധാരമാക്കിയാണ് നാം കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും വായനക്കാർ കണ്ടു. തെളിവിന്നു നാം ഉദ്യരിച്ച പ്രമാണങ്ങളും ആശ്രയിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളുമാകട്ടെ, മുസ്ലിം ലോകം മുഴുവൻ ഒരുപോലെ അംഗീകരിക്കുന്ന ആധികാരിക രേഖകളുമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഈ കൊച്ചു പുസ്തകം, മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാർക്കും സാധാരണക്കാർക്കും ഒരു പുനരാലോചനക്ക് കാരണമായിത്തീരുമെന്നു പ്രതീക്ഷാപൂർവ്വം നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ന്നു. മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ദുർവാശിയും അഹംഭാവവും കാണിക്കുന്നതു വേദത്തിനിടയാക്കുമെന്നു ഈ അവസരത്തിൽ എല്ലാവരെയും ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

സത്യം കണ്ടെത്താനും അതുൾക്കൊണ്ടു ജീവിക്കാനും കരുണാനിധിയായ അല്ലാഹു നമ്മെയെല്ലാം അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ - ആമീൻ

